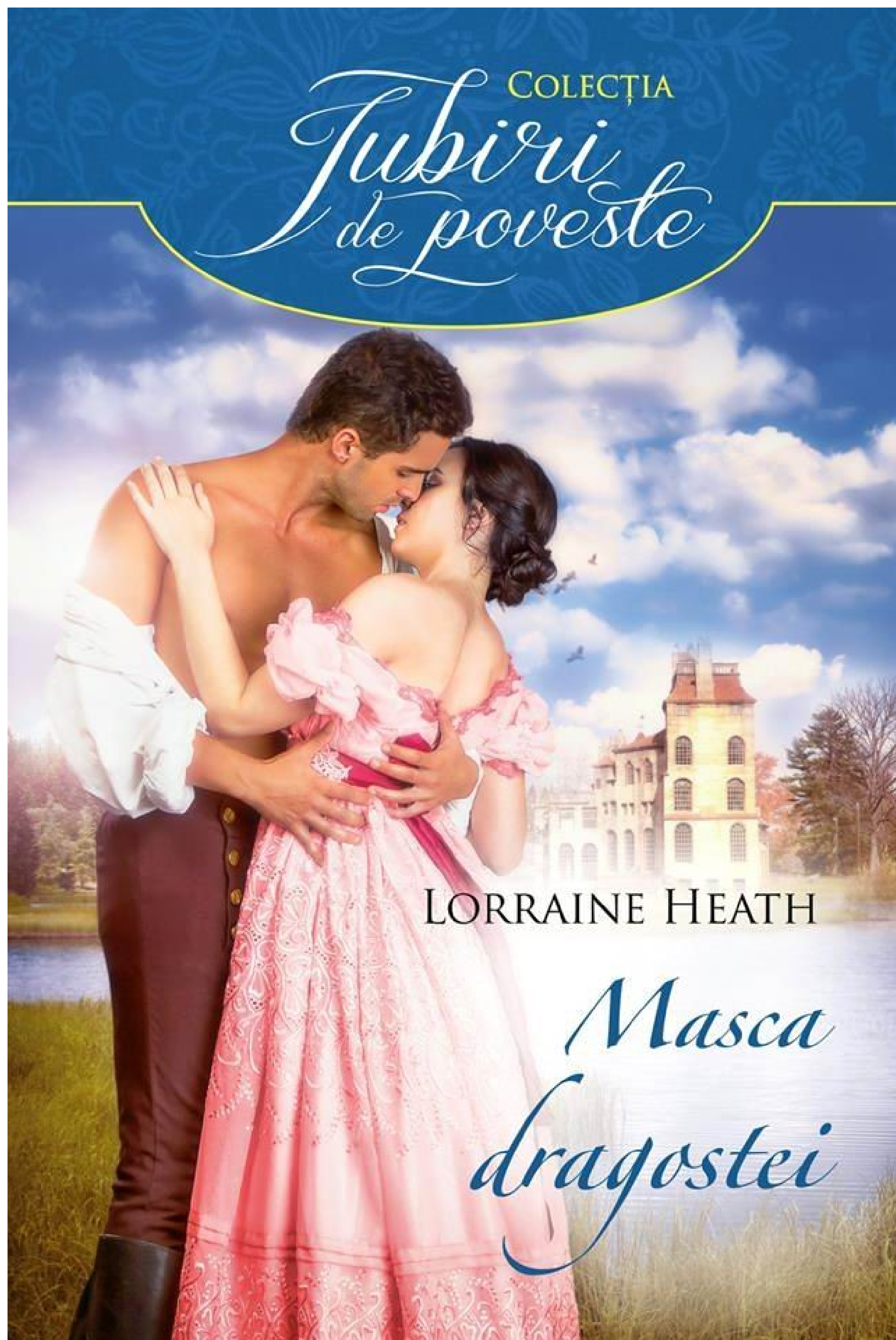

Colecția
Iubiri de poveste
Lorraine Heath
Masca dragostei

LORRAINE HEATH
MASCA DRAGOSTEI

***A Matter of Temptation by* Lorraine Heath**

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Laurenţia Carîp

trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2018

Lucia, îţi dedic această carte pentru că ani la rând ai fost Obi-Wan Kenobi al meu, nelăsându-mă să cad pradă „laturii întunecate” a scriiturii mele.

Îţi mulţumesc nu doar pentru că m-ai călăuzit pe complicatul traseu al acestei poveşti, ci şi pentru că eşti un redactor remarcabil.

Capitolul 1

Londra, 1852

Robert Hawthorne se uita fix în oglindă la chipul pe care nu-l văzuse de opt ani. Un chip pe care abia îl mai recunoştea. Ultima dată când îl privise, nu văzuse decât înfăţişarea neîntinată a unei vieţi nepuse la încercare, trăsături ale feţei lipsite de riduri, de personalitate şi de profunzime. Un chip ca o foaie de hârtie pe care viaţa încă nu aşternuse niciun rând. Acum, din nefericire, trăsăturile spuneau povestea incredibilă a unei cruzimi greu de imaginat.

Agonia îi brăzdase cute adânci în colţurile ochilor şi ale gurii. Dar nu fusese o agonie fizică, ci mai degrabă o agonie sufletească, ce poate lăsa urme la fel de adânci, uneori chiar mai adânci, iar pecetea sa putea fi văzută de oricine ar fi îndrăznit să se uite. Într-adevăr, chinul fizic şi emoţional prin care trecuse devenise vizibil odată cu trecerea timpului.

Favoriţii negri, ce fuseseră cândva fini precum părul unui nou-născut, acum erau groşi, aspri şi neîngrijiţi. Iar pielea avea o paloare aproape bolnăvicioasă – dar cum să fi fost altfel, de vreme ce de ani buni nu mai fusese mângâiată de razele soarelui?

Acea paloare bolnăvicioasă putea deveni o mică problemă. Dar studiind chipul pe care îl privea în oglindă, Robert îşi dădu seama că ochii îl şocau cel mai tare. Nu culoarea de un albastru precum cerul înainte de apus, când ziua e pe cale să facă loc nopţii – nu, culoarea era întocmai cum şi-o amintea –, ci fereastra pe care ochii o deschideau către sufletul lui se schimbase dramatic. În ochii lui se citea povestea unei cumplite trădări. Iar asta putea deveni, de asemenea, o mică problemă, pentru că un bărbat rareori putea să ascundă adevăratul caracter ce i se citea în ochi. În orice caz, nu un om bun.

Robert îşi mută privirea de la propria reflexie din oglindă la bărbatul pe care îl legase de pat cu cordoanele de mătase pe care le luase de la halatele agăţate în dulap. Ochii bărbatului aveau aceeaşi nuanţă de albastru strălucitor, dar ardeau de furie amestecată cu ură. Se întrebă cum de nu îşi dăduse seama niciodată ce sentimente se citeau în acei ochi. Îi *privise* adesea în primii 18 ani din viaţă. Măcar o dată ar fi trebuit *să vadă* monstrul care sălăşluia în ei.

— De ce, John? întrebă el cu vocea răguşită din pricina anilor în care nu îi fusese îngăduit să vorbească. De ce m-ai ţinut prizonier? Ce ţi-am făcut ca să merit un tratament atât de crud?

Batista cu monogramă pe care Robert i-o îndesase în gură îl împiedica pe John să scoată mai mult decât nişte mârâituri. Poate că era nedrept, dar Robert nu voia ca fratele lui să înceapă să strige şi să cheme servitorii în ajutor. Se îndoia oricum că John i-ar fi dat un răspuns sincer. Însă întrebările îl chinuiseră mai bine de trei mii de zile: când măsurase celula în lung şi în lat, când zăcuse în hamac, când auzise urletele celor care se abandonaseră sentimentului de libertate dat de nebunie.

Era înspăimântător cât de des fusese tentat să se lase şi el în voia cântecului de sirenă al smintelii. Dar reuşise să evadeze, ajungând, în cele din urmă, să îşi înfrunte nemesisul, pe care nu ştiuse niciodată că îl avea, iar când aflase, deja fusese prea târziu. Acum avea doar o vagă idee despre ce urma să facă pentru a recâştiga ceea ce îi fusese furat.

Nu putea nega că John fusese dintotdeauna cam afurisit, râzând fericit de fiecare dată când făcea un lucru rău. Ticăloşiile lui treceau mereu drept farse nevinovate. Cât fuseseră mici, John îi dusese pe toţi de nas. Însă pe Robert nu-l încălzea cu nimic gândul că nu doar el se lăsase păcălit de John.

Robert încercă să găsească un dram de satisfacţie în efortul prizonierului său de a scăpa de legăturile ce-i ţineau încheieturile şi gleznele imobilizate de cei patru stâlpi ai

somptuosului pat în care se născuse. Dar simţi doar o profundă şi imensă dezamăgire, de parcă s-ar fi privit în adâncul sufletului şi l-ar fi găsit fără viaţă, pustiu, lipsit de valoare.

— Am crezut că suntem mai mult decât fraţi. Am considerat că eram prieteni. Ne destăinuiam unul celuilalt. Mi-aş fi pus viaţa în mâinile tale. Mai mult, m-aş fi sacrificat de bunăvoie…

Trase adânc aer în piept printre dinţii încleştaţi şi se uită în altă parte, căci suferinţa era prea greu de suportat. Îşi iubea fratele. Da, în mod straniu, încă îl iubea – era chemarea sângelui. Iar acea iubire necondiţionată era tocmai motivul pentru care trădarea îl rănise atât de tare. Dacă nici în John nu putea avea încredere, atunci în cine putea să se încreadă? Preţ de o clipă, fu recunoscător că părinţii lor nu mai erau în viaţă şi nu aveau să afle niciodată adevărul despre cele întâmplate. Dar această recunoştinţă era trecătoare, la fel ca viaţa însăşi, şi tot ce îşi dorea era să dea timpul înapoi, să se întoarcă la minunatele zile ale tinereţii, când singura lui grijă era să se ridice la nivelul aşteptărilor tatălui său, lucru care, în mod uimitor, îi reuşea întotdeauna.

Dacă se gândea prea mult la situaţia de faţă, începea să se simtă derutat şi pierdea din vedere ceea ce îşi propusese să facă. Era crucial să recapete ce i se cuvenea de drept. Şi nu doar pentru el, ci pentru istoricul întregii lui familii. Nu putea să întoarcă spatele obligaţiilor şi datoriei de onoare care îi reveneau. Trebuia să îndrepte lucrurile. Datora asta atât trecutului, cât şi viitorului familiei.

Mânat de o putere pe care nici nu ştiuse că o are până în clipa în care totul îi fusese furat, se concentră asupra a ceea ce avea de făcut fără întârziere, fiind conştient că trebuie să îşi ducă sarcina la îndeplinire cât mai curând posibil.

— Nu te mai zvârcoli, John, nu o să reuşeşti decât să te răneşti. Crede-mă, vorbesc din experienţă. Nu cred că vrei să fii slăbit când vei primi ceea ce meriţi. Fii pe pace, am să dau dovadă de mai multă milă decât ai dat tu

dovadă faţă de mine, dar trebuie să iau măsuri pentru a mă apăra, pentru a-mi apăra moştenirea şi moştenitorii.

Robert clătină din cap cu o expresie de tristeţe şi neîncredere.

După atâta vreme, tot nu reuşea să înţeleagă exact cum se ajunsese aici.

— Nu-mi dau seama cum de ţi-a mers înşelătoria. Cât timp ai uneltit să scapi de mine şi să-mi iei locul? Trebuie să fi fost un plan bine ticluit, cu detalii nenumărate. Aproape că îţi admir isteţimea.

Robert puse oglinda pe noptieră şi se aplecă asupra unui teanc de cărţi cu care, fără îndoială, fratele său se delectase înainte de a adormi.

Ambele plăceri – cea de a citi orice carte dorea şi cea de a moţăi în linişte – aveau să îi fie interzise, împreună cu multe alte lucruri. Robert îndreptă oglinda ca să se poată vedea mai bine în ea în timp ce stătea pe scaunul cu spătar înalt, îmbrăcat în catifea vişinie, pe care îl trăsese în dreptul patului. Pentru o clipă, se întrebă când fusese modernizată casa, de când era iluminată cu gaz şi ce alte schimbări avea să mai descopere.

Îl tulbura faptul că viaţa îşi urmase cursul de parcă nimic nu ar fi fost nelalocul lui. Însă acelaşi gând îi aduse alinare, pentru că însemna că la fel urma să se întâmple de acum înainte: viaţa avea să îşi urmeze cursul fără ca vreo persoană, în afară de cei doi fraţi gemeni, să îşi dea seama că avuse loc un schimb incredibil. Luă o foarfecă pe care o găsise în camera de garderobă de lângă dormitor şi îşi tăie pletele negre şi aspre până când lungimea părului ajunse în dreptul urechilor, coborând apoi spre ceafă.

— Nici urmă de păduchi, murmură el. Unul dintre temeiurile izolării, presupun. Oamenii se ţin izolaţi unul de celălalt şi aşa nu se răspândesc nici bolile, nici rebeliunea. Deşteaptă socoteală!

Nu şi pentru cei închişi. Puţini dintre ei puteau îndura neajunsurile captivităţii. Era de neînţeles chiar şi pentru el cum de izbutise să rămână întreg la minte. Nu voia să se gândească la faptul că poate, în realitate, nu izbutise să

facă asta şi că evadarea era doar o iluzie, iar când avea să se trezească, urma să-şi dea seama că încă era prizonier în culoarul D, galeria 3, celula 10.

Alungă iute acele gânduri neliniştitoare şi se concentră asupra a ceea ce ştia că e real. Se privi cu atenţie în oglindă şi îşi studie pletele cârlionţate pe care tocmai le scurtase. Tunsoarea nu era nici pe departe perfectă, dar asta nu îl îngrijora din cale-afară. A doua zi de dimineaţă, urma să îi ceară valetului să facă retuşurile necesare. Se îndoia că servitorul avea să sufle vreo vorbă dacă i s-ar fi părut că tunsoarea stăpânului era mai neîngrijită ca de obicei. La urma urmei, cine s-ar fi îndoit de un duce?

Robert îşi scurtă barba cu foarfeca, apoi luă vasul de bărbierit şi începu să întindă spumă din abundenţă. Inspiră mirosul plăcut, care îi aminti de prima dată când valetul îl bărbierise, în timp ce tatăl său îl privea cu mândrie.

— Eşti pe cale să devii un tânăr gentleman tare chipeş, îi spusese tatăl lui.

Robert îi împărtăşea părerea, dar nu din vanitate, ci pentru că ştia că se străduise mult să aibă acea înfăţişare şi chiar reuşise.

Nu-şi amintea ca tatăl lui să-i fi spus aceleaşi cuvinte lui John când acesta fusese, la rândul lui, bărbierit pentru prima dată. Poate şi asta jucase un rol în toată povestea. John fusese mereu al doilea. Al doilea născut, al doilea în preferinţele tatălui lor, al doilea pe linia de succesiune.

Robert aruncă o privire spre fratele lui mai mic. John venise pe lume cu doar un sfert de ceas după el, dar în altă zi şi în alt an. Robert se născuse pe 31 decembrie, înainte de miezul nopţii, în timp ce John venise pe lume în prima zi a anului următor. Dar, când era vorba de dreptul primului născut, minutele contau la fel de mult ca anii.

— Nu pot să spun că mă dau în vânt după favoriţii tăi, sunt prea lungi şi stufoşi. Asta e ultima modă sau eşti un rebel, ca întotdeauna, şi faci lucrurile după pofta inimii, fără să dai doi bani pe ce se cuvine sau nu? Robert se întoarse spre John şi se aplecă deasupra lui, apoi continuă: Sau pe

ce e legal sau nu? Cum poate ieşi adevărul la iveală, când totul se rezumă la cuvântul tău împotriva cuvântului meu? Vezi, asta e dilema mea. Şi tocmai din acest motiv sunt nevoit să te tratez, pentru început, la fel de nedrept cum mai tratat tu.

Ignorând gemetele înfundate ale lui John, Robert se întoarse spre vasul de bărbierit, luă briciul şi începu să radă cu mare grijă ce mai rămăsese din barbă, lăsându-şi favoriţii aproape la fel precum cei ai lui John. În următoarele zile, după ce avea să arunce o privire prin Londra, urma să adopte un stil mai pe placul său. Însă nu voia ca înfăţişarea lui să difere prea mult de a lui John, de teamă că lumea avea să suspecteze că era ceva în neregulă cu el. Urma să repare o nedreptate care dura deja de ani buni.

Acum însă îşi dorea cu disperare să facă o baie fierbinte cu săpunuri parfumate. Dar pentru asta ar fi trebuit să le ceară servitorilor să-i aducă apă caldă, aşa fu nevoit să amâne această plăcere până a două zi de dimineaţă. În seara aceasta urma să se spele cât de bine putea, doar cu apa pe care o avea la dispoziţie în dormitor şi în camera de garderobă.

— Ca să explic de ce sunt atât de palid voi fi nevoit să le spun tuturor că nu sunt în apele mele. Asta trebuie să fac până ce voi putea ieşi să mă bucur de razele soarelui. Tu, în schimb, pari să te bucuri de o sănătate de fier. Însă acest lucru se va schimba în curând, frate!

Robert termină cu bărbieritul şi lipi lama ascuţită a briciului de gâtul fratelui său. Nu ştia exact ce reacţie ar fi vrut să-i smulgă: teamă, remuşcare, părere de rău. John se arătă însă şi mai revoltat, de parcă el fusese cel trădat.

— De ce nu m-ai omorât pur şi simplu, John? Pentru că n-ai fi putut privi acest chip întocmai ca al tău în timp ce îi luai viaţa? Sau poate ai devenit sentimental la gândul că am împărţit cândva acelaşi pântec? Oare asta te-a oprit? Sau a fost cu totul altceva la mijloc?

Mâhnit peste măsură, Robert luă briciul de la gâtul lui John. Cum se ajunsese aici?

Plecă de lângă pat şi începu să se pregătească în

grabă. Avea multe de făcut până la răsăritul soarelui şi nu îi rămăsese prea mult timp. John dormea când Robert reuşise să se furişeze în reşedinţa din Londra şi apoi în dormitorul fratelui său. Acum avea să îi facă lui John exact ce îi făcuse John lui. Se întoarse spre pat.

— De ce m-ai drogat şi m-ai întemniţat? E o întrebare stupidă… Ai făcut-o ca să devii tu duce în locul meu.

Istoria Angliei era plină de poveşti despre bărbaţi care îi uciseseră pe cei care stătuseră în calea visului lor de a purta coroana regală. Îşi uciseseră nepoţii în turnuri, îşi măcelăriseră fraţii pe câmpul de bătălie şi îşi omorâseră taţii în timp ce dormeau. Pentru unii, un titlu nobiliar era la fel de preţuit ca tronul. Câtă vreme gestul mişelesc nu era descoperit, pe cine interesa cine şi cum ajunsese primul pe linia de succesiune?

— Dar cum ai reuşit s-o scoţi la capăt, pentru numele lui Dumnezeu? Tata şi mama nu au bănuit nimic? Nici servitorii? Prietenii mei, cunoştinţele mele? Cineva trebuie să-şi fi dat seama că te prefăceai că erai în locul meu. Şi ce explicaţie ai dat când numai unul dintre noi s-a întors acasă după acea noapte de chefuit?

Ieşiseră în oraş ca să-şi sărbătorească ziua de naştere. Împliniseră 18 ani. Robert îşi aminti că băuse, îşi aminti parfumul unei femei, apoi se trezise singur, închis într-o lemniţă. Îşi aminti că mai întâi fusese furios, dar apoi fusese iute cuprins de disperare. Până când aflase adevărul despre ce i se întâmplase…

— Mare noroc ai că mama şi tata s-au îmbolnăvit şi au murit la puţin timp după ce te-ai descotorosit de mine. Mă rog ca nu cumva să-i fi otrăvit cu mâna ta. Mă tem că n-aş putea niciodată să te iert pentru că le-ai scurtat vieţile, dragul meu frate! Mă văd nevoit să recunosc însă că am apreciat faptul că ai lăsat să mi se strecoare ziarul în care le era anunţată moartea şi că mi-ai trimis un bilet scurt. Altfel, aş fi irosit timp preţios căutându-i prin casă în loc să vin direct la tine în cameră.

Un plic îi fusese strecurat printre gratiile celulei. Cu greu îi venise să creadă că o persoană din exterior

comunicase cu el şi fusese surprins că altcineva în afară de cel care îl întemniţase ştia unde se află. Văzuse plicul cum fluturase şi căzuse la pământ. În plic găsise o bucată de ziar tăiată din *The Times,* în care se anunţa moartea neaşteptată a ducelui şi a ducesei de Killingsworth. Scria că fuseseră răpuşi de gripă. Pe atunci, Robert încă încerca să înţeleagă ce i se întâmplase şi cum ajunsese în situaţia de a fi prizonier, aşa că citise articolul de trei ori, cu o detaşare totală, de parcă în el era vorba despre persoane pe care abia dacă le cunoştea. Desfăcuse apoi biletul care însoţea tăietura din ziar. Conţinea doar câteva cuvinte:

M-am gândit că e bine să ştii şi tu.

Robert hawthorne, duce de Killingsworth

Fixase cu privirea acele cuvinte până când începuseră să-i joace înaintea ochilor şi să îşi piardă conturul, dar tot nu le găsise nicio noimă. Însă, când în sfârşit le înţelesese, cu greu îi venise să creadă ce implicaţii aveau acele cuvinte.

— Trebuie să-ţi acord credit pentru planul strălucit pe care l-ai urzit. Ţi-a fost mult mai uşor să-l faci dispărut pe John în locul lui Robert. Cine ar fi vrut să-i dea de urmă lui John? Până la urmă, el era doar al doilea moştenitor. Cred că asta te-a deranjat mereu. Te-a iritat şi faptul să ştii că dispariţia lui John nu ar fi agitat apele. În schimb, dacă ar fi dispărut Robert, lucrurile ar fi stat cu totul altfel, nu-i aşa? Ar fi fost nevoie de dovezi de netăgăduit că sunt mort înainte să-mi iei rolul de moştenitor. Aşa că, lepădându-te de mine, ai fost nevoit să te lepezi şi de tine. De John. Dacă ai fi rămas cine eşti, ai fi avut mari bătăi de cap, tot planul tău s-ar fi complicat, pentru că nu puteai deveni duce decât la moartea mea. Şi, aşa cum am mai spus, se pare că n-ai reuşit să mă ucizi, lucru pentru care ar trebui, probabil, să-ţi rămân etern îndatorat, nu? Sper însă că o să mă scuzi pentru că nu îmi arăt deplina recunoştinţă.

Băgă mâna în sân şi scoase masca maro din piele tare

pe care o purtase în timpul îndrăzneţei sale evadări. Era făcută astfel încât, când deţinutul şi-o punea pe cap, masca îi acoperea faţa până peste bărbie, lăsând la vedere doar ochii. În felul acesta, nimeni nu îi putea afla identitatea.

— Cred că în momentul acesta au descoperit deja că prizonierul D3-10 a evadat. Îţi aduci aminte când am făcut turul închisorii împreună cu tata? Construcţia abia fusese terminată şi încă nu fusese dată în folosinţă. Sigur îţi aminteşti. Oare acela a fost momentul când ai început să uneltești?

Robert arătă spre plăcuţa de alamă de pe pieptul cămăşii, ştiind că, în scurt timp, ambele aveau să fie purtate de fratele lui.

— În închisoare, oamenii îşi pierd numele. Iar fără nume, un om e redus la nimic. La nimic, pur şi simplu. Devine doar un număr. Prizonierul D3-10. Prizonierul de pe culoarul D, galeria 3, celula 10. Acum, acel prizonier a dispărut. Mă întreb dacă gardianul pe care l-ai mituit – căci nu mă îndoiesc că ai mituit pe cineva ca să îţi atingi scopul – va veni să-ţi spună ce s-a întâmplat. Sau va fugi de teamă că se va afla ce a făcut? Orice-ar fi, pentru mine nu contează, pentru că vei ajunge la Pentonville înainte de răsăritul soarelui, purtând asta pe cap.

Îşi privi fratele imobilizat, plimbându-i masca prin faţa ochilor.

— Ştiu la ce te gândeşti. Crezi că îşi vor da seama că eşti tu în locul meu.

Râse pentru prima dată după mulţi ani, dar sunetul pe care îl scoase fu lipsit de căldură sau de bucurie. Robert se întrebă dacă acel râs îl înfioră şi pe John la fel cum îl înfioră pe el însuşi. Şi dacă nu cumva era mai aproape decât crezuse de pragul nebuniei.

— Asta e frumuseţea planului meu. Ei nu vor şti că în locul meu eşti tu pentru că n-au văzut niciodată cum arăt. Nu au de unde să ştie că azi-dimineaţă aveam părul lung şi faţa acoperită de barbă. Pentru că singurul moment când un deţinut nu poartă masca este când acesta e singur în celulă. Singur, mereu singur, în celulă muncim, în celulă

dormim, în celulă mâncăm. Sistemul inovator de separare pentru reabilitarea criminalilor, pus la punct de Anglia, e iadul pe pământ, John! Iar în curând vei simţi asta pe pielea ta. Eram obligaţi să ne acoperim feţele şi când eram scoşi să facem mişcare în curtea închisorii. Şi era interzis să vorbim între noi. Separarea şi izolarea sunt la ordinea zilei, şi nimeni nu are voie să încalce regula. Ai idee cum e să nu poţi să împărtăşeşti niciodată gândurile cu cineva? Să nu poţi să faci o glumă, să nu poţi adresa un zâmbet, să nu poţi scoate un hohot de râs? Să nu poţi mărturisi nimănui o temere sau o grijă? Iată, îţi împărtăşesc din experienţa mea! Poartă masca şi ţine-ţi gura! Nici măcar nu încerca să le spui că nu e locul tău acolo! Nu te vor asculta. Nu le spune că e o greşeală! Nu te vor asculta. Singurele momente când o să-ţi poţi folosi vocea vor fi când vei intona imnurile religioase la capelă, în fiecare zi. În acele momente, bărbaţii plâng de bucurie că li se dă ocazia să-şi înalţe glasurile.

Robert privi spre mult detestata mască în aceeaşi nuanţă de maro ca tunica şi pantalonii pe care îi purta. Reuşise să evadeze tocmai în timpul şederii în capelă. Stranele erau înalte, iar fiecare deţinut ocupa câte una. Într-o seară, la rugăciune, Robert observase că, dacă îşi pleca privirea şi capul, nu-i mai vedea pe gardieni şi, în consecinţă, nici ei nu îl mai vedeau pe el. Devenea invizibil pentru câteva momente. Apoi, săptămâni la rând, folosise acele momente ca să desprindă cu răbdare scândurile din pardoseala stranei lui. În acea seară, reuşise, în sfârşit, să scoată suficiente scânduri cât să aibă loc să se strecoare înăuntru. Se târâse apoi pe sub capelă până ce ajunsese în zona clădirii principale. Reuşise să iasă printr-o gură de ventilaţie şi ajunsese din nou afară, respirând aerul libertăţii.

Îl privi pe John şi arătă din nou spre mască.

— O s-o porţi, frate, pentru că, dacă refuzi, te vor bate până când accepţi s-o pui pe cap. În timp, vei dori chiar tu s-o porţi, ca să ascunzi urmele ruşinoase ale bătăilor încasate. Vei fi absolut singur şi te vei întreba în

permanenţă când voi veni după tine. Şi fii pe pace, frate, voi veni. Imediat ce îmi voi da seama cum pot dovedi că eu sunt Robert, iar tu eşti John. Roagă-te să găsesc cât mai repede la o soluţie!

Cineva bătu la uşă, lui Robert începu să îi bată inima aşa de tare, că aproape simţi că îi sare din piept. La auzul ciocănitului în uşă, John începu să se zbată, încercând cu disperare să se elibereze din strânsoare şi să strige, dar ţipetele de ajutor îi erau înăbuşite de batista făcută căluş. Robert îl reduse la tăcere luându-i perna de sub cap şi punându-i-o pe faţă. Trase apoi draperiile groase din catifea din jurul patului şi se duse spre uşă.

— Nu mă simt prea bine. Ce vrei? întrebă el fără să deschidă uşa.

— Regret că vă deranjez, Excelenţa Voastră, dar domnul Matthews tocmai a sosit şi e foarte agitat. Spune că trebuie să vă vadă neîntârziat într-o chestiune privitoare la închisoarea Pentonville. E foarte insistent…

— Spune-i domnului Matthews să mă aştepte la intrarea din spate şi ocupă-te să nu fie niciun servitor în acea aripă a casei.

— Toţi servitorii dorm.

Toţi în afară de cel de dincolo de uşă. Prea bine.

— Transmite-i domnului Matthews mesajul meu şi du-te şi tu la culcare.

— Am înţeles, Excelenţă.

Robert ascultă paşii majordomului care se îndepărta. Se întoarse lângă pat, trase draperiile, puse perna la loc şi îi zâmbi fratelui său geamăn.

— Trebuie să recunosc, John, că domnul Matthews se dovedeşte a fi un aliat loial. Cât te-a costat să-l iei în slujba ta şi să te asiguri că prizonierul D3-10 nu va mai ieşi din închisoare?

Robert tresări brusc când îşi privi fratele, iar preţ de o clipă, aproape că se răzgândi şi fu cât pe ce să-i spună: „Hai să stăm de vorbă şi să lămurim Împreună lucrurile. Eu sunt moştenitorul de drept, dar o să am grijă de tine. Dintotdeauna avusesem de gând să mă ocup de nevoile

tale”. Dar apoi se văzu în oglindă. Fratele lui îi răpise opt ani din viaţă. Robert nu avea de gând să fie la fel de crud şi să-şi lase fratele să sufere la fel de mult în iadul de la Pentonville. Dar nu i-ar fi stricat să petreacă acolo câteva săptămâni.

*

Câteva ore mai târziu, Robert se trezi din somn, tresărind. Era dezorientat, iar inima îi bubuia în piept. Patul era prea moale, iar camera i se părea prea mare. Încet-încet, îşi aminti de cele întâmplate.

Evadase.

Se ascunsese în beznă.

Se strecurase în casă.

Îşi găsise fratele adormit, fără să bănuiască nimic.

Gardianul sosise puţin după miezul nopţii, ca să îl informeze pe duce că prizonierul D3-10 evadase. Momentul când îi dăduse lui John un pumn zdravăn care îl lăsase fără cunoştinţă îi domolise furia pe moment, dar acum îl cuprinsese din nou şi cu greu reuşi să o domolească. Mocnea de prea mult timp. Se folosise de ea noaptea trecută, dar şi ca să îşi pună în aplicare planul de răzbunare.

Întotdeauna crezuse că gustul răzbunării era dulce, aşa că nu mică îi fu mirarea să simtă că răzbunarea e amară. Dar nu avea să-şi îngăduie să se simtă vinovat. John primise întocmai ce merita. Aşa era corect şi nu avea de gând să se învinovăţească pentru ce făcuse. Cruzimea fratelui său îl osândise la chinurile iadului.

Robert încă zăcea în pat, ascultându-şi suflarea agitată şi simţindu-şi bătăile inimii în tâmple. Dinspre fereastră, se auzea cântecul duios al ciocârliei. Oare asta îl trezise?

Îşi relaxă muşchii tensionaţi şi inspiră adânc mirosul pur al aerului din jur. Dacă ar fi fost un sentimental, poate că ar fi lăcrimat. Dar se temea că orice urmă de sentimentalism avută cândva fusese smulsă din el cu

brutalitate.

Chiar şi aşa, nu putea să nu se bucure de mirosul de curat şi de confortul pe care i-l oferea salteaua moale din puf, care aproape că îi mângâia spatele. În noaptea asta, avea de gând să se bucure de senzaţiile oferite de trupul cald şi moale al unei femei. Avea de gând să se bucure de toate plăcerile de care urzelile fratelui său îl privaseră, cu toate că nu-i greşise cu nimic. Dar un lucru din toată această poveste nu-i dădea pace.

Făcuse oare ceva să merite tratamentul nedrept de care avusese parte? Nu comisese nicio crimă, nu făcuse niciodată niciun rău nimănui. Se dusese la şcoală şi învăţase cu conştiinciozitate. Deprinsese regulile de etichetă şi de protocol, precum şi bunele maniere. Se pregătise cum se cuvenea pentru a fi un demn succesor al tatălui său, după ce ducele urma să plece dintre cei vii, deşi crezuse întotdeauna că tatăl lui avea să se bucure de o viaţă lungă. Îşi îndeplinise îndatoririle întocmai aşa cum se cuvenea să o facă un moştenitor onorabil.

Fusese un prim născut exemplar. Era oare posibil ca John să se fi întors împotriva lui tocmai pentru că el se străduise atât de mult să îi facă pe ai lor mândri de el? Sau unicul motiv fusese că el era primul născut? Nu că ar fi putut controla asta. La drept vorbind, mai nimic din viaţa lui de până acum nu fusese sub controlul lui. Avusese obligaţii, iar datoria lui era să le accepte şi să le ducă la bun sfârşit, fără să-şi neglijeze vreodată responsabilităţile.

Cu toate acestea, fusese pedepsit pe nedrept şi se trezise în postura deloc plăcută de a trebui să demonstreze cine este şi de a lua măsuri ca să se asigure că titlul de duce urma să îi revină lui. Nu se îndoia că John avea să îl trădeze din nou, dar intenţiona ca în acel moment să fie pregătit să-i facă faţă. Nu avea de gând să fie prins din nou cu garda jos.

Îşi relaxă muşchii, savurând senzaţia de lux pe care i-o dădea mătasea ce îi aluneca pe piele, şi îşi puse braţele sub cap, privind baldachinul de deasupra patului în vreme ce primele raze ale dimineţii începeau să lumineze

dormitorul. Nu trăsese draperiile de la ferestre, nici pe cele din jurul patului. Voia ca nimic să nu-l îngrădească. Şi avea planuri măreţe pentru prima sa zi şi cea dintâi noapte în calitate de duce de Killingsworth.

O baie fierbinte cu săpun din lemn de santal. Urmată de prosoape calde cu care să se înfăşoare şi să-şi maseze uşor trupul.

Haine curate.

Un mic dejun fierbinte şi îndestulat, pe care să-l savureze citind *The Times.*

O plimbare liniştită, la pas, prin Londra.

O plimbare călare, la trap, prin Hyde Park.

O plimbare cu trăsura.

Încă o masă îndestulată.

Încă o baie.

Alte haine curate.

Apoi o noapte de dezmăţ, ca să-şi sărbătorească libertatea abia recâştigată.

O sticlă din vinul cel mai fin.

Un trabuc. Poate o mână la un joc de cărţi.

Apoi o femeie. O femeie frumoasă. O femeie cu forme voluptuoase şi păr mătăsos. Avea să afle, în sfârşit, cum e să devină una cu o femeie, să pătrundă adânc în ea, să se piardă în căldura şi moliciunea ei, aşteptând ca tensiunea din el să îşi găsească, în sfârşit, eliberarea.

În această noapte urma să obţină totul, după ce nu îi fusese permis nimic atâta amar de vreme. O va face a lui iar şi iar, până ce avea să se simtă sătul, epuizat, incapabil să se mai mişte.

În noaptea următoare, urma să o ia de la capăt. Şi în următoarea. Avea de recuperat toată tinereţea. Şi abia apoi urma să se ocupe de obligaţiile lui de duce.

Dar mai întâi trebuia să se ocupe de trupul şi de bărbăţia lui.

Se îngrijorase o clipă, când i-l ducea pe braţe domnului Matthews pe fratele său, după ce îl lăsase inconştient dintr-o lovitură. Îi fusese teamă că planul lui se avea să se ducă pe apa sâmbetei. Îl recunoscuse pe

gardian. Era unul dintre cei mai cruzi în schimb. Matthews îl luase pe Robert drept bărbatul care îl plătea. Frica gardianului fusese evidentă, fiindcă se tot bâlbâia cerând iertare pentru evadarea prizonierului. Robert chiar se întrebă dacă doar banii îl ţineau în slujba lui John. Matthews acceptase bucuros explicaţia lui Robert, care spusese că prizonierul venise la el acasă ca să-i facă rău şi că trebuia dus înapoi la Pentonville şi întemniţat la fel ca înainte.

Ca un deţinut fără şansa de a simţi din nou gustul libertăţii.

Un sentiment de vinovăţie îi întunecă un pic bucuria din acea dimineaţă, dar Robert alungă acel gând. Nimic nu avea să îi strice ziua, chiar dacă era un gest egoist. Merita toate acestea: băutura, femeile, plăcerea trupească ce-i fusese refuzată atâta vreme, răsfăţul. Câtă vreme John ştia să îşi ţină gura închisă şi faţa ascunsă, avea să supravieţuiască fără mari probleme până când Robert urma să găsească cea mai bună soluţie pentru a spune şi a dezvălui adevărul despre ce se întâmplase.

Uşa dintre dormitor şi camera de baie se deschise, iar Robert îşi ţinu respiraţia. Următorul test se apropia cu repeziciune.

Auzise cândva teoria că, de fapt, servitorii nu îşi privesc cu adevărat stăpânii şi se uită mereu în jos sau în lături. Dacă teoria s-ar confirma, totul urma să fie bine. Dacă nu, ei, bine, ar avea motive în plus de îngrijorare.

Servitorul intră în linişte în cameră. Era valetul lui. Sau, mai precis, valetul fratelui său.

Robert îşi dădu seama că se afla în încurcătură, căci nu-l recunoştea pe acel bărbat. Era înalt, suplu, se ţinea bine şi, deşi părea tânăr, avea o chelie în care se reflecta lumina soarelui ce pătrundea în încăpere.

Se aşteptase să îl vadă pe Edwards, fostul şi loialul lui valet. Realiză însă că era normal ca Edwards să fi fost dat afară. El ar fi putut observa diferenţele subtile dintre Robert şi John, iar John n-ar fi riscat asta pentru nimic în lume. În acelaşi timp, acest valet al cărui nume nu-l ştia putea, la rândul lui, să sesizeze diferenţele dintre ducele de azi şi cel

de dinainte. Cum ar fi simplul fapt că ducele de azi nu îi ştia numele.

— Bună dimineaţa, Excelenţa Voastră, spuse valetul în timp ce traversa încăperea.

— Bună dimineaţa.

Robert blestemă în gând. Cuvintele îi fuseseră ezitante, nesigure şi nu avuseseră deloc tonul unui bărbat stăpân pe situaţie şi conştient de valoarea pe care i-o dădea rangul, dacă nu şi altceva.

Deodată, valetul se opri în mijlocul camerei, de parcă ar fi observat că era ceva în neregulă. Privi spre pat, dar nu spre bărbatul din pat. Îşi roti apoi privirea de jur-împrejur, cuprinzând tavanul, ferestrele, pereţii, podeaua, iar Robert se întrebă dacă nu cumva şi bărbatul aflat în faţa lui se simţea la fel ca el, ca şi cum pereţii camerei se strângeau ameninţător în jur. Ar fi trebuit să tacă, să îşi ţină gura.

— Sunt un pic mirat că draperiile au fost deja trase, spuse servitorul. Cred că aşteptaţi cu nerăbdare această zi.

— Întocmai.

Nu fusese greu să spună adevărul. Era pentru prima dată după mulţi ani când se trezea şi aştepta cu nerăbdare ce avea să îi ofere ziua ce abia începuse.

— V-am pregătit baia.

Servitorul se duse către dulap, îl deschise şi începu să aleagă hainele.

Lui Robert i-ar fi plăcut să mai lenevească, poate chiar să ceară să-i fie adus micul dejun la pat. Se gândi apoi că, la cât de mult avea de gând să mănânce, cel mai bine era să stea la masă, aşa că ieşi de sub aşternuturi. Cum stătea în picioarele goale pe podea, purtând o cămaşă de noapte pe care o scosese la repezeală dintr-un sertar, se simţea din cale-afară de expus.

Servitorul avea să îl măsoare cu privirea, iar când o va face…

Dar acum era duce. Închise ochii şi îşi aminti de vocea impunătoare a tatălui său, care nu permitea nimănui să-i conteste autoritatea, chiar şi înainte să moştenească titlul de la tatăl *lui.* Era stăpân pe el. Încrezător. Iar Robert nu

trebuia decât să îi urmeze exemplul şi să îi aplice învăţămintele. Se simţi dintr-odată mult mai liniştit. Putea să facă asta. *Urma* să facă asta. Deschise ochii.

— Aş vrea să ies la o plimbare în parc cu trăsura în dimineaţa aceasta. Dă instrucţiuni să fie pregătiţi caii.

Servitorul se întoarse uşor înspre el, iar sprâncenele i se arcuiră atât de mult încât păreau să îi ajungă direct pe chelie. Robert îşi dădu seama că bărbatul ar vrea să îi spună ceva, dar nu îndrăznea.

— Ce este, omule? vru el să ştie, folosind tonul nerăbdător la care apela tatăl lui când un servitor nu reacţiona suficient de repede.

— Cu tot respectul, Excelenţa Voastră, nu sunt sigur că veţi avea timp să ieşiţi la plimbare în această dimineaţă.

— De ce nu, mă rog? Trebuie să iau parte la vreo întâlnire ce nu suportă amânare?

— La nunta dumneavoastră, Excelenţă.

Capitolul 2

Acum, când momentul mult aşteptat în sfârşit sosise, Torie Lambert îşi dori ca această clipă să nu fi venit. Din nefericire, îşi dădu seama că nu mai simţea emoţia ce o cuprinsese cu o noapte înainte, când se pregătea de culcare. De luni întregi aştepta cu nerăbdare nunta cu ducele de Killingsworth. Acum însă parcă nu mai era atât de sigură că aceasta era căsătoria pe care şi-o dorea. Era un gând ciudat, dar pe care nu îl putea alunga.

Scoase un oftat şi se privi în oglindă în timp ce camerista se agita în jurul ei, ca un fluture care nu îşi dădea seama încotro era lumina. Îi aranjă părul castaniu-închis şi făcu ultimele retuşuri la cununa din flori de portocal, care ţinea fixat vălul din dantelă de Horniton, chicotind şi spunând cât de frumoasă era stăpâna în această zi, cea mai specială din viaţa ei.

Torie nu putea nega că era o zi specială, şi tocmai din

acest motiv i se părea teribil de straniu să aibă dintr-odată atâtea îndoieli. Logodna şi apropiata ei căsătorie erau evenimentele cele mai discutate din Londra. Toată lumea vorbea despre faptul că ea, fiica fără rang nobiliar a unui moşier, reuşise să-i fure inima unuia dintre cei mai doriţi burlaci din aristocraţie, care avea şi un titlu important. Se bârfise mult pe seama legăturii lor, de parcă Torie ar fi reuşit ceva excepţional. Însă ea nu vedea nimic ieşit din comun în ce făcuse şi în ceea ce se întâmplase. Ea doar îi zâmbise ducelui şi purtase conversaţii care, în cea mai mare parte, păruseră să îl încânte.

Ţinea foarte mult la Killingsworth, dar, la urma urmei, ce ştia cu adevărat despre el? Nu ştia mare lucru. Era din cale-afară de priceput la şarade, dansa bine, îi plăcea să facă plimbări lungi. Şi, da, era foarte chipeş, fără doar şi poate. Torie nu era genul de femeie care să îşi aleagă bărbatul în primul rând după fineţea obrazului şi frumuseţea trăsăturilor, dar cu siguranţă nu o deranjase că ducele era extrem de plăcut ochiului.

Avea cei mai uimitori ochi albaştri în care, e drept, prea rar se întâmpla să se ghicească o urmă de veselie. Categoric, ducele era un bărbat serios. Însă acei ochi superbi o făceau să se simtă specială atunci când o fixau cu atâta intensitate şi o făceau să roşească. El nu îşi destăinuia niciodată gândurile în astfel de momente, de parcă s-ar fi jenat de ele, iar ea se întreba dacă nu cumva amândoi se gândeau la aceleaşi lucru: cum ar fi să se sărute, să se sărute cu adevărat.

Comportarea lui faţă de ea fusese fără cusur. Buzele lui nu îi atinseseră decât mâna înmănuşată. Chiar şi când o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase, nu mersese mai departe. Însă în noaptea ce urma, ei bine, în această noapte avea să o sărute cu adevărat, fără ca materialul vreunui veşmânt să stea între buzele lui şi pielea ei.

Simţi cum o căldură plăcută pune stăpânire pe ea la gândul apropierii lor intime şi se gândi că poate de aici pleca starea ei de nelinişte. De la faptul că îşi dădea seama că foarte curând va fi aproape jenant de intimă cu un

bărbat pe care îl plăcea foarte mult, dar pe care nu îl iubea. Sau, cel puţin, nu credea că îl iubeşte. Dragostea nu era, oare, un sentiment care face trupul şi sufletul să ardă, să vibreze?

Sigur că se gândise la nuntă în fiecare zi din ultimele şase luni. La nuntă, nu la alesul ei.

Se gândise la rochii, la fuste, la voaluri, la invitaţii şi la trusou. Toate detaliile nunţii, şi nu erau deloc puţine, o copleşiseră atât de tare, că abia dacă acordase atenţie căsătoriei propriu-zise sau nopţii nunţii. Iar acum, când momentul mult aşteptat sosise, simţea că venise prea devreme, că totul se întâmpla prea repede şi că încă nu era întru totul pregătită să facă un pas atât de important. La drept vorbind, chiar era speriată.

— Victoria, te rog să nu te mai încrunţi. Strici complet efectul rochiei, o mustră mama ei.

Femeia era chiar lângă ea, cu mâinile în şoldurile generoase, care îi fuseseră de mare ajutor când le dăduse naştere celor două fiice. Stătea cu picioarele depărtate, arătând ca un căpitan de vas care ştia că nimeni n-ar îndrăzni să-l înfrunte sau să nu-i dea ascultare.

— Tatăl tău a cheltuit o grămadă de bani pentru ţinuta asta a ta, continuă ea. Rochia şi voalul seamănă foarte bine cu cele purtate de regina Victoria când s-a măritat cu dragul ei Albert.

Adoraţia mamei ei faţă de regină o irita uneori. Cinstit vorbind, cine o auzea ar fi putut crede că Marea Britanie nu mai avusese o femeie pe tron. Iar soţul oricărei femei era adorat, în afară de cel al propriei sale mame.

— Totul e minunat, mamă, şi chiar apreciez că tata a făcut aşa o cheltuială pentru ca această zi să fie memorabilă. Doar că…

Vocea i se pierdu, dar era deja prea târziu.

— Zi ce-ai de zis, domnişoară!

Torie încercă să respire adânc, dar corsetul cu balene abia dacă îi permitea să tragă suficient aer în piept cât să nu se sufoce. Aşa că respiră scurt de două ori înainte de a face mărturisirea:

— Am îndoieli cu privire la nuntă.

— Cum aşa? Doar ai ales cele mai frumoase flori şi panglici, fu reacţia surorii ei în vârstă de 17 ani, care stătea lângă ea.

— Nu mă refer la detaliile legate de ornamente, Diana. Mă refer la nunta propriu-zisă, la jurămintele de credinţă, la ideea de a deveni soţie.

Mama lor pufni într-un mod deloc demn de o lady şi care mai curând amintea de originea ei modestă decât de actualul ei statut social.

— Prea târziu, fata mea.

Torie sperase ca mama ei să-i dea un sfat care să-i fie de ajutor. Până la urmă, avea suficientă experienţă cu bărbaţii, căsnicia şi… îndatoririle unei neveste faţă de bărbatul ei.

— Dar, mamă, am fost atât de ocupată cu pregătirile pentru nuntă, că nu am avut timp să mă pregătesc pentru ce-mi rezervă viaţa de femeie măritată. Din nefericire, abia acum îmi dau seama că nu sunt sigură că îl iubesc.

Ceea ce tocmai spusese suna groaznic, aşa că se grăbi să repare greşeala:

— De fapt, nu îl iubesc atât de mult cât ar trebui.

Mama ei o dădu la o parte pe cameristă şi veni lângă Torie. Începu să îi umfle poalele rochiei ici şi colo, de parcă o rochie mai înfoiată avea să îi alunge fiicei ei teama şi îndoielile.

— Dragostei i se dă prea mare importanţă, spuse ea. Îţi zic eu care sunt cele mai bune lucruri la care poate spera o femeie măritată: să aibă parte de un soţ cumsecade, generos cu banii ei de cheltuiala şi rapid când îşi îndeplineşte îndatoririle conjugale în pat.

Torie văzu în oglindă cum Diana rămâne cu gura căscată la auzul cuvintelor neaşteptat de vulgare care tocmai le auzise.

La fel ca Diana, Torie ştia că pur şi simplu nu se cade să vorbeşti despre ce se întâmplă între o femeie şi un bărbat între aşternuturi. Şi în niciun caz cu voce atât de tare încât să audă toată lumea.

Torie închise repede gura, îşi umezi buzele şi îşi făcu curaj să repete ce şuşotiseră ea şi prietenele ei cu ceva vreme în urmă.

— Credeam că noaptea nunţii durează toată noaptea.

— Cerule mare, nu! Dacă eşti norocoasă, se termină în mai puţin de zece minute.

— Şi dacă nu?

— Atunci asta e, trebuie să înduri. Oricum, tânărul tău duce pare un bărbat cât se poate de viril. Sunt sigură că nu o să-i ia mult timp să îşi facă treaba, deci nu văd de ce ţi-ai face atâtea griji pentru o problemă care aproape sigur nu o să apară. Mama ei începu apoi să-şi facă vânt cu mâinile, de parcă s-ar fi încins brusc. Ah, n-ar trebuie să discut despre chestiuni atât de intime, adăugă ea.

— Ba da! exclamă Torie şi se întoarse spre ea. Habar nu am la ce să mă aştept. Am o idee vagă, dar nu ştiu sigur ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie după ce nunta se încheie, iar lămpile se sting.

Femeia începu să-şi facă şi mai tare vânt, agitându-şi frenetic mâinile.

— E ceva prea intim, nu pot să discut despre asta.

— Minunat! Acum sunt îngrozită de-a dreptul la gândul că urmează să mi se întâmple ceva ce o mamă nici nu-i poate povesti fiicei ei.

Mama încetă să-şi mai mişte mâinile. Îşi încreţi fruntea în timp ce se uita fix la fiica cea mare. Privirea aceea păru să dureze o eternitate. În cele din urmă, o mângâie pe Torie pe obraz.

— În curând, o să afli singură. Crede-mă, nu ai de ce să fii speriată. Gândeşte-te la actul acela doar ca la o neplăcere care te împiedică să adormi atât de repede cât ţi-ai dori.

— Doare?

— Doare un pic, dar numai prima dată sau în primele două daţi, până când corpul femeii se învaţă cu cel al bărbatului.

— Poate ar trebui să existe o şcoală pentru aşa ceva, interveni Diana.

Mama fetelor oftă adânc.

— Diana…

— Sincer, mamă, dacă e aşa şi corpul trebuie *să înveţe,* nu e şcoala locul potrivit? Dacă trupul unei femei nu poate să se înveţe cu cel al bărbatului? Şi, de fapt, cu *ce* anume trebuie să se înveţe?

Torie se abţinu cu greu să nu zâmbească atunci când auzi cum sora ei o necăjeşte pe mama lor. Obrajii femeii erau roşii ca focul.

— Chiar nu-mi face plăcere să discut despre asta. Până la urmă, tatăl vostru e cel cu care o fac, şi este o chestiune foarte personală. Sunt convinsă că ducele va avea grijă ca totul să fie cât se poate de plăcut.

— Dar mă iubeşte? întrebă Torie, revenind la partea cea mai serioasă a problemei.

— Cred că ţine foarte mult la tine.

— Nu e acelaşi lucru cu dragostea.

— Încearcă să ai parte de dragoste fără afecţiune, fata mea. O să vezi că nu funcţionează prea bine.

Torie nu avea nicio îndoială că ducele ţinea la ea, dar uneori nu îi dădea pace gândul că viitorul ei soţ ţinea mai degrabă la banii şi la proprietăţile care aveau să îi revină în urma căsătoriei cu ea. Tatăl ei era proprietarul a 4.000 de acri de teren, care îi asigurau un venit mai mult decât îndestulător, suficient de mare pentru o zestre datorită căreia Torie devenise o partidă strălucită şi i se deschiseseră uşile în cercuri care până de curând fuseseră inaccesibile familiei ei. Iar mama ei se îngrijise degrabă ca nobilimea să afle că fiica ei cea mare va dispune, la căsătorie, de o avere considerabilă.

Torie îşi dorise dintotdeauna să facă o partidă bună, dar acum se temea că ţinuse ştacheta prea jos. O partidă bună. Ce plictisitor suna!

Nu putea nega că relaţia ei cu ducele era cât se poate de tihnită, dar fără pic de pasiune. Fără emoţie adevărată, fără lucruri uimitoare. Avusese parte de mai multă bucurie şi de emoţie când îşi alesese rochia de mireasă decât când acceptase cererea în căsătorie. Lunile care trecuseră

fuseseră ca un vârtej, pline de întâlniri cu croitorese, cu bucătari, cu florari, cu vânzători de produse de papetărie. Abia avusese timp să respire. Nu realizase nicio clipă că nerăbdarea plină de speranţă pe care o simţea cu fiecare decizie pe care o lua nu o cuprindea şi la gândul că urma să îşi petreacă restul vieţii alături de duce. Şi ce avea să se facă dacă o aştepta o viaţă lungă?

— Îl iubeşti pe *papa?* întrebă Torie.

— Ţin mult la tatăl vostru. S-a purtat frumos cu mine în toţi aceşti ani şi, cum v-am mai spus, o femeie nu poate spera la mai mult.

— Nu mi se pare îndeajuns. Sunt pe punctul de a mă mărita şi chiar nu mi se pare îndeajuns să ţin la cineva.

Torie nu înţelesese până în acel moment că a ţine la cineva nu era acelaşi lucru cu dragostea. Atunci ce era dragostea? Un sentiment greu de definit, pe care încă nu îl cunoscuse. Sigur, îşi iubea părinţii, îşi iubea sora, dar nu iubise niciodată un bărbat care nu îi era rudă. Nu era oare nevoie de timp pentru ca dragostea să se înfiripe şi apoi să rodească? Nu presupunea, oare, ca îndrăgostiţii să simtă că nu ar putea trăi unul fără celălalt? Mama ei scoase un oftat adânc, de parcă sau fi chinuit să ridice un cufăr plin cu necazuri.

— Dă-mi voie să-ţi spun că ai citit prea multe cărţi de Jane Austen în ultima vreme. Faci confuzie între dragostea romantică din cărţile ei şi realitatea căsniciei, iubirea dintre soţ şi soţie. Bine ar fi ca tinerele să nu aibă voie să citească asemenea cărţi, care le creează o imagine nerealistă asupra curtării.

— Vai, eu pur şi simplu îl *ador* pe domnul Darcy, spuse Diana cu mâna pe inimă şi cu o expresie visătoare pe chip. E un suflet chinuit.

— Un individ prea mândru, replică mama ei. Şi asta e întreaga idee a poveştii.

— Nu sunt de acord cu tine. Ideea poveştii este că Elizabeth se îndrăgosteşte nebuneşte de el, iar el de ea.

— Ce prostie! Femeile nu caută dragostea. Caută să îşi aranjeze o căsătorie avantajoasă, iar la capitolul acesta

sora ta mi-a depăşit toate aşteptările. Speram să îşi găsească un viconte şi uite cum a prins un duce! Dacă ai fi cu capul pe umeri, domnişoară, ai lua exemplu de la ea!

— Eu nu o să mă mărit, anunţă Diana cu glas hotărât, trântindu-se pe scaun.

O expresie de groază nemărginită cuprinse chipul mamei.

— Termină cu prostiile! Bineînţeles că o să te măriţi.

— Ba nu! De ce să mă mulţumesc cu un singur bărbat toată viaţa? Cum poţi să fii sigură *care* e bărbatul potrivit, cel cu care merită să îţi petreci tot restul vieţii? Bărbaţii sunt atât de diferiţi între ei. Poate că azi vreau unul vesel, iar mâine o să am chef de unul ceva mai melancolic.

— Eu zic că ar trebui să te preocupi să găseşti un bărbat care s-ar mulţumi cu o femeie care nu ştie de capul ei.

Torie îşi înăbuşi râsul. Se bucura că sora ei mai mică se străduia să înveselească atmosfera întunecată de proasta ei dispoziţie.

Diana avea un mod straniu de a privi viaţa şi îi plăcea la nebunie să o tachineze pe mama lor, care putea fi foarte uşor provocată.

— Haide, mamă! zise Diana. O viaţă trăită cu un singur bărbat e ca şi cum ai mânca în fiecare zi acelaşi fel de mâncare. După un timp, devine teribil de plictisitor, chiar dacă la început era preferatul tău. La un moment dat, te saturi de el.

— Cerule! Ce te-a apucat de vorbeşti aşa? Ce lucruri absurde poţi să spui!

— Dar chiar nu ştiu cum reuşeşte o lady să ştie azi de ce anume ar avea chef mâine.

— Spui prostii!

Pe de altă parte, Torie începea să se teamă că sora ei pusese degetul pe rană. Ea însăşi voia altceva decât i se servise, numai că masa fusese deja pusă, iar mâncarea era gata preparată. Nu prea avea cum să trimită totul înapoi la bucătărie fără a insulta bucătarul.

— Dar dacă după ce se mărită, continuă sora ei, Torie

va cunoaşte un bărbat pe care îl va plăcea mult mai mult decât pe duce? Ce o să facă atunci?

— Acesta e motivul pentru care o fată nu trebuie să se grăbească să accepte o cerere în căsătorie. Pentru că îşi asumă riscul şi nu mai poate face nimic când îi apare în cale un bărbat care i se pare mai potrivit.

— Dar ce ar trebui să facă dacă se întâmplă asta?

— Trebuie să-l uite pe celălalt, pe bărbatul cu care nu e măritată.

— Ţi s-a întâmplat să cunoşti un bărbat şi să-ţi doreşti să te fi măritat cu el în locul lui *papa?* întrebă Diana.

Mama lor închise ochii pentru o clipă.

— Voi două o să mă băgaţi în mormânt.

Deschise apoi ochii şi o ţintui pe fiecare dintre cele două fiice cu o privire tăioasă.

— Încetaţi imediat cu prostiile! Victoria ia de bărbat un tânăr din cale-afară de fermecător.

Lui Torie nu îi scăpă faptul că mama ei omisese să răspundă la întrebarea Dianei. Oare chiar cunoscuse pe cineva după ce se măritase? Oare ce ar trebui să facă dacă avea să i se întâmple şi ei acelaşi lucru? Din moment ce nu era îndrăgostită de duce, era foarte probabil să îi iasă în cale cineva de care… şi nu ar suporta acest lucru, pentru că nu şi-ar încălca jurămintele faţă de soţ, deci nu i-ar rămâne altceva de făcut decât să-şi înăbuşe sentimentele. Niciuna din variante nu i se părea corectă.

— E fermecător pentru că e duce, replică Diana.

— Începi să mă enervezi, Diana.

— Ai fi la fel de dornică să o vezi măritată dacă n-ar avea titlu?

— Nu pricep de ce vorbim despre toate astea azi şi nu am vorbit acum şase luni, când ducele i-a cerut mâna.

— Pentru că acum Torie are îndoieli pe care atunci nu le avea.

— Toate miresele au îndoieli în ziua nunţii. Şi e la fel pentru miri, dacă vrei să ştii. Amândoi sunt pe cale să facă un pas extrem de important, iar faptul că momentul aşteptat chiar a sosit le dă o stare de nelinişte.

Femeia o privi pe Torie în ochi.

— Ţii la el?

Oare chiar ţinea? Îl plăcea destul de mult. Compania lui îi făcea plăcere, deşi în unele momente…

— Uneori e absent, recunoscu ea.

— E normal, draga mea. Nu locuieşte cu noi. Dar după ziua de azi, plecările lui vor fi mai rare.

— Nu la asta mă refer. E absent în unele momente când e cu mine în aceeaşi cameră. Stă chiar lângă mine, dar pare… departe.

— Vorbeşti în şarade. Nu poate să *nu* fie lângă tine când e lângă tine.

— Nu ştiu cum să mă exprim ca să mă fac înţeleasă, mamă. Dar în ultima perioadă se întâmplă din ce în ce mai des să fie absent, iar asta mă nelinişteşte. E ca şi cum se gândeşte intens la ceva, iar gândurile îl poartă departe de mine. Apoi se întoarce spre mine, mă priveşte, şi pe faţa lui parcă s-ar citi surpriza că mă găseşte acolo, alături de el.

— Din ce zici, pare doar uşor distrat.

— Distrat e un cuvânt potrivit, probabil, dar tot nu sunt sigură că lucrurile sunt atât de simple.

— E duce, Victoria. Are patru proprietăţi de care trebuie să se îngrijească, nenumăraţi servitori, arendaşi, toate grijile… E de înţeles că îl apasă din când în când toate responsabilităţile pe care le are. Iar în acele momente, pare că nu se gândeşte prea mult la tine. Uneori, tatăl vostru nici nu mă bagă în seamă. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Probabil, dar…

— Victoria, mă calci pe nervi! Eu şi tatăl tău ne-am spetit muncind pentru ca voi să aveţi o viaţă mai bună decât am avut noi. Dorinţele mi s-au îndeplinit. Dincolo de aşteptări, pot să spun. Fii fericită!

Torie ar fi vrut să o întrebe ce avea să se aleagă de propriile ei visuri. Se temu însă că era deja prea târziu să ţină cont de ele. I se păruse atât de romantic că un tânăr duce o cucerise, dar acum…

— Urmează să-i fii prezentată reginei, schimbă mama ei subiectul, schimbând totodată poziţia voalului, trăgându-l

un centimetru mai în stânga şi un centimetru mai în dreapta, peste umerii lui Torie. Nu are cum să nu observe că îi porţi numele, iar când veţi deveni prietene apropiate – şi nu am nicio îndoială că aşa se va întâmpla –, o să mă invite şi pe mine la palat.

— Dar, mamă, eu nu am rang nobiliar.

— Începând de azi, vei fi ducesă, draga mea. Va dori să te cunoască. Nu am nicio îndoială.

Era un alt vis al mamei lor. Visa ca fiicele ei să aibă onoarea de a fi prezentate reginei. Torie începu să simtă că totul se învârtea în jurul dorinţelor şi visurilor mamei sale. Părea că tot ce îşi dorea ea şi lucrurile la care visa nu aveau loc în propria ei viaţă.

Se privi din nou în oglindă şi se întrebă cine era femeia din faţa ochilor ei. Oare o mai văzuse vreodată? Se cunoştea oare cu adevărat? Sau fusese mereu doar o reflexie a dorinţelor mamei sale?

Capitolul 3

„Doar nunta dumneavoastră, Excelenţă”.

Cuvintele valetului îl izbiseră pe Robert drept în inimă. Îşi făcuse o sumedenie de calcule şi luase în considerare o mulţime de posibilităţi când plănuia evadarea şi recuperarea drepturilor ce îi reveneau prin naştere. Gândul că fratele său ar fi căsătorit sau pe cale să se căsătorească nici nu-i trecuse prin minte.

Dar din clipa în care acele cuvinte fatidice fuseseră rostite, în sufletul lui Robert începuse o grea luptă cu sine. Iar acum valetul îl pregătea pentru cea mai specială zi din viaţa unui om.

O nuntă. Nunta *lui.*

Nu, nunta fratelui său.

Sau nu, nu mai era a fratelui.

Dar nu trebuia să fie? Nu trebuia să fie nunta lui John?

Sau era, pur şi simplu, nunta ducelui de Killingsworth?

Deosebirea era subtilă, dar extrem de importantă, iar el cugetase adânc, evaluând cu atenţie situaţia. În cele din urmă, hotărâse că nu avea de ales. Era nevoit să acţioneze conform planurilor deja făcute.

Iar acum Robert stătea în faţa bisericii, încercând să se împace cu gândul că luase decizia de a merge înainte şi de a permite ca ceremonia să aibă loc. Îşi spusese că oricum cele mai multe căsnicii din aristocraţie se bazau pe alte considerente decât dragostea. Era vorba, de cele mai multe ori, de avantaje politice, de câştiguri băneşti, de un tată dornic să se descotorosească de o fiică, de un bărbat care avea nevoie disperată de un moştenitor. Nu se îndoia că mireasa, oricine ar fi fost ea, consimţise să se mărite cu ducele de Killingsworth datorită titlului său şi poziţiei sale sociale, nu pentru că îl dorea pe bărbatul din spatele titlului. Cu alte cuvinte, consimţise să se mărite cu un duce, nu cu John. Prin urmare, fata avea să primească exact ce ea sau tatăl ei îşi dorise.

Urma să se mărite cu ducele de Killingsworth.

E drept că în faţa ochilor îi va apărea alt bărbat. Ducele de azi avea să fie altul decât ducele de ieri. Dar acesta era doar un mic inconvenient ce nu trebuia să o încurce în niciun fel. Lui Robert i se părea de neconceput gândul că ea ar fi simţit cu adevărat vreun dram de afecţiune faţă de John. În acelaşi timp, nu îndrăznea să spere că avea să ajungă să ţină la el. Ştia, încă de pe vremea când crescuse suficient ca să îşi cunoască îndatoririle ce îi reveneau în calitate de moştenitor, că urma să se însoare. Ştia, tot de atunci, că nu avea să-şi aleagă soţia în funcţie de ideile romantice ale poeţilor, d după cât de potrivită ar fi fost femeia respectivă să devină ducesă de Killingsworth.

Însurătoarea era o îndatorire. Iar găsirea unei femei care să îi completeze poziţia socială în aristocraţie era o obligaţie. Faptul că John îşi asumase această sarcină în locul lui îl scutise pe Robert de datoria de a o face chiar el. În acelaşi timp, îl punea în postura neplăcută de a nu şti absolut nimic despre tânăra mireasă. Se gândea, desigur,

că aleasa lui John era tânără. Şi se întreba ce ştia ea despre John. Nu prea multe, probabil, din moment ce fusese de acord să se mărite cu el.

Aşadar, la noapte urma să aibă o soţie. El, cel care încă nu cunoscuse plăcerea trupească şi trepida de nerăbdare, uşurare şi speranţă. Avea să se bucure de noul lui rol în calitate de soţ şi să aibă grijă ca şi ea să se bucure.

Alături de Robert stătea un bărbat înalt şi brunet, cam de aceeaşi vârstă cu el. Robert era aproape sigur că bărbatul acela era marchizul de Lynmore. Era cavalerul lui de onoare şi părea convins că Robert era cine se presupunea că era. Prin urmare, nu avea de ce să i se prezinte, aşa cum intenţionase. Nici să-i facă discret cu ochiul şi să îi spună: Ia ascultă, bătrâne, îmi pari destul de cunoscut. Cine ziceai că eşti?

Incertitudinea era un dezavantaj pe care trebuia să îl accepte şi să îl depăşească. Însă avantajul acelei zile era faptul că John se ocupase de tot ce era necesar şi toată lumea ştia ce avea de făcut. Robert nu fusese nevoit să dea nici măcar un ordin. Valetul ştiuse cu exactitate cu ce să îl îmbrace pentru ceremonie: o redingotă de un roşu burgund şi o pereche de pantaloni cu câteva tonuri mai deschişi. Îl ajutase să se pregătească după ce îi retuşase tunsoarea. Vizitiul trăsurii ce purta emblema ducală ştiuse exact când şi unde să îl ducă, iar la sosire, îi arătase trăsura deschisă aflată în apropiere şi îi spusese că avea să fie folosită după ceremonie, ca să-i transporte pe duce şi pe noua sa ducesă. Pe treptele bisericii, îi ieşise în întâmpinare un bărbat care îl condusese exact unde trebuia. Una peste alta, părea că ziua avea să treacă mult mai uşor decât ar fi crezut.

Profită de momentele de aşteptare de dinaintea sosirii miresei ca să-i studieze pe cei prezenţi la ceremonie. Simţi că îl ia ameţeala. Atâtea chipuri, atâţia oameni… Stăteau în strane deschise, fără pereţi despărţitori între ele. Îl studiau. Iar unii se aplecau să îi şoptească ceva persoanei de alături. Era o scenă la care asistase de multe ori în tinereţe, dar totul îi părea dintr-odată ciudat şi derutant.

Oare ce-şi spuneau? Oare ce gândeau?

Trebuia să îşi repete că tot ce vedea în jur era firesc, că era normal ca oamenii să stea unii lângă ceilalţi, fără a le fi interzis să se vadă. Că era firesc să poată discuta între ei fără oprelişti. Că nu avea cine să le refuze plăcerea de a fi unii în compania celorlalţi.

Mulţi dintre cei care îl priveau erau în vârstă. Pe unii credea că îi recunoaşte. Erau prieteni de-ai tatălui şi bunicului său. Erau oameni care, la fel ca ei, îşi dăduseră încuviinţarea pentru construirea închisorii Pentonville, în 1842, şi pledaseră pentru sistemul de detenţie unde cuvântul de ordine era izolarea. Erau oameni care se considerau gânditori moderni, în pas cu vremurile.

Lui Robert nu-i scăpă ironia faptului că acele convingeri ajunseseră să-l afecteze direct pe el.

Acei oameni nu aveau să experimenteze niciodată ceea ce abătuseră asupra altora. Însă Robert avusese parte de acea experienţă. După calculele lui, odată ce avea să dovedească cine este să-şi ocupe locul ce îi revenea în Camera Lorzilor, urma să pledeze pentru cei încarceraţi în această epocă luminată care, din punctul său de vedere, numai luminată nu era.

Izolarea nu ajuta deloc la reformarea deţinuţilor, aşa cum afirmaseră acei oameni. Dimpotrivă, îi înnebunea. Chiar şi pe el îl purtase adesea până pe buza prăpastiei. Fusese la un pas să îşi piardă minţile. El, unul, nu credea că făcuse pasul cel fără de întoarcere, dar în multe momente îşi pusese întrebări, avusese îndoieli, nu fusese sigur cum de reuşise să-şi ţină minţile în frâu în acea casă a nebunilor şi a disperării.

Dintr-odată, muzica de orgă crescu în intensitate, iar surpriza aproape că îl lăsă fără aer.

O orgă asemănătoare răsuna şi în capela de la Pentonville şi, pentru o clipă, simţi că se întoarce în timp şi că simte din nou oroarea izolării şi a singurătăţii.

Îl trecură sudori reci şi se simţi expus, vulnerabil. Nu îşi dăduse seama cât de mult ajunsese să îşi ascundă identitatea, cât de mult se obişnuise ca persoanele din jur să nu ştie cine era, să nu îl vadă la faţă, să privească lumea

prin îngustele despicături din dreptul ochilor. Nu-l mai înconjura nimic din toate lucrurile cu care se învăţase în ultimii opt ani. Crezuse că avea să se bucure că lepădase straiele de deţinut. În schimb, îşi dădu seama că îi lipsea alinarea pe care o găsea în lucrurile pe care le cunoştea şi care erau previzibile.

Nu voia să se întoarcă la Pentonville. Doar că era complet nepregătit pentru ce i se întâmpla. Gândise cu totul altfel primele sale ieşiri în lume. Plănuise ca după evadare să invite grupuri mici, câteva persoane alese cu grijă. Niciun moment nu luase în calcul o biserică ticsită de lume. Mai ales că nici nu îi cunoştea pe mulţi dintre cei prezenţi.

Voia să fugă, să evadeze, doar că de data asta nu putea. Nu mai avea cum să îşi facă loc prin bucăţile de pardoseală. Sub el nu avea să se deschidă o gaură prin care să se strecoare. Trebuia să stea drept şi să facă faţă situaţiei. Orice s-ar fi întâmplat, nu avea cum să fie mai rău decât ce avusese de îndurat cu o zi înainte.

Era timpul. Era timpul să continue farsa începută de fratele său.

Îşi concentră întreaga atenţie asupra unei copile care se îndrepta spre altar şi arunca în jur petale de flori. Două tinere doamne o urmau îndeaproape. Erau încântătoare. Zâmbeau şi erau car se poate de graţioase. Robert se întrebă dacă trebuia să ştie cine erau şi dacă se cuvenea să le vorbească. Dumnezeule, spera că nu! Era teribil de stângaci când trebuia să fie fermecător să poarte un dialog politicos cu femeile sau cu oricine altcineva. Tinerele se apropiară, iar el le salută doar cu o înclinare a capului.

Privirea i se opri asupra unei femei şi a unui bărbat despre care presupuse că era tatăl ei şi o însoţea spre altar. Fără îndoială, era mireasa lui. Purta o rochie din satin şi dantelă, iar trena din satin era împodobită cu flori. Un voal dantelat parcă îi mângâia umerii şi îi ajungea până la mijloc. Ar fi trebuit să-i recunoască pe mireasă şi pe tatăl ei? Se ştiau oare de când era tânăr? Oare ce rang avea tatăl?

— Dă-mi voie să spun, Killingsworth, că eşti un bărbat norocos. Cu adevărat norocos, murmură Lynmore.

Când tânăra femeie ajunse lângă el, alături de tatăl ei, Robert recunoscu faptul că avea perfectă dreptate cavalerul său de onoare.

Ea era incredibil de frumoasă. Voalul din dantelă îi dădea un aer diafan, fără să-i ascundă complet trăsăturile. Avea părul negru, ridicat şi prins, aşa că nu putu să-şi dea seama cât de lung sau de des era. Câteva şuviţe cârlionţate îi încadrau faţa. Ochii închişi la culoare erau aţintiţi asupra lui, iar Robert se întrebă dacă erau cumva căprui sau negri. Greu de zis. Era scundă, abia dacă îi ajungea până la umeri. Şi părea atât de tânără!

Sau era doar o impresie pentru că el se simţea teribil de bătrân?

Gândul îi zbură apoi la John. Ştia că, la căderea nopţii, fratele său avea să se izbească de uşa ferecată a lemniţei sale, să se dea cu capul de pereţi şi de podea, să caute disperat o scăpare, mai ales că ştia ce urma să facă Robert alături de femeia pe care el şi-o alesese ca soţie.

Asta era adevărata oroare a închisorii Pentonville. Imaginile greu de îndurat pe care propria imaginaţie le plăsmuia din pricina izolării, a liniştii şi a singurătăţii.

Era nevoie de hotărâre, de control şi de concentrare ca să ţii coşmarurile la distanţă. Dar uneori, oricât de mult îşi dorea, Robert nu găsea nicio soluţie ca să scape de coşmaruri. Se simţea prea slăbit, prea obosit, prea plin de răni din pricina bătăilor încasate.

Da, în această noapte cel care avea să sufere era fratele lui.

Arhiepiscopul puse o întrebare, tatăl miresei răspunse, iar Robert îşi dădu seama că nu se putea lăsa în continuare în voia amintirilor despre iadul pe care îl îndurase. Trebuia să se concentreze asupra prezentului, în special a momentului pe care îl trăia chiar acum. Dacă ar fi bănuit cineva că i-a luat locul fratelui său, s-ar fi văzut nevoit să dea explicaţii mult mai devreme decât era pregătit. Ar fi fost obligat să explice propria uneltire înainte

de a o demasca pe cea a lui John. Iar asta i-ar fi adus un mare dezavantaj. Trebuia să rămână prudent şi atent ca să-şi dea seama care era cea mai bună strategie.

Îşi dădu seama că în jur era o linişte deplină. Nimeni nu scotea niciun sunet. Păreau să aştepte cu toţii ceva din partea lui, iar el se temu că ceremonia ajunsese deja în acel punct în care trebuia să ştie el însuşi ce avea de făcut, fără ajutorul altcuiva.

— Oferiţi-i miresei braţul, Excelenţă, îi şopti arhiepiscopul.

Desigur. Tatăl miresei tocmai i-o încredinţase lui Robert. Cunoştea partea aceasta din ceremonie, căci asistase la câteva căsătorii, în calitate de invitat. Era simplu. Îi oferi miresei braţul.

Ea zâmbi. Fu un zâmbet incredibil de dulce şi de vesel, iar ochii ei scânteiau de fericire. Sclipeau atât de intens, că voalul nu avea cum să mascheze speranţa, credinţa şi afecţiunea ce i se citeau în priviri.

„O, Sfinte Dumnezeule!” Ce greşeală făcuse, ce prost judecase întreaga situaţie! Tânăra nu voise să se mărite cu un duce, ci cu *John.* Oricât de ciudat părea, ea ţinea la John. După căldura cu care îl privea, chiar îl iubea.

Era un aspect al căsătoriei pe care nu-l luase niciodată în calcul. Consecinţele a ceea ce urma să facă aproape că îl îngenunchează.

În toate uneltirile lui, în toate planurile făcute cu grijă în orele petrecute în hamacul din celulă, în întreaga lui strategie de evadare şi de răzbunare, omisese un singur lucru: că i-ar fi putut frânge inima unei tinere nevinovate.

Trebuia să iasă pur şi simplu din biserică, şoptind câteva cuvinte de scuze şi regret. Ar fi fost mai bine să o pună acum într-o postură jenantă pe fata de lângă el decât să o îngrozească şi s-o umilească mai târziu.

Dar dacă părăsea ceremonia şi îşi abandona mireasa în faţa altarului, urma să se pună într-o situaţie şi mai dificilă decât cea din prezent. Oamenii urmau să întrebe de ce nu dorise să meargă până la capăt cu nunta.

Mai mult, astfel de gesturi atrăgeau în general

consecinţe grave, iar el nu avea absolut nicio idee ce ar fi putut să se întâmple. Ştia doar că nu se afla în postura de a le face faţă în timp ce încerca să rezolve problema succesiunii. Îşi blestemă fratele, se blestemă pentru că nu-şi gândise bine planurile şi îşi blestemă viitoarea soţie. Cu toate că ea nu avea nicio vină în toată treaba asta, era un element în plus într-o situaţie deja foarte complicată.

Robert nu vedea altă cale. Trebuia să lase ceremonia să continue. Nu şi mariajul. Avea să caute scuze ca să stea departe de această femeie, ca ea să rămână castă. Şi, odată ce reuşea să demonstreze că el este adevăratul duce, ce avea să facă?

Urma să îşi elibereze fratele din temniţă, să anuleze această căsătorie ridicolă şi, în generozitatea lui, să-i înapoieze lui John iubirea vieţii lui. Urma să facă asta ca să fie corect nu faţă de el, ci mai ales faţă de ea. Căsătoria cu alt bărbat decât cu cel cu care intenţionase să facă pasul avea să o pună într-o situaţie dezonorantă. Şi mai era expresia de adoraţie cu care îl privea.

Da, încă era posibil ca planul lui să funcţioneze. Poate că nu avea să meargă ca uns, aşa cum îşi dorise, dar lucrurile urmau să se rezolve până la urmă. Misiunea lui era să-şi demonstreze legitimitatea ca moştenitor al titlului, iar pentru asta, trebuia să fie cât mai convingător. Apoi toată lumea avea să scape din încurcăturile provocate de fratele lui.

Îşi aminti din nou de mireasă şi se forţă să-i ofere un zâmbet pe care îl dorea liniştitor. Ea îşi puse mâna pe braţul lui şi păşiră amândoi în faţă, către arhiepiscopul care începuse să rostească vorbele care în curând aveau să le pecetluiască soarta.

Robert o privi pe furiş pe femeia care trebuia să fie mireasa lui John, dar era pe cale să devină a lui. Oricum era mult mai interesantă şi plăcută privirii decât bătrânul arhiepiscop. Ochii erau trăsătura ei dominantă. Erau mari şi migdalaţi, aproape exotici.

Se întrebă ce detalii mai ascundea voalul din dantelă. Oare genele erau la fel de lungi precum păreau sau era o

iluzie oferită de dantelă? Avea mici pistrui pe faţă? Sau riduri fine ce se formau atunci când râdea? Zâmbea adesea sau doar la ocazii speciale, cum era momentul în care îi ieşea în întâmpinare bărbatului cu care urma să se mărite?

Nu ştia mare lucru despre femei. Cele pe care le cunoscuse fuseseră fie mame, fie guvernante sau servitoare. Nu ştia cum reacţionau, ce aşteptări aveau.

Îşi puse fel şi fel de întrebări ridicole despre femeia de lângă el: ce culori îi plăceau, care erau mâncărurile ei preferate, cum îi plăcea să se distreze?

Iar cea mai importantă întrebare dintre toate era cum de ajunsese aici? Ce o făcuse să îşi dorească să fie mireasa lui John? Ce văzuse la fratele lui? Oare el avea şi părţi bune? Cândva ar fi răspuns „da" la această întrebare, dar, după tot ce se întâmplase şi după tot ce îi făcuse fratelui lui, John pierduse şi ultima fărâmă de bunăvoinţă din partea lui Robert. Totuşi, n-ar fi fost oare mai bine să nu-şi fi dorit atât de mult să se răzbune şi să-i fi dat fratelui său prilejul să se scuze, să explice, să facă tot ce se cuvenea? Căci o făptură angelică precum cea care îi stătea alături sigur n-ar fi îndrăznit să facă un pact cu diavolul.

Ea îşi întoarse uşor capul şi îl privi. Colţurile gurii i se ridicară, iar ochii se umplură de căldură. Lui i se strânse inima şi îşi dori ca adoraţia din privirea ei să fie îndreptată spre el, nu spre fratele lui. Din nou, Robert simţea că John chiar îi răpise totul. Dacă Robert o lua de soţie pe iubita fratelui său, nu era asta justiţie poetică? Dacă ajungea să pună stăpânire nu doar pe trupul, ci şi pe sufletul şi inima ei? Să şi le însuşească de parcă ar fi fost ale lui de drept, aşa cum fratele lui îşi însuşise titlurile, moştenirea, poziţia în familie şi în societate? Trebuia să cugete la asta. Să întoarcă situaţia pe toate feţele. Cu siguranţă, asta urma să-l ţină treaz nopţile, când avea să-şi dorească atât de mult să poată dormi în sfârşit fără griji

Îi zâmbi din nou femeii, sperând că surâsul reuşea să ascundă îndoielile şi periculoasele lui gânduri despre trădare.

Se strădui apoi să fie atent la ceremonie. Se puse în

genunchi când trebui să o facă, repetă cuvinte care pentru el nu însemnau nimic, dar le rosti de parcă însemnau totul.

Şi află un lucru extrem de important: pe mireasă o chema Victoria Alexandria Lambert. Aşa un nume mare, cu rezonanţă, pentru o femeie atât de mică şi delicată!

Arhiepiscopul spuse ceva despre un inel. Robert se întoarse spre cavalerul de onoare, apoi rămase cu privirea aţintită asupra podoabei delicate, din argint, din palma lui înmănuşată. Trebuia să fi ştiut. Să fi fost pregătit pentru asta. Era inelul mamei sale. Îl luă, căutând cu disperare ultimele puteri cu care să termine ceea ce începuse. Se rupse de tot şi de toate până în momentul rostirii jurămintelor şi abia atunci înţelese că el şi ea erau de-acum uniţi şi porneau împreună pe un nou drum.

Arhiepiscopul anunţă apoi că poate săruta mireasa. Să o sărute pe Victoria Alexandria hawthorne, noua ducesă de Killingsworth.

Robert îşi aminti de nunta unui văr îndepărtat şi procedă la fel cum îl văzuse atunci pe mire. Ridică încet voalul. Dumnezeule mare! Descoperit, chipul era şi mai frumos decât se întrezărea de sub dantelă. Genele ei erau la fel de lungi precum păruseră. Ochii erau căprui, scăldaţi în lumini aurii. Nu văzuse niciodată nişte ochi că ai ei. Obrazul îi era lipsit de orice pată, de pistrui, de riduri fine săpate de griji şi de gânduri negre. Buzele îi erau pline şi umede, iar Robert se întrebă de câte ori sărutase fratele lui aceste minunăţii. Oare ea avea să observe vreo diferenţă la forma gurii lui, la atingerea buzelor lui, la aroma sărutului lui?

Se uită în ochii ei şi văzu cu mirare că în ei tremurau lacrimi. Se blestemă la gândul că ea plângea de bucurie, deşi era victima fără voie a unei înşelătorii. Ea credea că el îi împărtăşise dragostea pe care i-o purta, că îi jurase credinţă bărbatului care îi ceruse mâna. Plângea pentru că era fericită, încântată că avea să fie soţia lui până când moartea urma să îi despartă. Plângea pentru că îşi dorise acest moment – pecetluit cu jurămintele lor şi cu un sărut – mai mult decât orice pe lume.

— Îmi pare rău, îl auzi şoptind în timp ce o sărută uşor pe colţul gurii ei atât de ademenitoare.

Ea păru surprinsă nu doar de cuvintele lui, ci şi de gest. Clipi des, lacrimile îi dispărură din ochi, iar fruntea i se încruntă. Iar el înţelese că făcuse o gravă eroare de judecată, care avea să-l deconspire. Însă chiar atunci se auzi vocea tunătoare a arhiepiscopului care îi prezenta adunării pe ducele şi ducesa de Killingsworth, iar Robert nu avu de ales şi îşi conduse soţia spre ieşirea din biserică.

Capitolul 4

Torie stătea în trăsura deschisă, încercând să nu se simtă jignită de faptul că soţul ei aproape că îmbrăţişa partea lui de trăsură şi îşi ferea privirea de a ei de parcă şi-ar fi dorit să fie cât mai departe de ea.

Semnaseră certificatul de căsătorie în sacristia bisericii, după care se îndreptaseră spre trăsură. Cum nunţile nobilimii atrăgeau mereu o mulţime de curioşi, fuseseră nevoiţi să îşi croiască drum prin puhoiul din faţa bisericii ca să ajungă la trăsură. Ea îl ţinuse de braţ, iar el îşi ţinuse pălăria pe cap, de teamă că o să îi zboare. Le făcuseră oamenilor cu mâna în timp ce trăsura se îndepărta, dar ea simţise că întregul ritual nu îl încântase câtuşi de puţin. Iar după ce mulţimea rămăsese în urmă, el păruse să uite că ea era aşezată lângă el.

Torie încercă să se agaţe de starea de fericire de mai devreme şi să ignore copleşitorul sentiment că era ceva în neregulă. Poate îl dezamăgise peste măsură. Poate nu îi plăcuse rochia ei. Sau pieptănătura. Când i se alăturase în faţa altarului, o privise de parcă nu-şi dăduse seama exact cine era.

Poate îi simţise îndoielile. Ea nu ştia cum să îşi ascundă adevăratele sentimente. Cu toate că faţa îi fusese acoperită de voal, era posibil ca el să-i fi citit îndoiala în priviri.

O îndoială pe care reuşise să o alunge însă foarte repede, pentru că văzuse aceeaşi îndoială în apele limpezi ale ochilor lui şi voise să-l asigure că totul va fi bine. Măcar unul din ei trebuia să creadă asta pentru ca mariajul lor să reuşească. Aşa că îi zâmbise cu afecţiune, cu toată speranţa într-un viitor fericit. Gestul ei păruse că îi dă şi lui încredere, iar atunci el îi oferise braţul.

După ce se aşezaseră în faţa arhiepiscopului, Torie tot la Robert fusese atentă, aproape nevenindu-i să creadă că urma să îi devină soţie.

Era incredibil de chipeş acum, în biserică. Culoarea hainei îi scotea în evidenţă trăsăturile şi uimitoarea nuanţă de albastru a ochilor. Fiecare apus îi amintea de el în clipa în care cerul făcea loc nopţii, când albastrul era cel mai intens. Griul deschis al lavalierei îi dădea un aer de nobleţe.

Dar acum nu mai erau în biserică şi nu mai era nevoie să se concentreze amândoi asupra ceremoniei. Erau liberi să îşi acorde reciproc atenţie. Dar el stătea într-o parte, privind în jur, în timp ce traversau străzile aglomerate. Se uita de parcă nu mai fusese în viaţa lui în Londra.

Ea ştia deja, după perioada în care îi făcuse curte şi în timpul petrecut împreună când planificau nunta, că trebuie să se înveţe cu obiceiul lui de a rămâne cu privirea pironită în gol. Cu toate acestea, acele momente o neliniştea profund.

— E din cauza lui John? întrebă ea şoptit.

El îşi întoarse capul încruntat, cu un fel de teamă în privire, lucru întru fără noimă.

— Ce e cu John? o întrebă el, cu un glas hârâit, care venea parcă din adâncul unui puţ fără fund.

Ea îi zâmbi cu căldură, simţindu-i încordarea, dar fără a putea înţelege motivul. Îşi dorea cu toată fiinţa ei să îl poată linişti cumva.

— Pari cufundat în melancolie, şi mă întrebam dacă e din cauza fratelui tău. Mi-am imaginat că te gândeşti la el. Ştiu cât de dezamăgit ai fost când ai primit scrisoarea în care dădea de ştire că nu va putea veni la nuntă, dar îmi place să cred că, deşi nu e aici, e cu gândul alături de noi.

Trăsăturile lui se înmuiară, teama parcă îi dispăru din privire, iar asprimea ridurilor din jurul ochilor pe care până acum nu i le observase se domoli. Oare lumina soarelui i le scosese în evidenţă? Nu, nu putea fi acesta motivul. Se plimbaseră împreună cu trăsura în nenumărate zile însorite şi nu le observase.

— Da, răspunse el în cele din urmă, cu glas stins. Sunt sigur că e cu gândul alături de noi.

Torie îi strânse uşor mâna.

— Poate îi vom face cândva o vizită în America.

— În America, repetă el, de parcă nu auzise în viaţa lui de acea ţară.

Îşi imaginase că doar miresele erau neliniştite în ziua nunţii, dar se pare că mama ei avusese dreptate mai devreme, când îi spusese că şi mirii au îndoieli şi temeri.

N-ar fi crezut asta despre Robert. Părea mereu atât de încrezător şi de sigur pe el! Dar acum părea… pierdut.

— Mi-ar plăcea să mă plimb pe plantaţia lui din Virginia. Îmi place atât de mult când îmi citeşti scrisorile de la el! Descrie cu atâta dragoste împrejurimile…

— Virginia…

Ea râse uşor.

— De ce repeţi tot ce spun?

Aproape că putu să simtă pe chip atingerea privirii lui intense.

Încercă să îi descifreze expresia. Ochii lui păreau cumva diferiţi. Erau la fel de albaştri ca data trecută când îl văzuse, dar ceva se schimbase. Părea ezitant, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să facă un pas greşit, de parcă n-ar fi ştiut la ce să se aştepte din partea ei.

— Cred că sunt un pic tulburat, spuse el. Amploarea şi importanţa a tot ce s-a întâmplat… Nu ştiu cum de nu am realizat mai devreme că se întâmplă cu adevărat.

— Eu am realizat de dimineaţă, în timp ce mă îmbrăcam. Au apărut grijile, îndoiala… Mama m-a asigurat că e normal să mă simt aşa. Vieţile noastre tocmai au luat un alt curs.

— În feluri pe care nici nu cred că ni le putem

imagina.

— Eu, una, o să fiu bucuroasă când vom termina cu toate obligaţiile acestei zile.

— Şi care ar fi acelea?

— Întâi de toate, dejunul pregătit de mama.

— Dar am mâncat înainte să vin la biserică.

Ea râse ceva mai mult şi mai sincer.

— Ce ştrengar eşti! Ştii foarte bine că mă refer la dejunul nostru de nuntă, la recepţia pentru invitaţii care contează cu adevărat, cum spune mama.

— A, da, uitasem.

— Eu *aş vrea* să uit.

— Crezi că ne-ar simţi lipsa dacă n-am participa?

— Mai mult ca sigur. În plus, mama va fi cumplit de jignită. E atât de încântată că am avansat în ierarhia socială!

— Ei, bine, nu vrem să o punem într-o situaţie umilitoare.

— Întocmai. Plus că nu cred că îţi doreşti să-i cazi în dizgraţie după ce ai făcut aşa o treabă minunată fermecând-o tocmai pe ea, care nu e deloc uşor de fermecat. Totuşi, poate vom reuşi să stăm doar puţin. La urma urmei, nu se stă la masă.

Ochii lui străluceau de parcă încercau să descifreze ceva extrem de important.

— Îmi pare rău, dar nu sunt familiarizat cu astfel de evenimente.

— Cum poţi spune aşa ceva când am vorbit la nesfârşit despre asta?

— Aminteşte-mi.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Bărbaţii! Mama m-a avertizat că foarte rar se întâmplă ca un bărbat să asculte cu adevărat o femeie.

— Mama ta e o femeie din cale-afară de înţeleaptă, şi îţi cer iertare pentru lipsa de interes de mai devreme. Te-ar deranja să-mi repeţi acum ce mi-ai spus în dăţile trecute? Un dejun în picioare nu sună deloc tentant.

— Dar e la modă. Toată lumea l-a adoptat. Mâncarea

e pusă pe o masă mare, în bibliotecă. Domnii le pun doamnelor gustările pe farfurii, apoi toată lumea stă în cerc în timp ce mănâncă. Totul e ca mâncarea să fie preparată astfel încât să poată fi consumată cu uşurinţă stând în picioare.

— Probabil că e mai bine că am mâncat înainte să plec de acasă.

Păru atât de serios, încât ea nu putu să nu-i zâmbească.

— Te-aş ruga din suflet să-mi pui pe farfurie cele mai mici porţii cu putinţă. Încă am noduri în stomac după ce am stat atât timp în biserică, în faţa atâtor oameni care mă priveau.

— Aş fi spus că o femeie atât de frumoasă ca tine e obişnuită să aibă parte de o asemenea atenţie.

Fiori de plăcere o cuprinseră. Era prima oară când îi spunea că e frumoasă. De fapt, dacă se gândea bine, era prima dată când îi făcea un compliment.

— Pentru asta te-ai căsătorit cu mine? Pentru frumuseţea mea?

— Din mai multe motive. Nu le pot explica.

— Încearcă măcar.

— Complimentele mele sunt atât de rare încât vrei mai multe?

Replica lui amabilă o făcu să roşească.

— Sigur că nu. Doar mă gândeam că după nuntă mirele şi mireasa ar trebui să-şi acorde atenţie unul celuilalt.

— Nu prea am fost atent la ritual şi la ceremonie. Mă tem că te-am pus într-o postură neplăcută.

— Ah, Robert, mai curând eu te-am pus pe tine într-o postură neplăcută. Tu te-ai născut să duci o astfel de viaţă. Eu o voi duce abia de acum, după măritiş.

— Tu n-ai putea niciodată să pui pe cineva într-o postură neplăcută.

Vorbele îi veneau din inimă, iar ea simţi asta şi roşi.

— Iată că am reuşit tocmai ce aş fi vrut să evit. Am reuşit să te fac să te simţi stânjenită.

— Nu cred că te-am auzit vreodată linguşind cu atâta naturaleţe.

— Îţi cer scuze dacă am folosit cuvintele nepotrivite. Încă nu m-am învăţat cu nou meu rol de soţ. Nu mi-e prea clar cum trebuie să mă comport.

— Fii tu însuţi, Robert. Căci la tine ţin atât de mult.

— Cât de mult?

Ea îi strânse din nou mâna.

— Incredibil de mult. Azi sunt cea mai fericită femeie din Londra.

— Chiar aşa?

— Ce-ai păţit? Pari dintr-odată nesigur. Niciodată n-ai fost aşa.

S-a întâmplat ceva ce ar trebui să ştiu?

Robert o privi de parcă era pe punctul să anunţe că lumea era pe cale să se sfârşească.

— Ce s-a întâmplat, Robert?

El se uită la mâna ei pusă peste a lui.

— Nimic important.

— Dar văd clar că eşti tulburat.

— Am multe pe cap, asta-i tot.

— Se spune că dacă vorbeşti deschis despre necazurile tale, le înjumătăţeşti.

— Nu cred că e cazul în situaţia de faţă, spuse el afişând un zâmbet timid.

— Poate mai târziu.

Îi era groază de posibilul răspuns, dar ea simţi că trebuia să îi pună întrebarea:

— Are vreo legătură cu motivul pentru care ţi-ai cerut scuze chiar înainte să mă săruţi?

El încuviinţă uşor din cap.

— Mă tem că va veni o zi când vei regreta amarnic că te-am luat de soţie.

— Nu fi ridicol! Nu voi regreta niciodată ziua în care m-am măritat cu bărbatul la care ţin atât de mult.

Robert se uită în altă parte, de parcă era prea dureros să o privească.

Ea nu plănuise să-şi înceapă mariajul în acest fel.

Trebuia să fie o ocazie fericită.

Torie îi atrăsese atenţia ducelui în sezonul anterior, când mama ei apelase la un văr şi îi ceruse să o introducă pe fiica ei în înalta societate. Torie ajunsese la 20 de ani, trecuse de floarea tinereţii, iar mama ei se temea că fata ei nu avea să îşi găsească un soţ potrivit. Dar găsise. La primul ei bal, dansase cu ducele de Killingsworth, iar manierele de gentleman desăvârşit şi amabilitatea lui o cuceriseră pe loc.

Perioada în care el îi făcuse curte pe ea o mulţumise, iar altora le stârnise invidia. Făceau câte o plimbare în Hyde Park. Mergeau la operă. La câte o cină. La o plimbare cu trăsura. Nimic nemaivăzut. Avuseseră mereu o însoţitoare, aşa cum se cuvenea. Iar el păruse mereu la fel de mulţumit de ea pe cât era ea de el. Torie chiar considera că se potrivesc. Acum însă nu mai era sigură. De ce era deodată atât de distant? De ce nu se putea vorbi cu el? Nu crescuse în cercurile pe care el era obişnuit să le frecventeze şi era îngrijorată că, în ciuda tuturor lucrurilor care dovedeau contrariul, nu avea să devină o ducesă potrivită. El era departe de a-şi arăta entuziasmul la care ea sperase după căsătorie. Era cumva vina ei?

— Dar tu te temi că va veni o zi când *vei regreta* că te-ai însurat *cu mine?* îndrăzni să-l întrebe.

Sau poate că nu îndrăznise să pună întrebarea cu voce tare. Poate pusese întrebarea doar în mintea ei. Pentru că el nici nu păru să o asculte, nici să răspundă. Continua să fie atent la orice, mai puţin la ea.

Capitolul 5

Robert avu neplăcutul sentiment că urma să ardă în iad pentru tot ce făcuse în această zi. Şi pe bună dreptate.

Fusese convins că femeia aceea voia doar să se mărite cu *ducele* de Killingsworth, că îi păsa doar de titlul dobândit prin căsătorie, că o interesau doar prestigiul şi

avantajele sociale. Însă felul în care ea îl privea, îi vorbea şi, chiar în acea clipă, îi atingea cu afecţiune braţul în timp ce stăteau în salon, întâmpinând oaspeţii care soseau în casa părinţilor ei, îi demonstra că se înşelase în privinţa intenţiilor ei. Nu avea nici cea mai mică îndoială.

Fusese un nesăbuit. Ea ţinea la el. *Cu ardoare.* De fapt, nu ţinea câtuşi de puţin la *el,* se mustră el gând. Ţinea la John, cel care se dăduse drept Robert în toţi aceşti ani. Ţinea la fratele lui, la cel care îi spusese că John plecase în America să-şi caute norocul. Dintre toate locurile posibile, se dusese tocmai în Virginia, unde avea o plantaţie. Şi îi scria scrisori despre faptele sale. Ce plan diabolic!

Robert se gândi totuşi că măcar acum începuse să înţeleagă cum îi fusese explicată absenţa, deşi încă nu înţelegea prea bine cum de reuşise John să îşi pună în aplicare planul cu atâta succes. Părinţii lor probabil întrebaseră de ce unul din ei nu se mai întorsese acasă după o noapte de benchetuială. Servitorii, prietenii, cunoştinţele, cu toţii probabil se miraseră şi îşi spuseseră că nu era chiar lucru curat cu povestea asta.

Weddington sigur avusese bănuieli şi…

— Nu-i aşa, dragul meu?

Se uită în ochii femeii care îl privea cu o expresie de adoraţie aproape sfâşietoare.

— Îţi cer scuze. Am fost distras pentru o clipă.

O undă de îngrijorare îi umbri privirea, apoi zâmbetul ei deveni şi mai luminos.

— Lady Catherine spunea că părinţii ei regretă că nu au putut lua parte la ceremonie. Am asigurat-o că avem de gând să le facem o va ezită cât de curând şi te întrebam dacă eşti de acord cu sugestia mea.

Cine Dumnezeu erau părinţii lui Lady Catherine? Chipul ei i se părea vag cunoscut, dar singura Catherine pe care o ţinea minte era o verişoară îndepărtată despre care tatăl lui îi vorbise cândva, sperând că avea să fie o posibilă viitoare soţie. Însă la scurtă vreme după aceea, fata îl lovise pe John şi îi dăduse sângele pe nas, iar discuţiile despre căsătorie se opriseră, din fericire, în acel punct.

Fetei îi plăcea să se urce în copaci şi să se joace cu broaştele. Nu suporta ceaiurile şi zorzoanele. Sigur, n-avea decât 12 ani…

— Lady Catherine, murmură el.

Ea îi zâmbi. Clar nu mai avea 12 ani.

— Trebuie să-i transmiţi fratelui tău că nu e nevoie să stea ascuns din cauza mea. Nu îi port câtuşi de puţin pică şi m-aş bucura să îl revăd. Poate de data asta am să-i dau sărutul pe care şi-l dorea, în loc de un pumn în nas, spuse Lady Catherine.

— Îi voi transmite. Şi vom veni în vizită, dar nu prea curând. Eu şi soţia mea vom fi destul de ocupaţi o vreme.

Lady Catherine îi zâmbi larg.

— Sigur, sigur, aşa e normal.

După ce Lady Catherine se retrase, soţia lui îl strânse uşor de braţ şi îi şopti:

— La un moment dat, va trebui să-mi povesteşti despre asta. Chiar îmi pare rău că nu l-am cunoscut niciodată pe fratele tău.

Înainte ca Robert să poată comenta ori să reflecteze asupra ironiei şi neadevărului spuselor ei, se trezi în faţa unui domn care îi solicita atenţia. Se lăsă din nou pradă amintirilor şi se gândi la Weddington.

Oare de *ce* nu se gândise la el mai devreme, de *ce* nu îşi pusese întrebări despre absenţa lui de la un eveniment atât de important?

Weddington fusese cel mai bun prieten al lui. Cum de uitase de el? Poate pentru că de atâta amar de vreme nu se mai gândise la nimic în afară de evadare şi răzbunare.

Dar acum, că se bucura de luxul unor momente de reflecţie, îşi dădu seama că, în mod normal, Weddington ar fi trebuit să fie prezent. Cu toate acestea, nu îi fusese cavaler de onoare la biserică. E drept că, dacă se căsătorise între timp, nu ar fi putut să-i stea alături. Totuşi, indiferent de starea lui civilă, tot ar fi trebuit să fie acolo, în biserică. Sau la dejun, ca să le ureze mirilor o viaţă plină de bucurii. De ce nu era acolo? Oare *chiar se* însurase? Oare murise? Era bolnav? Plecase în străinătate?

Pe cine putea întreba despre el? Pe nimeni, pentru că ar fi trebuit să ştie răspunsul. Însă nu îl ştia. Nu mai ştia nimic despre viaţa prietenului său. La drept vorbind, nu ştia nimic nici despre viaţa soţiei sale.

Nu ştia nimic nici despre toţi acei oameni din încăpere. Sau despre starea naţiunii. Ce se întâmplase oare pe durata detenţiei lui? Ce războaie se purtaseră? Mai deţinea Anglia supremaţia? Presupuse că Victoria era în continuare regină, dar îşi dădu seama că nu se putea baza pe presupuneri ca să scape de acest coşmar.

Crezuse că va avea ceva timp la dispoziţie ca să se readapteze la viaţa în societate. În schimb, se trezise în postura de a fi obligat să se poarte normal când nu avea nici cea mai vagă idee despre ce însemna normalitatea.

Simţi că se sufocă. Simţi o strânsoare şi o apăsare în piept şi i se păru că cineva încearcă să îl sugrume. Fusese singur, izolat atâţia ani. Visase la momentele de libertate, la momentele când avea să fie din nou înconjurat de oameni, atins, când avea să i se vorbească din nou. Acum descoperi că, dacă cineva stătea prea aproape de el, inima i-o lua razna, palmele îi transpirau, pielea îl mânca. Nu găsea nimic de spus în afară de „Mulţumesc”, „Mă bucur să vă văd”, „Vă mulţumesc că aţi venit”. Cum putea să poarte o conversaţie normală când el ar fi vrut să spună doar „Vorbeşte-mi. Spune-mi ceva, orice. Lasă-mă să mă bucur de sunetul vocii tale”?

Voia să se bucure în special de vocea soţiei lui. Îi plăcea sunetul ei melodios, şi-ar fi dorit ca lumea să discute doar cu ea, să îl lase să se concentreze asupra acelor sunete dulci. Era atâta blândeţe în glasul ei, se simţeau atâta afecţiune şi devotament, încât cel căruia îi vorbea părea unica persoană pe lume care conta pentru ea. Avea un dar nemaivăzut de a face oamenii să se simtă speciali, să simtă că au parte de întreaga ei atenţie. Îşi dăduse seama de ce o alesese John.

El, Robert, s-ar fi mulţumit doar să o privească, să îi inspire mireasma dulce, să îi audă vocea, să îi atingă părul lucios de culoarea mahonului şi să îi simtă atingerea

mătăsoasă, să se piardă în ochii ei căprui, iar ea să se piardă în lui. În loc de toate astea, era nevoit să stea la distanţă, pentru că tânjea din cale-afară după tot ceea ce o femeie îi putea oferi unui bărbat... Şi nu avea niciun drept să le primească de la ea. Erau legaţi prin jurăminte şi acte, dar inima ei nu îi aparţinea.

Se aşteptase la cu totul altceva. Fusese convins că ea nu-şi dăruise încă inima şi crezuse că, în timp, putea să îşi găsească un loc în inima ei. Dar ea i-o dăruise deja altuia – dacă nu în întregime, măcar în parte. Iar el îl dispreţuia pe bărbatul căruia i-o dăruise.

Existenţa ei complica toată situaţia. Era nevoit să facă tot ce putea, cât de repede cu putinţă, ca să se asigure că avea să îşi păstreze titlul. Cheia problemei rămânea felul în care urma să dovedească cine este cu adevărat. El şi fratele său aveau trăsături identice. Niciunul nu avea vreun semn particular. Totul se reducea la cuvântul lui contra cuvântului lui John.

Robert era convins că, în toţi aceşti ani, John avusese ocazia să îşi construiască o apărare solidă. Lucru pe care Robert, în cei opt ani de izolare în care nu schimbase o vorbă cu nimeni, nu avusese cum să îl facă. Privaţi de compania altor fiinţe, bărbaţii din închisoare ajungeau adesea să îşi piardă minţile. Poate că şi el şi le pierduse din moment ce crezuse că îşi putea recăpăta atât de uşor dreptul ce îi revenea.

Invitaţii veneau şi plecau, făcând tânărului cuplul toate urările de bine. I se păru că pe unii îi recunoaşte, dar nu îşi putea aminti numele lor. Cei cu care fusese coleg de şcoală şi cei cu care fusese prieten lipseau, iar absenţa lor nu trecuse neobservată. Se întrebă dacă nu cumva John îi îndepărtase în mod deliberat.

Era normal să nu vrea să aibă în preajmă persoane care fuseseră apropiate de Robert, pentru că faţă de ele şi-ar fi putut trăda adevărata identitate. Iar acum Robert se afla în faţa aceleiaşi dileme. Cum era să pară că îi cunoştea pe toţi aceşti oameni, că ştia detalii despre vieţile lor şi se distraseră împreună la club în cursul săptămânii fără să dea

de gol cine era cu adevărat?

Le era cumva recunoscător bărbaţilor care, văzând cât era de distrat, îi zâmbiră complice ca şi cum ar fi ştiut motivul, dându-i de înţeles că era firesc să se simtă aşa când avea alături o mireasă atât de încântătoare.

Iar Victoria *chiar* îi distrăgea atenţia. Cu greu îşi putea lua ochii de la ea. Era uimit de felul cum reuşea să acorde atenţie fiecărui oaspete în parte. Era o gazdă desăvârşită şi promitea să devină o ducesă remarcabilă. Dar cum avea să se simtă când urma să afle că nu-i era dat să fie ducesă? Căci nu avea să devină ducesă dacă inima ei îi aparţinea lui John, iar această şaradă de căsătorie avea să fie desfăcută.

Robert se întrebă dacă în acel salon era cineva căruia i-ar putea face confidenţe, căruia să-i ceară părerea. Ce avea să urmeze după ce toată lumea afla cum îl înlăturase pe John? Avea să dea socoteală, aşa era normal. Ştia că soluţia la care se gândise nu era cea mai bună, dar nu era uşor să gândeşti limpede după opt ani de lemniţă grea şi izolare.

Nu era uşor nici când aveai lângă tine o tânără soţie din cale-afară de încântătoare. Avea un profil delicat, iar când zâmbea, făcea gropiţe în obraji. Asta îl fascina, cum de altfel îl fascina totul la ea. Se întreba ce discutaseră în perioada în care fratele lui îi făcuse curte şi dacă John îi făcuse promisiuni pe care el trebuia să le onoreze în această noapte.

Robert îşi imagina ce promisiuni i-ar fi făcut el. Să o iubească, să o cinstească şi să o preţuiască erau promisiuni ce păleau în comparaţie cu ce i-ar fi spus el. I-ar fi promis că urma să o iubească din tot sufletul, cu pasiune şi pentru totdeauna. Că avea să o cinstească şi să o preţuiască la fel de mult. Voia să îi fie devotat în întregime. Ştia că nu avea pe ce să se bazeze caracterizând-o astfel şi se îndoia că, după atâţia ani petrecuţi de unul singur, era tocmai priceput în a-i judeca pe alţii. Dar ea avea ceva ce trecea dincolo de aparenţe. Nu-şi putea explica de ce şi în cel fel, dar intuia în ea o forţă incredibilă, hotărâre şi drăgălăşenie.

Poate că senzaţia venea din lipsa de ezitare din vocea

ei. Din felul absolut natural în care întâmpina fiecare invitat cu mare bucurie, fiindu-i recunoscătoare fiecăruia pentru timpul şi atenţia oferite. Poate că venea din felul în care ştia să îi facă să se simtă în largul lor.

Sau din contrastul evident dintre ea şi mama ei, care stătea de cealaltă parte a salonului, discutând cu tatăl ei, vorbind tare, cu încântare, de parcă prezenţa oaspeţilor se reflecta cumva asupra ei, în vreme ce Victoria Alexandria hawthorne lăsa impresia că ea era cea onorată de prezenţa invitaţilor.

Nu era nici arogantă, nici lăudăroasă sau vanitoasă, iar înfăţişarea şi comportamentul ei nu aveau nimic ţipător sau deplasat. Îl fascina, pur şi simplu.

— Robert?

Îşi dădu seama că de ceva vreme o privea ţintă şi, cu toate că ea îi vorbise, el nici nu deschisese gura, atât de pierdut era în propriile gânduri. Ea roşi de jenă şi îşi înclină uşor capul spre bărbatul din faţa lui Robert.

— Lordul Ravenleigh ar vrea să ştie dacă ai veşti de la John.

Lordul Ravenleigh? Da, acum îl recunoştea. Sigur, era contele de Ravenleigh, iar lângă el stăteau cei doi fii ai săi. Gemenii. Cum îi chema? Nu reuşi să îşi aducă aminte. Erau cu mai bine de zece ani mai tineri decât el. Se întrebă dacă s-ar fi cuveni să-i avertizeze că într-o bună zi unul dintre ei l-ar putea trăda mişeleşte pe celălalt.

— Fratele meu ne-a transmis salutări, spuse Robert cu mari eforturi.

— Recunosc că aventurile prin care trece fac o lectură foarte interesantă. Sper că veţi aduce următoarea scrisoare la club, ca să ne încântaţi pe toţi.

Robert îşi drese glasul.

— Desigur. Îmi va face mare plăcere să vă arăt scrisorile lui, în caz că-mi va mai scrie.

Doar că John nu mai era în libertate ca să le poată scrie, iar Robert se îndoia că avea să mai sosească o astfel de scrisoare. Soţia lui îl atinse pe braţ, iar atingerea ei i se păru diferită de cele de până acum.

— Sper că-l veţi ierta pe soţul meu pentru că nu va mai veni o vreme la club. Plecăm la conacul hawthorne imediat după dejun.

Deşi ştia că avea să afle acea informaţie la un moment dat, era bucuros că o aflase acum. Vestea îl ajuta să scape de o mare parte din tensiunea pe care o resimţea. Dejunul era o neplăcere trecătoare, nu avea să dureze prea mult. Iar odată încheiat, puteau să-şi vadă de drum. Slavă Cerului că nu urma să rămână în Londra! Avea nevoie să se retragă undeva să-şi cântărească opţiunile.

— Desigur, spuse Ravenleigh, făcându-i cu ochiul lui Robert. Rămâne, aşadar, pentru când veţi veni în Londra.

Contele se aplecă şi îi şopti Victoriei ceva la ureche.

Robert nu auzi ce îi spusese Ravenleigh soţiei sale, dar văzu că ea se îmbujorează şi mai tare. Apoi contele se îndepărtă, iar fiii lui îi felicitară pe miri. Robert observă o cicatrice sub bărbia unuia dintre gemeni. O urmă de arsură. Îşi aduse aminte, ca prin vis, că auzise despre conte că îl marcase astfel pe cel dintâi dintre fii chiar la naştere, ca să îi poată deosebi în viitor. Robert regretă că tatăl lui nu procedase la fel. Nu l-ar fi deranjat dacă ar fi rămas toată viaţa cu un semn distinctiv ca să se ştie că el era primul moştenitor. Acele câteva momente de suferinţă de care oricum nu avea să îşi aducă aminte l-ar fi scutit de ani de agonie pe care nu urma să îi uite vreodată.

Gemenii erau ultimii invitaţi care sosiseră şi ultimii care plecaseră.

Mama Victoriei se apropie. Chipul îi radia de fericire, de parcă ar fi fost anunţată că avea să urce pe tron.

— Tu şi Victoria îi veţi conduce pe invitaţi în bibliotecă, acolo vom servi dejunul.

Nu avea nicio idee unde anume era biblioteca şi nici dacă ar fi trebuit să ştie.

— Voi fi onorat să vă urmez.

Femeia clipi nedumerită.

— Dar nu se face aşa. Mirele şi mireasa deschid calea, iar oaspeţii îi urmează.

— Şi dacă sunt distras de frumuseţea fiicei

dumneavoastră şi mă rătăcesc?

— Victoria se va îngriji să ajungeţi fără probleme.

Nu se alesese mare lucru din încercarea uşor nătângă de a-şi masca neştiinţa despre împărţirea casei.

Doamna Lambert se duse să îi instruiască pe ceilalţi, să explice cine pe cine trebuia să urmeze. El o privi pe Victoria şi îi oferi braţul.

— Mergem?

— Vorbeai serios când ziceai că te temi să nu te rătăceşti?

— Mărturisesc că ziua asta m-a copleşit. Mă mir că mai ştiu cum mă cheamă.

— Dar ce a fost greu a trecut.

„Nu, draga mea. Mă tem că greul abia va începe când vei afla adevărul. Cum aş putea să te cruţ de scandalul care va izbucni?”

— De-abia aştept să plecăm la conacul hawthorne, murmură el.

Ea roşi din nou. Robert coborâse glasul pentru că nu voia să îi jignească pe invitaţi, dar îşi dădu seama că ea luase schimbarea de ton drept semn că îşi dorea să fie cât mai repede singur cu ea, să fie împreună ca soţ şi soţie.

Când ea îşi puse mâna pe braţul lui şi îi şopti „Potriveşte-ţi pasul după al meu”, nu putu decât să îi fie recunoscător şi decise că avea să se gândească mai târziu la ce urma să facă. Ea îl conduse pe hol, apoi intrară în bibliotecă. În centrul încăperii, era o masă mare încărcată cu mâncăruri şi flori, iar de-a lungul pereţilor erau aşezate mese mai mici. Soarele inunda camera prin ferestrele cât camera de înalte. Se gândi că avea să prefere întotdeauna sticla în loc de lemn sau de piatră.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că încă am stomacul ghem, nu cred că pot mânca.

El se uită înspre ea.

— Parcă spuneai că a trecut ce a fost mai greu.

— Un gentleman adevărat nu ar folosi cuvintele unei doamne împotriva ei.

Avea pe chip o expresie jucăuşă, iar Robert nu putu

să nu se întrebe dacă nu flirta cu el şi dacă nu cumva chiar el pornise flirtul, din greşeală.

Cândva fusese foarte priceput în a fermeca fetele. Fusese priceput la multe. Lipsa exerciţiului îl făcea să se poticnească acum la fiecare pas, să fie incapabil să dea o replică potrivită până când…

— Poate că nu sunt tocmai un gentleman.

Spuse cu glas tare, cuvintele nu erau câtuşi de puţin la fel de spirituale cum păreau când le rumega în minte. Îşi dori să le fi lăsat acolo, în gând, şi să nu le fi arătat ca pe nişte rufe murdare.

Reacţia ei întârzie o clipă, dar când vorbi, cuvintele nu fură deloc cele la care s-ar fi aşteptat el.

— Eşti singurul gentleman desăvârşit pe care îl cunosc. Cred că tocmai asta mi-a atras atenţia în ceea ce te priveşte. Manierele tale impecabile. Am fost fermecată din primul moment când te-am văzut.

Splendid! Deci John se pricepuse de minune să îi sucească minţile. Deloc surprinzător, totuşi. Înainte să fie închis, Robert demonstrase, la rândul lui, că avea farmecul necesar să cucerească fetele. Din nefericire, se părea că farmecul lui nu reuşise să evadeze odată cu el.

— Şi eu am fost fermecat încă din clipa în care te-am văzut, îndrăzni să dezvăluie.

Veselia ei era contagioasă, iar el trase concluzia că momentele petrecute alături de ea calmau un bărbat mai repede decât câteva păhărele de alcool.

Oamenii se plimbau prin cameră, oprindu-se din când în când în dreptul uriaşei mese din centru. Domnii puneau mâncare pe farfurii şi le duceau doamnelor care îi însoţeau. Totul părea incredibil de civilizat. Dar şi de intimidant. Trecuse mult timp de când luase parte la evenimente sociale. Văzu câteva carafe pe masă.

— Bem un pic de şampanie?

Ea încuviinţă din cap, iar el îi făcu semn unui servitor să le aducă două pahare.

— Cred că nu se cuvine să începem înainte de toast, spuse el. Hai să ne aşezăm un pic mai în margine.

De fapt, ar fi vrut să se ascundă într-un colţ sau să fugă afară pe uşile franţuzeşti din celălalt capăt al bibliotecii.

Invitaţii tot intrau, iar Robert îi privi cu atenţie, străduindu-se să îşi amintească tot ce uitase. Toată eticheta, toate regulile de comportament.

— Mama ta pare foarte încântată, murmură.

— Normal. Azi a obţinut ce şi-a dorit dintotdeauna.

— Şi anume?

— Prestigiu.

— Dar tu? Tu ce ţi-ai dorit dintotdeauna?

Ea îl privi ţintă, de parcă el i-ar fi cerut să-şi dea jos veşmintele, iar el îşi dădu seama că trebuia să ştie răspunsul. Sigur îi mai pusese întrebarea, iar ea îi răspunsese. Din moment ce o curtase, sigur vorbiseră despre asta, pentru numele lui Dumnezeu! Sigur ştia o mulţime de lucruri despre ea.

Ea îi atinse braţul, expresia de surpriză transformându-se în îngrijorare.

— Eu nu mi-am dorit prestigiu. Nu sunt ca mama. Nu m-am măritat cu tine pentru că eşti duce. M-am măritat cu tine pentru că…

— Îţi sunt drag.

Ea încuviinţă din cap.

— Ştiu că poate ţi se pare ciudat să ţin la tine din moment ce am petrecut atât de puţin timp împreună.

„Cât de puţin?”

— Ştim atât de puţine unul despre celălalt, continuă ea.

„Atât de puţin?!”

— Dar părem foarte potriviţi. Sunt sigură că simţi la fel, altfel cum m-ai fi cerut de soţie? Sunt sigură că nu doar zestrea mea te-a interesat.

Robert nu avea nicio idee despre zestrea ei. Valora oare mult? Implica proprietăţi? Bani? Orice ar fi însemnat, un lucru putea spune cu mâna pe inimă:

— Te încredinţez că aş fi fost atras de tine şi dacă nu aveai deloc zestre.

Cuvintele lui o făcură să se îmbujoreze de plăcere, iar lui Robert îi păru rău că nu îşi ţinuse gura. Conversaţia nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Atenţia le fu distrasă de clinchetul unui pahar. Un bărbat mai în vârstă şi destul de rotofei stătea în picioare şi ridică spre ei un pahar cu vin. Robert era destul de sigur că respectivul este ducele de Kimburton. Din moment ce se pregătea să ţină toastul, se presupunea că era cel mai înalt în rang dintre nobilii prezenţi.

— Să bem în sănătatea ducelui şi a ducesei de Killingsworth, şi pentru fericirea lor, spuse el.

Toată lumea ridică paharele, iar Robert se întrebi dacă acel coşmar avea să se termine vreodată.

Luă o înghiţituri de şampanie şi îi savură gustul. Avea de gând ca în ziua asta şi în noaptea ce urma să vină să se bucure de toate plăcerile ce îi fuseseră răpite. Băutura era una dintre ele. Dar ce îşi dorea el cel mai mult…

Tocmai asta nu putea obţine, pentru că acum avea o soţie, dar nu se putea atinge de ea. Iar astfel i se refuza din nou ceva ce îşi dorea.

Cum era posibil ca un frate să îi ia celuilalt absolut totul, vreme de opt ani? Oare John avusese de gând să îi înapoieze tot ceea ce îi răpise?

Robert ştia deja răspunsul înainte şi îşi pună această întrebare. Fratele său îi luase locul şi intenţionase să-l păstreze pentru totdeauna. Fără îndoială, John îşi acoperise bine urmele, dar pe undeva tot trebuia să fie vreo fisură, iar Robert avea de gând să o descopere şi să se folosească de ea. Avea să găsească o cale să recupereze tot ceea ce îi aparţinuse şi urma să o facă fără să îşi ţină fratele întemniţat.

Poate că soluţia întregii chestiuni era chiar femeia care îi stătea alături în acel moment. Poate că fratele lui urma să îi fie atât de recunoscător că o înapoia neatinsă, încât avea să recunoască faptul că nu era adevăratul duce de Killingsworth. Poate, de ce nu, John urma să plece în America, luând cu el ceva bani, iar el şi soţia lui aveau să fie fericiţi acolo. Urmau să se ducă pe o plantaţie din

Virginia. Lucrurile s-ar fi potrivit cum nu se poate mai bine.

Indiferent ce plan avea să urzească, nu voia să rănească persoane nevinovate. Lupta se ducea între el şi fratele lui. Nimeni altcineva nu trebuia să aibă de suferit.

În acel moment, îşi dădu seama cu groază că ea îl privea şi că aştepta ceva din partea lui. Ca prin minune, realiză ce are de făcut, îşi ciocni paharul de al ei şi spuse:

— În sănătatea ta, Victoria! Sper să fii fericită.

Ea îi zâmbi cu atâta afecţiune, că Robert simţi nevoia să se năpustească afară din cameră şi să lase în urmă toată şarada, toată înşelătoria. Însă nu era el era de vină pentru acea şaradă. Din cauza fratelui său se întâmplase totul.

O privi pe Victoria cum îşi sorbea delicat şampania, plimbându-şi apoi limba peste buze ca să prindă şi ultimele bule strălucitoare şi acidulate. Se gândi că i-ar plăcea să i le şteargă el de pe buze cu propriile lui buze, cu limba, cu…

Îşi drese glasul şi luă o înghiţitură zdravănă din delicioasa licoare. Nu-şi putea îngădui să se piardă în faţa frumuseţii ei, să se lase vrăjit de inocenţa şi de feminitatea ei.

— Acum, că suntem soţ şi soţie, nu mai e nevoie să mi te adresezi atât de formal, spuse ea.

— Formal?

Ea râse şi îşi dădu ochii peste cap.

— Aşa ai de gând să-mi spui? Victoria?

Ah, Dumnezeule! Înseamnă că fratele lui nu-i spunea Victoria. Dar oare cum o alinta? *Victoria… Vickie?* Nu, nu arăta ca o Vickie, deşi oricum nu îi era prea clar cum ar arăta o Vickie. Vie? Ochi căprui? Iubito? Dragostea mea? Frumoasa mea? Posibilităţile erau nenumărate. Ce era de făcut? Cum avea să afle, cum să pună întrebarea fără să pară un nătâng? Nu avea cum, aşa că tot ce îi dădu prin minte fu să se forţeze să zâmbească.

— Nu, sigur că nu, dar mă gândeam că un toast în cinstea ta trebuie să fie un pic formal.

Ea se încruntă, iar pe chipul ei se citea îngrijorarea.

— Pari foarte diferit azi. Nu te porţi ca de obicei.

— Ţi-am zis şi mai devreme, pur şi simplu nu ştiu ce

comportament s-ar cuveni să am în calitate de soţ.

— Fii tu însuţi.

— Încerc. Încerc din răsputeri.

— Nu te mai strădui atât de mult, îi zise ea zâmbind.

Observă cu coada ochiului că cineva se îndrepta spre ei. Se întoarse şi o privi cu atenţie pe tânăra care se apropia. Îşi aminti de ea. Era una dintre domnişoarele de onoare ale Victoriei. Acum văzu şi o asemănare între cele două şi trase concluzia că erau rude, poate chiar surori. Iată alt amănunt pe care ar fi trebuit să îl ştie.

Tânăra se opri în dreptul lor şi le zâmbi. Surâsul ei semăna foarte bine cu cel al soţiei lui. Erau surori, acum era sigur. Dar câte surori o mai fi având Victoria? Avea oare şi vreun frate?

— Spuneţi-mi, Excelenţă, de acum încolo trebuie să-i spun şi lui Torie Excelenţa Voastră? întrebă ea cu un zâmbet ştrengăresc prin care parcă îl provoca.

Însă provocarea pe care tânăra i-o aruncă în joacă era ultimul lucru care îl interesa. Era încântat că reuşise că descifreze misterul. Aflase că soţiei lui i se spune Torie. De la Victoria. Deci aşa îi plăcea să i se spună. I se potrivea de minune, atât de bine, că nu înţelegea cum de nu îşi dăduse seama mai devreme.

— Nu e nevoie să ne formalizăm chiar atât de mult în familie, îi răspunse surorii Victoriei.

— Atunci pot să-ţi spun Robert?

— Cred că deja nu te formalizezi prea mult, Diana, spuse Torie.

— Vreau să ştiu ce părere are ducele, replică Diana privindu-l şi provocându-l făţiş.

Ce relaţie avea oare John cu sora Victoriei? La ce se aştepta oare Diana din partea ducelui din faţa ei?

— Putem discuta despre cât de formali e cazul să fim abia după ce ne întoarcem din voiajul de nuntă, răspunse el, evitând să ia o decizie clară.

— Bun, am înţeles. A, şi îmi pare rău că John nu a putut veni. Mi-ar fi plăcut să îl cunosc. Poveştile lui sunt absolut fascinante. Cum l-au prins indienii, apoi cum a

deveni cel mai bun prieten al căpeteniei de trib… Alţii în locul lui s-ar mulţumi să trândăvească şi să risipească banii, dar el chiar a realizat ceva. Remarcabil bărbat!

— E, într-adevăr, un individ remarcabil, murmură Robert.

Era uimit de fanteziile pe care le plăsmuise John ca să ascundă adevărul despre ceea ce făcuse.

— Drept să spun, mama m-a trimis să te întreb dacă eşti gata să te schimbi în ţinuta de călătorie, îi spuse Diana lui Torie.

Torie se uită mai întâi spre el înainte de a-i răspunde surorii sale.

— Da. Sunt foarte nerăbdătoare să plecăm.

— Asta e frumuseţea acestor dejunuri în picioare. Se ţine un singur toast şi nu eşti nevoit să aştepţi până ce e adus fiecare fel de mâncare. Sunt aduse toate odată, zise Diana.

— Pe mine te rog să mă scuzi, rosti Torie, atingându-l uşor pe braţ şi privindu-l în ochi. Nu voi lipsi mult.

— Fii liniştită, stai cât timp ai nevoie.

Se uită în urma celor două surori care se îndepărtau şi se întrebă ce anume văzuse Torie când îl privise cu atâta intensitate. Un impostor? Nu, pentru că adevăratul impostor era cel căruia îi fusese promisă. Se întrebă cum ar reacţiona când ar afla adevărul dacă el ar decide să îi mărturisească totul.

Îşi dădu seama în aceeaşi clipă că nu putea mărturisi nimic nimănui până nu avea să îşi dea seama în cine putea avea încredere şi cine era de evitat. Acum era în lumea de afară, liber, înconjurat de oameni, dar la fel de singur cum fusese în închisoare.

Capitolul 6

— Acum înţeleg la ce te refereai.

— Ce tot spui? întrebă Torie, aşteptând cu răbdare, în

faţa oglinzii, ca, în cele din urmă, camerista să îi încheie ultimii nasturi ai ţinutei de călătorie.

— Vorbeam despre ducele tău. Despre felul cum rămâne uneori cu privirea pierdută. Nu băgasem de seamă. Câteodată, are o expresie de parcă tocmai a fost trimis în Franţa sau în alt loc la fel de plictisitor.

— Credeam că îţi place Franţa.

— Îmi place cum sărută francezii.

— Când te-ai sărutat tu cu un francez?

— Ai vrea tu să-ţi spun!

Torie îi prinse privirea în oglindă.

— Dacă tu te-ai sărutat cu un francez, atunci eu nu sunt virgină.

— Şi ce surpriză ar avea soţul tău să descopere asta!

Charity, camerista ei, îşi drese vocea.

— Mă tachinezi, replică Torie.

— Oare?

— Dacă într-adevăr te-ai sărutat cu un francez, atunci spune-mi tot ce nu ştiu despre sărut.

— De ce mă dai mereu de gol?

— Pentru că mereu faci asta, răspunse Torie privindu-se în oglindă, urmărind-o pe Charity aranjându-i părul ca pălăria să-i stea perfect pe cap. Cred că îi e dor de fratele lui, continuă ea.

— Cui?

— Ducelui, răspunse Torie, dându-şi ochii peste cap. Nu despre el era vorba? Serios acum, uneori cred că e ceva în neregulă cu tine. Treci de la un subiect la altul şi uiţi ce ai început să spui.

— Sunt aşa pentru că mă plictisesc de moarte. Aşa că vreau mereu să trec la următorul lucru. Deci crezi că-i e dor de fratele lui?

Diana avea obiceiul să treacă la alt subiect, apoi să revină pe neaşteptate la primul. Când stăteau de vorbă, Torie era nevoită să fie mereu în gardă ca să ţină pasul cu sora ei mai mică.

— Da, cred că e motivul pentru care nu pare în apele lui azi. Am vorbit despre fratele lui şi pe drum. Gemenii au

o legătură specială. Cred că din cauza asta le e foarte greu când sunt despărţiţi. Nu crezi?

— Cred că o să-mi fie cumplit de dor de tine când n-o să mai fi aici. Şi nu suntem gemene.

— Din fericire. Ai un nas nostim, spuse Torie, dornică să nu lase atmosfera să se încarce cu tristeţea despărţirii, mai ales că niciodată nu plecase singură de acasă.

— Prefer să am un nas nostim decât să am o gaură în obraz, replică Diana.

— Se numeşte gropiţă.

— Ducele se holbează de parcă n-a mai văzut aşa ceva în viaţa lui.

— Te uiţi cam mult la ducele meu.

— Aha, deci acum e al *tău,* replică Diana, încrucişându-şi braţele la piept. Văd că îndoielile ţi s-au risipit.

— Nu s-au risipit, dar mi-am dat seama că e prea târziu ca să ţin cont de ele.

Charity se îndepărtă, iar Torie se întoarse către sora ei, deschizând larg braţele.

— Şi mie îmi va fi cumplit de dor de tine.

— Să mă chemi imediat ce vei putea, zise Diana, îmbrăţişând-o strâns.

— Imediat ce ne aşezăm la casa noastră. Fii bună cu mama în lipsa mea, o rugă Torie, desprinzându-se din îmbrăţişare şi strângându-i cu afecţiune mâinile.

— Tu chiar vrei să-mi răpeşti orice sursă de distracţie.

— Şi ai grijă cu francezii! Am auzit că sărută cu limba.

— Aşa e, îi răspunse Diana cu un zâmbet obraznic.

*

— De-abia aştept să ajungem la reşedinţa familiei tale, spuse Torie când trăsura în care se aflau traversa Londra. Mi-ai vorbit atât de des despre conacul hawthorne, încât simt că ştiu deja fiecare hol şi fiecare încăpere.

— De-abia aştept să-mi împart casa cu tine, răspunse Robert, ştiind cât de meschine şi lipsite de importanţă erau

cuvintele pe care tocmai le rostise.

Nu îi era deloc de folos faptul că ea ştia atât de puţine lucruri despre el. Într-un fel, asta sporea riscul de a face un pas greşit. Cunoscând atât de puţine detalii, ea le reţinuse pe toate şi le reţinuse perfect.

Se vedea că răspunsul lui o dezamăgise, dar nu o putea învinovăţi. Era atât de vie, de plină de viaţă, încât îl făcea să se simtă ca un cadavru azvârlit pe bancheta din faţa ei.

Ţinuta ei de călătorie era de un verde-închis. Purta o pălărioară împodobită cu pene ce atârnau într-o parte. Pletele îi erau strânse sub pălărie. Robert ar fi vrut să îi atingă părul, să îi atingă obrajii, dar se temea că o singură atingere nu avea să îi fie vreodată îndeajuns.

— Aş vrea să o invităm pe Diana la noi după ce ne instalăm.

— Desigur.

— Crezi că ea şi John s-ar înţelege?

— Mă îndoiesc profund.

— Chiar aşa? De ce?

„Pentru că dacă l-ar fi interesat, ar fi ales-o pe ea”.

— După atâţia ani în America, bănuiesc că a ajuns să aprecieze femeile mai puţin civilizate.

— Crede-mă, Diana poate fi teribil de necivilizată dacă îşi propune. Chiar de dimineaţă a întărâtat-o cumplit pe mama cu o întreagă discuţie stupidă despre faptul că nu se va mărita niciodată.

— Spui asta de parcă ar fi o prostie ca o femeie să nu se mărite.

— Asta cred. Pentru o femeie, cel mai important scop în viaţă este să caute o căsnicie cât mai avantajoasă.

— Deci măritându-te cu mine, ţi-ai atins scopul.

Ea îşi ridică privirea spre plafonul trăsurii.

— Cred că niciodată nu am făcut o asemenea gafă… îşi îndreptă privirea spre el şi continuă: Nu, nu era scop*ul meu* în viaţă să mă mărit cu tine. Scopul meu… Se încruntă, apoi spuse: Nu sunt tocmai sigură care e scopul meu în viaţă. Poate să fiu o soţie bună, o mamă exemplară, o

ducesă desăvârşită.

— Sunt convins că îţi vei atinge scopurile în mod strălucit.

— Nu mi-am dat seama până acum că ai atâta încredere în mine.

— Dacă nu aveam, nu te luam de soţie.

Robert începu să nu îşi mai dea seama ce gândea el cu adevărat şi ce bănuia că ar gândi şi ar spune fratele lui. Nu voia să devină o reflexie a lui John.

— După ce ni se va face portretul oficial, aş vrea să îi trimitem lui John o copie de mărime mai mică, spuse ea.

— Portretul oficial?

Ea îi zâmbi cu îngăduinţă.

— Da. Doar tu mi-ai spus că după căsătorie fiecare duce şi ducesă pun să li se facă portretul şi îl expun în galeria de familie.

— A, da.

— Mi-ai spus că vrei să ni-l facem şi noi foarte repede, fiind ducele şi ducesa de Killingsworth.

— Foarte repede, dar nu chiar imediat, zise el. Nu mi-a plăcut niciodată să pozez pentru portrete.

Pe lângă asta, ce sens avea să i se facă ei portretul câtă vreme nu urma să fie vreodată expus în galerie? Nu îi putea promite că avea să rămână ducesă. La drept vorbind, erau şanse foarte mici ca ea să păstreze titlul. Jurămintele pe care le rostise azi erau adresate altui bărbat, iar Robert nu urma să îi ceară să le respecte.

— E o îndeletnicire cam plictisitoare, nu? întrebă ea. Ştiu că deteşti să te plictiseşti.

Era o trăsătură pe care el şi fratele lui o împărtăşeau. Iar la Pentonville nu exista decât plictiseală.

— Cred că până şi lui Witherspoon îi e greu să mă ajute să-mi fac toaleta de dimineaţă, pentru că nu reuşesc să stau locului prea multă vreme, comentă el, mulţumit pentru că reţinuse numele valetului său.

Avusese o sclipire de geniu când, ajunşi la reşedinţa londoneză ca să schimbe trăsurile, chemase toţi servitorii şi insistase ca fiecare dintre ei să i se prezinte ducesei.

Încercase astfel să reţină şi el cât mai multe dintre numele pe care majordomul le rostea. Reţinuse, aşadar, că pe valetul lui îl chema Witherspoon, iar informaţia îi era chiar foarte utilă, întrucât acesta îl însoţea la moşie, călătorind în trăsura din spate, şi chiar nu ar fi fost potrivit ca Robert să nu îi spună niciodată pe nume.

Torie o luase cu ea pe Charity, camerista, o fată foarte tânără, dar pricepută şi foarte ataşată de stăpâna ei.

— Drumul e destul de lung, din câte am înţeles, spuse ea.

— Da.

— Nu vrei să jucăm unul dintre jocurile noastre ca să treacă timpul mai uşor?

„La naiba! Aveau jocurile lor!"

— Putem juca alfabet şi geografie. Zi-mi o literă.

— O literă?

— Da, o literă din alfabet. Ştii tu, zici „W", iar eu spun „Mă duc la Windsor să beau un whisky". Pe urmă eu zic o literă. Ştiu că ţi se pare mai amuzant când sunt mai mulţi jucători, dar cred că merge şi în doi.

— Nu vreau să te dezamăgesc, dar a fost o dimineaţă lungă şi sunt epuizat, spuse el, în loc să îi mărturisească cinstit că nu ştie nimic despre jocurile de cuvinte pe care ea şi fratele lui le jucau şi că, deşi cel în discuţie părea destul de uşor, nu îl interesa câtuşi de puţin.

Jocurile pe care ar fi vrut să le joace împreună cu ea implicau buzele lor căutându-se, atingându-se, unindu-se. Se gândea la jocuri de adulţi, între bărbaţi şi femei, nu la jocuri copilăreşti.

— Desigur. Ce nesăbuit din partea mea. A fost o dimineaţă lungă pentru amândoi. Încerci să adormi?

— Cred că da.

Torie se uită pe geam cu un zâmbet stins, iar Robert se temu că o rănise. Era atât de frumoasă, iar mirosul ei era atât de dulce, de aţâţător, ca al unei flori care îşi strângea petalele, pentru ca la veni rea dimineţii să înflorească pe deplin, îmbătând aerul din jur cu mirosul care o făcea specială, unică.

Parfumul ei de trandafiri şi liliac se simţea în toată trăsura. El îl inspira iar şi iar, savurându-i dulceaţa, îndepărtând mirosul greu care îi umpluse nările vreme de opt ani. Ceea ce baia de dimineaţă nu reuşise să facă reuşea simpla ei apropiere: îi dădea un sentiment de normalitate.

Se gândi că poate ar fi trebuit să o lase la Londra, sub un pretext oarecare, dar ce bârfe ar fi stârnit dacă şi-ar fi abandonat soţia imediat după rostirea jurămintelor! Lumea i-ar fi pus la îndoială bărbăţia. El, în schimb, îşi punea la îndoială sănătatea mintală. Ce om întreg la minte ar bta de bunăvoie departe de ea fie şi pentru o zi, ca să nu mai vorbim de o noapte?

Cu toate acestea, acum stătea la zeci de centimetri de soţia lui în loc să se cuibărească lângă ea, şoptindu-i la ureche cuvinte tandre, acoperindu-i gâtul cu sărutări. Ca să-i poată săruta gâtul, ar fi fost nevoie să desfacă nişte nasturi, pentru că încheiată până în gât. Erau căsătoriţi, dar se presupunea că el avea să respecte tradiţia şi să facă primul pas.

Oare femeile ştiau exact ce se întâmplă în noaptea nunţii? Nu era ca şi cum puteau afla vizitând mai înainte un bordel şi informându-se cu privire la toate aspectele. O singură dată vizitase o astfel de casă de toleranţă, în noaptea când împlinise 18 ani, dar nu se putuse bucura de oferta localului, căci fusese drogat şi dus departe. De-a lungul anilor, avusese parte de nenumărate nopţi de singurătate în care se gândise ce ar face cu o femeie. Nu prea avea experienţă, dar imaginaţie avea din plin. Iar acum, în prezenţa Victoriei, îi venea foarte greu să îşi ţină imaginaţia în frâu. Mintea lui îşi lua libertăţi pe care el nu şi le putea lua, iar asta îi făcea, până la urmă, plăcere.

Ea reprezenta o tentaţie care îi era interzisă. Se simţea binecuvântat de simplul fapt că era cu ea în trăsură. Că nu era singur. Chiar dacă între ei se aşternuse tăcerea, nu era singur.

În acel moment, un gând oribil începu să-i dea târcoale: nu cumva se trăda *nevorbind* cu ea? De fiecare

dată, ea dăduse tonul conversaţiilor, asta dacă un schimb de câteva propoziţii putea trece drept conversaţie.

Îşi dădu seama că nu prea se bucura de priveliştea de dincolo de fereastră. Părea tristă şi la fel de singură ca el.

Trebuia să facă ceva, să găsească nişte subiecte de discuţie care să nu prezinte riscuri. Sau, de ce nu, să încuviinţeze să joace acel joc ridicol. Privi şi el pe fereastră, sperând să vadă ceva care să îl inspire, când ceva îi atrase atenţia.

— Opreşte! strigă. Opreşte trăsura!

— Ce e, Robert? Ce s-a întâmplat? întrebă ea, devenind brusc neliniştită.

Nu-i putea explica, aşa că doar clătină din cap. Trăsura se opri.

— Durează doar o clipă, spuse el, şi, fără a-l mai aştepta pe lacheu, deschise portiera şi sări din trăsură.

Se îndepărtă câţiva metri, ca nimic să nu-i stânjenească vederea. Privită din afară, clădirea era la fel de ameninţătoare şi înspăimântătoare ca văzută dinăuntru. Era deopotrivă rău prevestitoare şi respingătoare. O sudoare măruntă îl năpădi. Putea să jure că aude uşile trântindu-se cu zgomot, că aude paşii târşâiţi ai deţinuţilor aliniaţi în şir pentru plimbarea zilnică sau pentru rugăciunea din capelă. I se părea că aude până şi lipsa vocilor…

— Ce te fascinează atâta de mult la Pentonville?

Robert simţi că îi stă inima la auzul neaşteptatei întrebări şi din pricina neaşteptatei ei apropieri. Nu o auzise coborând din trăsură, nici nu simţise când se apropiase de el. Cu toate acestea, iat-o lângă el, observându-l cu atenţie. Nu era sigur ce avea să vadă la el, ce trăda expresia feţei lui, aşa că îşi îndepărtă privirea şi se strădui să alunge orice urmă de emoţie din glas.

— Ce te face să crezi că mă fascinează?

Ea încercă să râdă, dar fu un râs sugrumat.

— Pentru că şi în alte două dăţi când am ieşit la plimbare ai făcut exact acelaşi lucru: i-ai cerut vizitiului să oprească, te-ai dus chiar în acest loc şi te-ai uitat lung la

închisoarea asta oribilă.

Care vasăzică, fratele lui se oprise de două ori să se uite la închisoare, când se plimba cu ea. Robert se întrebă de câte ori o fi venit John în acel loc când nu era cu ea. Dacă stătuse vreodată în preajma zidurilor lugubre, cuprins de vină şi remuşcări, ştiind că a obţinut tot ce avea sacrificându-şi fratele, pe adevăratul moştenitor al titlului şi al averii.

Avusese oare John vreun moment în care fusese tentat să îi mărturisească Victoriei ceea ce făcuse? Sau doar stătuse acolo, privind închisoarea, pentru a savura succesul cu care îşi înlocuise fratele? La ce se gândise stând acolo? Şi ce i-ar putea spune Robert acum tinerei sale soţii, ce explicaţii i-ar putea da?

— Nu îmi dau seama de ce mă fascinează. În orice caz, e o fascinaţie morbidă.

Ca atunci când te uiţi la casa unde ai locuit, căutând amintiri plăcute când, de fapt, ele n-au existat.

— Am văzut un desen cu prizonierii ieşind la plimbare. Erau legaţi unii de ceilalţi şi…

— Nu sunt legaţi, o întrerupse el. De fapt, sunt obligaţi să se ţină de o sfoară înnodată din metru în metru, ca să nu se apropie prea mult unii de ceilalţi. Distanţa îi împiedică să vorbească între ei.

— În desenul pe care l-am văzut, aveau nişte glugi pe cap.

— Da, o întrerupse el din nou, pentru că nu mai voia să audă detaliile cu care era atât de dramatic familiarizat. E un fel de glugă cu o mască inutilă.

— De ce spui că e inutilă? Îmi imaginez că îi scuteşte pe deţinuţi de jena de a fi văzuţi.

— Cine să-i vadă? o întrebă, ţinându-şi cu greu furia în frâu. Ceilalţi deţinuţi? Alţi condamnaţi? Imaginează-ţi cum ar fi să-ţi trăieşti fiecare zi la un bal mascat unde toată lumea poartă aceeaşi mască. Când toţi din jur arată la fel, îţi poţi pierde minţile. Când toată lumea iese din celule, parcă ies albinele din stup. Nu-i poţi deosebi între ei. Sunt la fel. Totul e la fel. Aceeaşi celulă de 4 pe 2 metri. Aceleaşi

veşminte, aceleaşi măşti, aceleaşi…

Glasul i se frânse. N-ar fi vrut să spună atâtea lucruri, dar suferinţa şi durerea ce se impregnaseră în toată fiinţa lui în perioada petrecută acolo se zbăteau să iasă, să evadeze cu aceeaşi disperare cu care el însuşi dorise să evadeze din acel loc al ororilor.

— Impresia mea era că acest nou sistem penitenciar este mai bun decât cel de dinainte. E curat şi modern. Chiar dacă măştile sau glugile acelea, oricum li se spune, par destul de neplăcute, eu, dacă aş fi între zidurile acelea, m-aş bucura că nimeni nu ştie cine sunt şi nu mi se vede faţa. M-aş bucura să am parte de anonimat în timp ce aş aştepta să fiu transportată în Australia.

— Dar ţi-ai pierde anonimatul în dimineaţa în care ai fi dusă la vapor. Acolo şi atunci, chipurile tuturor deţinuţilor sunt descoperite, deci la ce bun au fost acoperite până atunci?

Ea îşi încruntă uşor fruntea delicată.

— Da, înţeleg ce spui. Acum chiar pare o practică prea puţin necesară, dar sunt sigură că decizia de a o aplica nu a pornit dintr-un simplu capriciu. Sunt convinsă că există un motiv la care nu ne-am gândit.

— Eu chiar nu mă pot gândi la vreunul.

— Dar asta nu demonstrează că el nu există. Doar că nu-l putem găsi noi. Sunt sigură că toate deciziile sunt luate cu multă înţelepciune şi după multă chibzuială. Deci, spune-mi, de unde fascinaţia asta a ta pentru acest loc?

Se aşeză în faţa lui, aşa că nu avea încotro, trebuia fie să o privească în ochi, fie să-şi lase privirea să treacă pe deasupra ei. Alese să se uite în ochii ei şi regretă decizia luată. Vedea în ei o rugăminte pe care nu o înţelegea. Privirea îi alunecă mai în jos, spre buzele ei, şi îşi dădu seama că făcea greşeală după greşeală, pentru că buzele ei îi aminteau cât de aproape fusese de a o săruta cu câteva ceasuri înainte, în biserică.

Chiar în acea clipă, ea îşi umezi buza de jos cu limba, iar trupul lui se încordă. El îşi ridică privirea deasupra ei, către închisoare, închisoarea-model, mândria întregii Anglii.

Era absolut nedrept că petrecuse opt ani acolo. Era nedrept că John avea să petreacă acolo doar câteva nopţi. Era nedrept că această femeie ţinea la fratele lui.

Ea îi apucă uşor bărbia, obligându-l să se uite iar la ea.

— Nu mă părăsi, îi spuse încet, cu glas rugător. Nu ştiu încotro te poartă mintea când te uiţi la clădirea aceea cumplită, dar cumva te duce departe. Eşti chiar în faţa mea, dar nu eşti cu mine. Eşti în altă lume. Te rog, hai să plecăm acum!

Îşi puse mâna peste mâinile ei. Erau atât de mici, de calde şi delicate! Le simţea căldura chiar şi prin mănuşi. Încuviinţă uşor din cap şi îi sărută căuşul palmei, inspirându-i parfumul. Probabil picurase un pic şi pe încheietură, iar el se întrebă în ce alte zone ale corpului mirosea la fel de îmbietor. Poate pe gât, între sâni, în spatele genunchiului. Ar fi vrut din tot sufletul să o sărute peste tot, indiferent de zonele unde putea simţi aroma de trandafir şi liliac.

Se întoarse de teamă că ea avea să simtă dorinţa ce mocnea înăuntrul lui. De opt ani nu mai atinsese o femeie, nu auzise glasul unei femei, nu mai avusese parte de blândeţea pe care o femeie o aducea în jurul ei în schimb, fratele lui avusese parte de toate acestea. Oare John o aprecia aşa cum o aprecia Robert sau o considera ceva care i se cuvenea?

Îi oferi braţul şi o conduse înapoi la trăsură. După ce se urcară, iar vizitiul mână caii, o privi intens pe soţia lui, pe iubita fratelui său. În el se răzvrăti din nou furia. Era furios din cauza nedreptăţilor care continuau să se abată asupra lui, iar sentimentul era mai intens ca oricând.

*

Odată ajunşi înapoi la trăsură, Torie îşi pierdu dispoziţia de a începe o conversaţie. Părea sfârşită, aşa cum şi spusese că e. Se trezise în zori ca să înceapă pregătirile pentru nuntă.

Era, fără doar şi poate, cumplit de dezamăgită că Robert nu se arătase încântat de niciunul dintre subiectele cu care încerca să îi atragă atenţia. În acelaşi timp, se vedea nevoită să recunoască faptul că asta se întâmpla din cauză că el era la fel de obosit şi epuizat, nu din pricină că nu ar mai fi găsit-o pe placul lui.

De fiecare dată când se aflaseră împreună în public, el fusese tăcut şi rezervat. Pe de altă parte, singurele lor momente petrecute împreună fuseseră *întotdeauna* în public sau cu o însoţitoare în preajmă, chiar în apropierea lor. Complet singuri, doar ei doi, nu fuseseră niciodată.

Iar ea sperase că după căsătorie avea să îl cunoască pe bărbatul din spatele comportamentului reţinut din public. Nu se aşteptase să îl descopere chiar mai rezervat decât înainte. Crezuse că, odată ce aveau să fie în sfârşit doar ei doi, urmau să se cunoască mai bine şi să trezească unul în celălalt pasiunea care lipsea din relaţia lor. Fuseseră mereu politicoşi şi amabili unul cu celălalt, dar acum până şi atmosfera aceea tihnită dispăruse.

— E ciudat, nu crezi? îndrăzni să întrebe, în cele din urmă.

El o privi, în sfârşit.

— Ce anume?

— E prima dată când suntem complet singuri. Mă aşteptam să fie altfel.

— În ce fel?

Ea îşi muşcă uşor buzele, neştiind dacă putea să îndrăznească sau nu să spună ce are pe suflet.

— Credeam că vei dori să mă ai cât mai repede.

Era greu să îşi dea seama de la distanţa la care se afla, dar avu impresia că soţul ei roşise.

— Sunt sigur că nu-ţi doreşti să fac asta în trăsură, spuse el cu glas aspru, de parcă s-ar fi chinuit să-şi alunge din minte imaginile pe care vorbele ei le stârniseră.

— Îmi imaginez că ar fi destul de ciudat.

Deşi, la drept vorbind, nu era tocmai sigură de asta. Se întrebă dacă ar fi cu putinţă să o facă a lui stând pe bancheta trăsurii. Sau oare era obligatoriu să fie întinşi?

Unde mai pui că, oricât de bine întreţinută era trăsura lui, drumul era plin de hârtoape.

— Clar ar fi ciudat, comentă el scurt.

— Ai făcut-o vreodată... în trăsură? întrebă ea.

El privi pe fereastră.

— Nu. Şi chiar dacă aş fi făcut-o, nu aş vorbi despre asta de faţă cu o doamnă.

— Să-nţeleg că e posibil ca acum să mă minţi ca să mă menajezi?

El întoarse brusc capul.

— Nu te mint.

— Chiar dacă nu aveai de gând să mă seduci, ai putea măcar să stai lângă mine, din moment ce de acum suntem soţ şi soţie. Ar fi un gest firesc.

— Dacă m-aş aşeza lângă tine, nu sunt sigur că aş rezista tentaţiei.

De data aceasta, ea fu cea care roşi.

— Nu vrei să te pun la încercare?

— Mai degrabă nu.

— Aşadar, fiorul tentaţiei te face să stai acolo, în loc să stai aici, lângă mine.

El încuviinţă iute din cap. Fereastra şi peisajul de dincolo de ea erau din nou în centrul atenţiei lui. Torie se gândi că măcar ştia că era dorită.

Iar decizia lui de a nu se pune la încercare deveni absolut dară când trăsura se opri în faţa unui han, iar ea şi Robert fură conduşi imediat într-o cameră numai a lor. Inima îi bătea să îi sară din piept la gândul că el nu mai putuse îndura aşteptarea şi hotărâse să o facă a lui fără întârziere. Dar în încăperea unde ajunseră nu li se pregătise patul, ci masa. Iar masa, se gândi ea, nu avea cum să fie decât pentru mâncat, căci nu-şi imagina că ar fi mai confortabilă pentru alte lucruri decât trăsura.

Robert ajunsese deja în cealaltă parte a camerei şi se uita pe geam, în timp ce servitorii aduceau mâncărurile şi le aranjau frumos pe masă. Părea că hangiul era obişnuit ca ducele să tragă la el în drumul său către conacul Hawthorne, căci, când se retrase din încăpere, îi dădu

asigurări ducelui că îi fuseseră pregătiţi cai odihniţi pentru restul călătoriei.

Torie stătea într-un capăt al mesei, în timp ce soţul ei ocupa locul de la celălalt capăt. Şi-ar fi dorit să poată savura mâncarea cu aceeaşi poftă cu care o făcea el, dar simţea noduri în stomac şi în gât. Se tot întreba când avea el de gând să o facă într-adevăr a lui. Se temea că, dacă încerca să mănânce, avea să se pună în situaţia ridicolă de a nu putea înghiţi mâncarea.

— Cât timp vom rămâne aici? îl întrebă în cele din urmă.

El ridică privirea din farfurie şi se uită la ea cu o expresie de nedumerire şi confuzie de parcă uitase cu totul de prezenţa ei. Mestecă încet, de parcă ar fi căutat un răspuns. Până la urmă, înghiţi îmbucătura şi îi răspunse:

— Până când vor schimba caii.

— Înţeleg că cei de aici te cunosc.

I se păru că vede un fior de teamă în ochii lui, dar numai pentru o clipă. Dispăru atât de repede în spatele măştii pe care o afişa de obicei, încât Torie crezu că totul se întâmplase doar în mintea ei.

— Cu mult timp în urmă, bunicul meu a aranjat cu diverşi hangii să ne ţină câţiva cai, ca să îi putem schimba atunci când cei din familia noastră călătorea cu trăsura din Londra către proprietăţile de la ţară. Acum ne bucurăm de aranjamentul lui.

— Unde vom înnopta?

— Dacă nu eşti prea obosită, mă gândeam că poate continuăm călătoria fără să ne mai oprim. Sunt nerăbdător să ajung la Hawthorne.

Ea îşi dori ca el să fi spus că era nerăbdător şi fie singur cu ea. Dar poate avea să se simtă mai în largul lui la el acasă, iar acolo lucrurile aveau să o ia pe făgaşul normal, cel pe care îl cunoştea şi la care se aştepta.

— Nu mă deranjează să călătoresc noaptea.

— Splendid.

Robert se concentră din nou asupra mâncării, tăind cu grijă bucăţile de carne, ducându-le la gură şi mestecându-le

cu ochii închişi, de parcă niciodată nu mâncase ceva mai gustos. Îşi tăie şi ea o bucată, dar când gustă, nu i se păru că avea ceva special. Nici glazură picantă, nici condimente de sezon. Era surprinsă să îl vadă savurând nişte bucate banale, ştiind că el avea gusturi deosebite, neobişnuite. Începu să-şi dea seama că aflase mult prea puţine lucruri despre el în perioada în care îi făcuse curte.

Auzea ciripitul păsărilor din curte, sunetul făcut de furculiţa de argint în timp ce atingea farfuriile de porţelan, iar tensiunea din ea începu să sporească. Era enervant şi înspăimântător sentimentul că nu ştia exact la ce să se aştepte. Asta avea să-i rezerve viitorul? Aşa va arăta viaţa ei? O soţie ignorată? O soţie care nu avea să afle niciodată la ce se gândea soţul ei, ce simţea şi la ce visa?

— Mai ţii minte seara când ne-am cunoscut? decise ea să întrebe. El termină de mestecat îmbucătura, înghiţi, apoi luă o gură de apă.

— Nu o să uit niciodată clipa în care te-am văzut întâia dată. Cuvintele lui o făcură să roşească. Erau potrivite cu stilul lui de a cocheta cu ea, erau peste aşteptările ei.

El mai luă o înghiţitură de apă.

— M-ai speriat!

Robert îşi duse pumnul la gură şi tuşi de câteva ori, până când ochii i se umplură de lacrimi.

— Iartă-mă. Cred că m-am înecat cu mâncarea.

Îşi drese vocea, îşi şterse buzele cu şervetul alb de bumbac şi se uită din nou în farfurie şi pe masă, parcă întrebându-se dacă ar fi în regulă să continue să mănânce. Apoi ridică ochii înspre ea.

— De ce întrebi?

— Pentru că atunci păreai atât de încrezător, de sigur pe tine.

— Ei bine, poate n-ar fi trebuit… să fiu aşa de sigur pe mine.

— Dar e o calitate pe care o admir la tine. Nu ai niciodată îndoieli, eşti sigur de fiecare gest, de fiecare decizie.

— Crede-mă, Torie, am o mulţime de îndoieli.

Se lăsă pe spate în scaun şi o studie de parcă ea ar fi ştiut răspunsul la ce voia el să afle, orice ar fi fost acel lucru.

— Mă îngrijorează, de pildă, faptul că sentimentele tale faţă de mine se vor schimba cu timpul.

Ea râse uşor.

— Sigur că se vor schimba. Vor deveni mai profunde pe măsură ce vom petrece mai mult timp împreună, pe măsură ce ne vom cunoaşte mai bine.

Se aplecă peste masă şi îşi puse mâna peste a lui.

— *Vreau* să te cunosc mai bine.

— Mă tem că asta e cu neputinţă.

Torie simţi că îi stă inima auzindu-l şi văzându-l că îşi retrage mâna de sub a ei şi se ridică în picioare.

— Te rog să mă ierţi, dar nu am obiceiul să îmi împărtăşesc sentimentele şi gândurile, spuse el încet, trecându-şi mâinile prin păr cu o reacţie de uimire, de parcă nu s-ar fi aşteptat ca degetele să lui întâlnească pletele negre. Aşadar, a ajunge să mă cunoşti mai bine nu e o opţiune. Iar în clipa asta, trebuie să mă ocup de alte lucruri. Îţi sugerez să te odihneşti puţin şi să ne întâlnim apoi la trăsură. Vreau să plecăm cât mai repede. Acum te rog să mă scuzi, adăugă el, înclinându-şi capul spre ea.

Ieşi din încăpere, lăsând-o pe Torie confuză şi tremurând. Oare ce făcuse să îl supere aşa de tare?

Nu înţelegea nici ce îi spusese despre refuzul de a-i împărtăşi ce simte şi gândeşte, căci asta nu fusese o problemă până în acea dimineaţă. Nimic nu se mai lega. Cum era posibil ca jurămintele de nuntă să schimbe atât de mult un bărbat?

Capitolul 7

Robert nu reuşea să-şi ia ochii de la soţia lui, cu toate că îşi dorea nespus de mult să poată şterge din minte

imaginea chipului ei uluit şi a dezamăgirii care o copleşise la auzul cuvintelor lui. Era greşit din partea ei să creadă că avea să îl cunoască *mai bine,* pentru că asta însemna că deja îl cunoştea puţin. Îl realitate însă, nu îl cunoştea câtuşi de puţin. Pe John îl ştia şi tot pe John avea să îl cunoască mai bine. Se gândi o clipă că poate ar trebui să îi vorbească degrabă şi să îi dezvăluie cum stăteau lucrurile cu adevărat, însă îşi dădu seama că, dacă ar fi făcut-o, în ochii ei ar fi fost doar un impostor. Îşi dorea cu ardoare să îi spună tot adevărul, dar îi era teamă că înşelătoria lui avea să fie dată în vileag. Încă nu voia să se afle că el era ducele de drept, şi nu bărbatul cu care ea crezuse că se mărită.

Pentru John fusese mai uşor să îl imite pe Robert, pentru că fusese mereu în preajma fratelui său geamăn şi îi observase felul de a vorbi, de a se purta, modul cum li se adresa celorlalţi şi cum ceilalţi i se adresau lui. Robert se simţea pierdut, sufocat de necunoscute şi incertitudini.

Simţea că se poate trăda chiar şi cu cea mai nevinovată afirmaţie, dacă o făcea fără să o fi cântărit bine înainte.

El şi Torie nu îşi mai vorbiseră de când ea i se alăturase din nou în trăsură şi îşi continuaseră călătoria. Tânăra nu îşi dezlipea privirea de la geam. Chiar şi după lăsarea întunericului, rămăsese cu faţa spre fereastră, în vreme ce căderea nopţii întuneca tot mai mult conturul profilului ei delicat. La un moment dat, îşi scoase pălăria şi o puse lângă ea, pe banchetă.

Supărarea o făcuse să nu mai scoată un cuvânt. Arăta ca o creatură rănită care îşi găsise un refugiu şi încerca să îşi oblojească rănile. Robert ar fi vrut cu ardoare să îi ceară iertare, dar într-un fel era mai bine aşa. În curând, ea avea să îi fie recunoscătoare că el străduise şi reuşise să o ţină la distanţă.

Avea un profil minunat, dar cum era să fie altfel când întreaga ei făptură era îngerească? Era un înger care se măritase cu diavolul în persoană.

O parte din el simţea că ar fi trebuit să o deteste pentru acest lucru. Dar el simţea doar că era fermecat de

frumuseţea ei.

Parfumul ei încă persista. Razele lunii îi luminau trăsăturile perfecte. O văzu cum îşi lăsă capul să cadă uşor, apoi tresări şi îl ridică. Aţipise, deşi încercase să rămână trează.

El se gândi să îi spună să se lase purtată de somn, dar se temu că ea va pomeni de alte călătorii făcute împreună. Şi cum avea să răspundă? Nu-şi amintea de seara în care se cunoscuseră pentru că nu exista o seară când o văzuse pentru prima dată. Nici nu erau la bal, iar el nu era câtuşi de puţin încrezător şi sigur pe el când o *cunoscuse.*

Lucrurile aveau să stea cu totul altfel la conacul Hawthorne. Aveau să locuiască în aripi diferite ale casei. Dar pentru asta trebuia să găsească repede o explicaţie. Se putea preface bolnav, dar dacă ea voia să îl îngrijească?

La naiba! Apariţia ei complicase situaţia, iar el nu avea nevoie de asta.

Şi cum avea să justifice refuzul de a se culca cu ea? Nu o refuza pentru că n-ar fi dorit-o. Era cât se poate de dornic să o facă a lui.

Trupul lui tânjea după împlinirea pe care i-o putea oferi trupul unei femei. Femeia aceasta îl atrăgea dincolo de puterea lui de a se stăpâni.

În cele din urmă, Torie aţipi cu capul uşor lăsat pe un umăr. Robert petrecuse nenumărate nopţi dormind în acea poziţie deloc confortabilă şi ştia din experienţă că în ziua următoare ea avea să sufere din cauza poziţiei capului şi a gâtului.

Asta nu era treaba lui. Ea nu era treaba lui. Era doar o neplăcere ivită pe neaşteptate.

Cu toate acestea, se aşeză lângă ea pe banchetă. Închise ochii şi îşi aduse aminte de călătoriile pe care le făcuse împreună cu părinţii lui. Îşi aminti cum tatăl lui îşi petrecea braţul după umerii mamei lui şi o trăgea spre el ca să se poată odihni sprijinită de el. Făcut de tatăl lui, gestul îi păruse mereu absolut natural. Doar că tatăl lui o iubea pe soţia sa şi adesea păreau să comunice fără a fi nevoie să îşi vorbească.

În schimb, Robert abia o cunoscuse pe femeia de lângă el. Nu ştia cum să o tragă mai aproape de el, dar îşi dădu seama că era nevoită să doarmă într-o poziţie atât de dificilă din cauza lui, pentru că el voia să ajungă acasă cât mai degrabă. Nu i se păru drept ca ea să aibă de suferit din cauza lipsei lui de consideraţie. Ar fi trebuit să accepte să înnopteze la han.

O cuprinse cu blândeţe cu un braţ, iar cu celălalt îi potrivi uşor capul în scobitura gâtului lui. Perfect. Ca şi cum acolo era locul ei.

Îşi ţinu respiraţia când ea murmură ceva în somn şi se apropie mai mult de el. Era caldă, incredibil de caldă şi de graţioasă. Probabil că era uşoară ca un fulg. Mâna i se odihnea pe obrazul ei şi nu rezistă tentaţiei de a o mângâia. Avea pielea moale şi mătăsoasă. Fără cusur.

Apoi se întâmplă un lucru foarte ciudat. Ochii începură să-l usture. Clipi de mai multe ori ca să scape de acea senzaţie. Nicio clipă nu crezuse că era cu putinţă să îi vină să plângă din pricina bucuriei aduse de un gest atât de nevinovat.

— Robert?

Înţepeni la auzul vocii ei blânde precum o atingere mângâietoare în miez de noapte.

— Robert, îmi pare rău dacă am făcut ceva ce nu ţi-a fost pe plac, spuse ea atât de încet încât cuvintele abia răzbăteau până la el.

— N-ai făcut nimic ce nu mi-a fost pe plac, Torie.

— Pari atât de diferit.

„Spune-i! Spune-i adevărul!” Era momentul perfect. Cu ea. Aici. Însă avea să o piardă de tot, pentru totdeauna, odată ce urma să îi spună tot adevărul. Odată ce avea să afle că nu era el bărbatul care îi ceruse mâna.

De ce nu s-ar mai bucura de câteva momente în care să o ţină în braţe?

— Pot să-ţi fac o mărturisire? şopti ea.

O mărturisire? Una la fel de nevinovată ca ea? Ce-ar putea avea ea de mărturisit? Că doar se prefăcuse că mânca toate legumele din farfurie când era mică?

— Sigur că da, murmură el.
— Mă gândeam de dimineaţă că poate ne căsătorim prea repede şi că nu sunt încă pregătită. Am crezut că ai citit asta în ochii mei, că mi-ai văzut îndoielile şi întrebările când m-ai privit la biserică.
— N-am văzut nicio umbră de îndoială.
— De dimineaţă, pur şi simplu am simţit că nu am avut timp să ne cunoaştem, că nu am petrecut deloc timp împreună fără să fie şi alţii de faţă. Nici măcar nu m-ai sărutat vreodată cum se cuvine.
— Nu?
— Nu, răspunse ea fără să îl privească.
— În cazul acesta, ar trebui să remediez situaţia, nu crezi?
Vorbise fără să gândească. Mai mult o simţi decât o văzu cum încuviinţează uşor din cap.
Apoi ea îşi întoarse faţa spre el. Abia ti distinse trăsăturile învăluite în penumbra nopţii şi luminate doar când şi când de razele argintii ale lunii. Nu-i văzu expresia de pe chip, dar asta îl mulţumi, întrucât însemna că nici ea nu o putea vedea pe a lui.
Îi mângâie obrazul şi îşi plimbă un deget pe buzele ei.
— A trecut ceva vreme de când n-am mai sărutat o lady, dar cred că o să-mi aduc aminte cum se face.
— Eu n-am sărutat niciodată un bărbat.
Robert scoase un geamăt înăbuşit la auzul cuvintelor ei. Nu putu să nu observe că buzele lui Torie îl aşteptau întredeschise, că limba ei îi atingea uşor degetul. Ştia că era pe punctul să facă o greşeală teribilă, dar nu se putea înfrâna.
Se aplecă spre ea, iar buzele li se întâlniră.
Nu simţise niciodată atingerea unor buze mai moi. Gura ei se deschise uşor, invitându-l înăuntru şi copleşindu-l cu o dulce căldură care îi transmise fiori în tot corpul. Îi exploră gura cu limba, savurându-i moliciunile şi asprimile.
Îşi înclină uşor capul, ca să îşi potrivească mai bine buzele peste ale ei, şi fu întâmpinat de o undă de parfum ce venea din spatele urechii ei. Şi-o imagină aplicând cu

grijă câteva picături ici şi acolo, în timp ce se pregătea pentru nuntă. Vru să o sărute chiar acolo, în spatele urechii, dar îi era greu să se dezlipească de acea gură care îl aţâţase întreaga zi, vorbindu-i şi surâzându-i, şi care putea, ca la un semn, să-i sape gropiţe în obraji. Se gândi să îi sărute gropiţa, să îi sărute fiecare centimetru de piele, dar îşi dădu seama că ceea ce ajunsese să îşi dorească atât de fierbinte nu avea să devină nicicând realitate.

Nu avea niciun drept să facă ceea ce făcea. Însă ea îi ceruse fără ocolişuri să o sărute şi trecuse prea mult timp de când i se adresase o asemenea invitaţie, şi încă din partea unei tinere atât de frumoase. Aşa că acceptă ceea ce i se oferi şi alungă sentimentul de vinovăţie. La urma urmei, era doar un sărut.

Doar un sărut.

Gândul acesta îl făcea să pară un gest nesemnificativ, dar în realitate, nu era nici pe departe aşa. Sărutul ei îi străbătea întreaga fiinţă şi umplea uriaşul gol din inima lui. Îl smulgea din ghearele întunericului, din bezna disperării cu o atingere îndrăzneaţă cu vârful limbii. Nu era timidă. Oferea mai mult decât primea şi îi arăta cu îndrăzneală drumul către inima ei.

Inima pe care i-o păstra, de fapt, fratelui său.

O sărută şi mai profund, se adânci şi mai mult în ea, savurându-i căldura, bucurându-se de dulceaţa ei. Era a lui, fie doar pentru un moment. Era soţia lui, ducesa lui, seducătoarea lui.

Se retrase uşor, sărutându-i un colţ al buzelor, apoi pe celălalt. Ea se cuibări din nou la pieptul lui. Robert îi ascultă răsuflarea agitată şi, în acelaşi timp, simţi că îi bubuie tâmplele.

Ei bine, făcuse încă o greşeală teribilă.

— A fost absolut… minunat, spuse ea când răsuflarea i se domoli. Nu înţeleg deloc de ce societatea are ceva împotriva sărutului.

Pentru că era mult mai uşor pentru un bărbat să îşi înfrâneze dorinţa pentru o femeie al cărei gust nu îl simţise încă. Acum, că gura lui se înfruptase din a ei, Robert nu ştia

cum avea să se înfrâneze în viitor.

— Încearcă să dormi, îi spuse.

— Ţie ţi-a plăcut? întrebă ea.

— Peste poate.

— Mă întreb de ce oamenii nu îşi petrec tot timpul sărutându-se.

— Problema cu sărutul este că poate duce la alte plăceri intime, şi nu toţi bărbaţii au tăria să reziste tentaţiei de a experimenta.

— Odată căsătorit, nu mai e nevoie să rezişti.

— Aşa e.

— Mâine ajungem la reşedinţa hawthorne?

— Cel mai probabil, da. Bine ar fi să te culci acum.

Nu voia să discute despre ce îşi imagina ea că avea să se întâmple odată ajunşi la reşedinţa de la ţară a familiei lui. Ea îi dăduse oricum de înţeles ce şi-ar dori, dar el ştia că asta nu era cu putinţă. Nu dacă era vorba să i-o înapoieze lui John.

Îi simţi trupul relaxându-se sprijinit de al lui şi se lăsă cuprins de plăcerea pe care i-o provoca senzaţia de abandon. Avea atâta încredere în el şi era atât de nevinovată!

Robert şi-ar fi dorit să se întindă pe bancheta trăsurii, cu ea alături, să stea lipiţi unul de celălalt. Nu conta dacă ar fi fost complet îmbrăcaţi. Tot ce conta era să-i simtă trupul strâns lângă al lui. O senzaţie incredibilă. După atâta amar de vreme, în sfârşit nu mai era singur.

Şi, deşi ştia că era doar o senzaţie fizică, ce îi dădea impresia că exista şi afecţiune, se bucura de senzaţiile de care avea parte. Se bucura să fie din nou în lume, să călătorească în trăsură, unde şi când poftea, să aibă în braţe o femeie frumoasă şi să se gândească la ce posibilităţi i se deschid.

Îşi ridică mâna şi îşi trecu degetele prin părul ei. Era ca de mătase. Ori satin. Se simţea ispitit să îi scoată acele de păr şi să se bucure de bogăţia şuviţelor ei îmbătătoare. Razele lunii se reflectau în părul ei negru, în pielea ei ca de fildeş, făcând-o să arate ca de pe alte tărâmuri.

Ea oftă, iar Robert se întrebă cine îi apărea în vis. Visa oare la bărbatul la care ţinea cu ardoare? Sau la cel care o sărutase?

El, unul, nu avea de gând să se lase pradă somnului, căci visul pe care îl trăia cu ochii deschişi era mult peste orice şi-ar fi putut imagina, peste ce-ar fi putut mintea lui să plăsmuiască în timpul somnului.

Îl tenta să îi devină soţ în deplinătatea cuvântului. Legea îi dădea acest drept, iar asta însemna mai mult decât îi dăduse fratele lui. Era soţia lui. Trupul ei îi aparţinea. Inima însă... îi aparţinea, pare-se, fratelui său.

Departe de el gândul de a o face să sufere pentru păcatele lui John, deşi, pe măsură ce minutele treceau, îşi dădea seama că tocmai asta făcea. Asta făcuse acceptând să o ia de soţie, asta făcea acum ascunzându-i adevărul.

Şi, ţinând-o în braţe, nu-şi putu înfrâna gândul că îşi dorea ca ea să fie cu adevărat a lui.

Capitolul 8

Într-un colţ al celulei întunecate, prizonierul D3-10 stătea pe podeaua rece, cu privirea pierdută în beznă. Când îşi revenise în simţiri, se trezise acolo, singur, într-o celulă fără ferestre, fără pic de lumină, cu nenorocita de mască pe faţă. Încă nu şi-o scosese.

Îi era teamă că vreun gardian ar deschide pe neaşteptate uşa de fier şi l-ar surprinde fără sinistrul acoperământ. I-ar vedea chipul, acel chip pe care îi detesta şi care arăta întocmai precum cel al fratelui său.

Se tot întreba ce-o fi făcând acum fratele lui. Mai mult ca sigur nu mersese mai departe cu nunta. De fapt, sigur o făcuse. Dintotdeauna fratele lui voise să aibă totul. Tot ce nu i se cuvenea, Prin urmare, avea să o dorească şi pe viitoarea ducesă de Killingsworth.

Cu un geamăt prelung, prizonierul D3-10 izbi cu pumnul în podea.

„Nu, nu o poate avea! Ea a mea! Îmi aparţine! Totul îmi aparţine mie!”

Se ridică în picioare şi începu să umble prin celulă. Auzea chemarea străbunilor. Îi dezamăgise.

Trebuia să scape, să evadeze. Trebuia să recapete ce era al lui de drept.

*

Razele soarelui îi aruncau sclipiri de aur pe pleoape, dar Torie nu voia să se trezească. Voia să rămână acolo unde era. Era atât de plăcut, de confortabil. Se simţea în siguranţă, apărată, protejată. Şi, mai presus de toate, se simţea preţuită.

Negura somnului începea să se risipească, iar Torie îşi dădu seama că era *protejată,* cuibărită ca într-un cocon – între moliciunea banchetei şi căldura bărbatului de lângă ea.

Soţul ei.

Îşi ţinu respiraţia ca să nu îi tulbure somnul şi îşi mişcă uşor capul până ce îi putu privi chipul. Dormea, aşa cum dormea şi cu câteva clipe în urmă.

Capul îi era înclinat într-o poziţie ciudată, iar ea era convinsă că avea să-şi simtă gâtul înţepenit tot restul zilei. Părul lui nu mai era aranjat, iar câteva şuviţe îi acopereau fruntea. Avea un braţ petrecut în jurul ei, iar celălalt se odihnea lângă trupul ei, într-o poziţie absolut nevinovată.

Îi studie chipul şi privi cu atenţie trăsăturile pe care credea că le cunoştea deja foarte bine. Însă cum stătea aşa, adormit, Torie avu impresia că priveşte un străin. Buzele îi erau uşor întredeschise. Genele lungi şi dese îi adumbreau obrajii. Nu observase până în acel moment câte riduri avea în colţurile ochilor şi ale gurii. Şi cât de adânci erau, de parcă i le-ar fi săpat greutăţile şi suferinţa, nu bucuriile şi plăcerile vieţii.

Ridică uşor o mână şi îi mângâie bărbia nerasă. Niciodată nu-l văzuse atât de neîngrijit, dar se simţi mai atrasă de el ca oricând. Ca şi cum aerul lui dezordonat îi era

mai pe plac decât prezenţa nobilă şi controlată pe care o ştia atât de bine.

Torie se gândi că aşa ar vrea să îl vadă în fiecare dimineaţă, tot restul vieţii.

Cu dosul palmei atinse firele de păr scurte şi negre. Chiar atunci, pleoapele lui tresăriră, ochii i se deschiseră, iar ea se trezi cu privirea pierdută în albastrul lor ca de noapte. În acei ochi se citea însă tristeţe, tristeţea celui care, în Ajunul Crăciunului, vedea în vitrina unui magazin întocmai ceea ce îşi dorea, dar nu putea avea.

El îşi trecu un deget peste obrazul ei, cu o nesfârşită tandreţe.

— Ai cea mai moale şi delicată piele.

Vocea îi era răguşită, ca după somn, dar în expresia cu care o privea se vedea că între ei se născuse o intimitate, după ce îşi petrecuseră noaptea unul în braţele celuilalt. Şi nu lipsi mult ca acele braţe să o cuprindă din nou, iar buzele lui să le întâlnească iar pe ale el.

— Castravete.

El se încruntă.

— Poftim?

Ea simţi cum pielea i se înfierbântă la atingerea lui.

— Mă dau cu o cremă specială care conţine castravete.

— Dintotdeauna mi-a plăcut castravetele, dar în farfurie, nu pe faţă. Ciudate mai sunt femeile, spuse el, dând uşor din cap.

— Cred că nu-mi place comentariul, spuse ea, apoi îşi trecu degetele peste tâmplele lui. Nu pari să fi dormit foarte bine.

— În cea mai mare parte din timp, m-am uitat la tine cum dormeai.

— Cred că ai murit de plictiseală.

— Am fost fascinat de ceea ce vedeam. Lumina lunii atingându-ţi faţa... N-am văzut în viaţa mea ceva care să-mi provoace atâta plăcere.

Dintr-odată, păru uşor stânjenit.

— Ar trebui să ne aşezăm la locurile noastre.

Numai că ea nu voia să se desprindă de el.

— Hai să ne începem dimineaţa cu încă un sărut adevărat, şopti ea.

Privirea lui alunecă repede spre buzele ei, iar degetele îi apucară strâns încheietura mâinii. Peste noapte, el îşi dăduse jos lavaliera şi îşi desfăcuse primii doi nasturi de la cămaşă, iar ea putu să-i vadă gâtul când înghiţea în sec.

— Te rog, murmură ea, detestând faptul că vorbele ei sunară ca şi cum l-ar fi implorat, detestând faptul că făcuse ea primul pas, în loc să aibă el iniţiativa.

Era bărbat şi se presupunea că făcea parte din natura lui să dorească o femeie. Iar rolul ei trebuia să fie cel de a-l ţine la distanţă, cel puţin până când erau căsătoriţi legal. Apoi barierele puteau să dispară, făcând loc pasiunii.

Îl văzu cum închide ochii cu gene lungi şi cum îşi apleacă încet capul înspre ea. Buzele lui erau la câţiva centimetri de ale ei. Îi simţi respiraţia şi aproape imediat simţi şi căldura buzelor lui lipite de ale ei.

Era un sărut prudent şi cuminte, nu foarte diferit de cel de la biserică, deşi, de data aceasta, gura lui o acoperise pe a ei, în loc să-i atingă doar colţurile. Simţi însă că sărutarea lui era încărcată de ezitare, de nesiguranţă. De parcă s-ar fi temut că ea nu avea să fie încântată de avansurile lui.

Nu era sigură cum şi de ce îşi dădea seama de toate astea, dar era sigură de ceea ce intuia. Nu simţise din partea lui pasiune sau intenţii amoroase. I se păruse că nu face decât să încerce marea cu degetul, să îşi dea seama cât de mult îl doreşte. Iar acum Torie se întrebă dacă simte măcar un fior de dorinţă pentru ea.

Noaptea trecută, simţise mai multă pasiune în felul în care o sărutase. Pusese oare pentru că se simţea protejat de vălul întunericului? Oare lumina zilei îl făcea să nu se simtă în largul lui, chiar şi când voia să îşi atingă buzele de ale ei?

Gura lui parcă se juca uşor cu a ei, dar ea dorea să îl vadă că îşi pierde controlul, că o doreşte.

— Robert, începu ea, iar el profită de prilej ca să-şi

strecoare limba dincolo de buzele ei.

Iar din acea clipă, nimic nu mai fu la fel. Sărutul lui deveni mai răscolitor, mai înfierbântat. Îl auzi gemând, îi simţi pieptul lipindu-se de al ei şi degetele încleştate aproape dureros în jurul încheieturii ei.

Limba lui îi invadă gura, stârnindu-i pasiunea ca şi cum ar fi aprins un chibrit. Ea auzi un scâncet şi un suspin şi nu mică îi fu mirarea să constate că ea era cauza. Îşi înclină capul ca să îi permită să îşi potrivească şi mai bine buzele peste ale ei…

Şi în clipa următoare el se retrase, cu o expresie îngrozită de propriul comportament.

— Iartă-mă, îi spuse, cu răsuflarea tăiată.

— Pentru ce să te iert?

— Nu o să te fac a mea aici, în trăsură, ca un sălbatic.

Ştia că ar trebui să se simtă insultată, dar se simţea absolut încântată. Aşadar, o dorea. Chiar o dorea. Oare credea că se cuvenea să se poarte ca un gentleman atunci când aveau să facă dragoste? Ce gând plictisitor! Îi trecu prin minte că ar prefera să se poarte ca un sălbatic.

— Nu m-ar deranja, spuse ea cu sinceritate.

— Nu te-ar deranja… ce? o întrebă, de parcă uitase ce spusese chiar el mai devreme.

— Să mă faci a ta în trăsură. Să fim intimi, căci numai la asta m-am gândit în ultima vreme. Să aflu ce se întâmplă cu adevărat între un bărbat şi o femeie. Ştiu că e scandalos că gândesc aşa, dar sigur şi tu ai aceleaşi gânduri.

Ochii lui se întunecară. Robert păru că priveşte în interior, că îşi cercetează mintea şi sufletul.

— Mă gândesc la asta de când te-am cunoscut.

Ea izbucni în râs.

— Dar te-ai purtat mereu exact cum se cuvine. Nu am avut nici cea mai mică bănuială că simţi asta. Nici măcar nu mi-ai dat vreodată de înţeles că…

— E uşor să-i ţii sub control pe cei care n-au simţit niciodată gustul libertăţii.

— Nu înţeleg.

— Dacă dădeam glas dorinţelor mele, mi-ar fi fost mai

greu să le controlez. Asta e natura animalică, să te aţâţe un miros, o atingere… o promisiune, spuse el atingând-o uşor pe obraz.

— Nu te ştiam atât de poetic.

— Poate că ne-ar fi mai uşor dacă te-ai preface că m-ai cunoscut abia ieri.

Ea zâmbi.

— Dar asta ar însemna să nu mai avem o istorie comună, să nu mai avem amintiri ale momentelor petrecute împreună. Nu pot face să dispară cele 12 luni de când te cunosc. Nu le pot şterge cu buretele şi nu mă pot preface că nu au existat. Fără acele luni, n-aş fi ajuns ieri la altar lângă tine.

— Desigur.

Păru ciudat, dar simţi o undă de dezamăgire în glasul lui.

— Însemni foarte mult pentru mine şi din motivul acesta nu vreau să îndepărtez acele amintiri, adăugă ea, încercând să îl convingă de sinceritatea cuvintelor sale.

— Dacă nu amintirile, atunci trebuie să mă îndepărtezi pe mine. Am amorţit.

— Iartă-mă, nici nu mi-am dat seama că…

Robert încercă să schimbe poziţia intimă în care stăteau, dar îşi pierdu echilibrul în care se ţinea la marginea banchetei şi începu să dea din mâini, în încercarea disperată de a nu cădea de pe locul lui. În acelaşi timp, ea se trase ca să îi facă loc. Robert reuşi, într-un sfârşit, să se ridice şi apoi se aşeză pe bancheta de pe partea opusă.

— La naiba! urlă deodată, sărind de pe locul lui ca împins de un arc.

Sărise atât de brusc că se lovise cu capul de plafonul trăsurii, îşi duse mâna la spate şi, întorcându-se spre banchetă, văzu că se aşezase pe acul ei de pălărie.

Ea îşi duse mâna la gură, străduindu-se să îşi înăbuşe hohotele de râs. Era atât de caraghios cu acea expresie de confuzie întipărită pe chip!

Trăsura încetini, iar el căzu înapoi pe banchetă. Când

trăsura se opri, portiera se deschise, iar lacheul băgă capul înăuntru.

— E totul în regulă. Excelenţă?

— Da, totul e bine. Vreau să oprim la următorul han, sunt lihnit de foame.

— Prea bine, Excelenţă.

Lacheul închise portiera, iar Torie îl auzi discutând cu vizitiul. Porniră din nou la drum.

— Pălăria dumneavoastră, ducesă.

Îşi luă pălăria şi observă că el stătuse nu doar pe ac, ci şi pe pană, căci o turtise şi o rupsese, iar acum atârna într-o parte.

— Şi acul, adăugă el ursuz.

Când îi luă din mână obiectul ascuţit care, între timp, se îndoise, izbucni din nou în râs.

— Îmi pare rău.

— Aşa şi trebuie. Nu-i frumos să râzi de răul altcuiva.

Se opri brusc din râs, căci nu putea descifra tonul cu care îi vorbise. Nu era mânios. Părea mai curând amuzat – o atitudine la care se aşteptase.

— Trebuie să-mi iei altă pălărie.

— Aş prefera să te văd cu părul descoperit şi, dacă se poate, fără ace înfipte prin el.

— Fără ace de păr ar fi… cam dezordonat, spuse ea ducându-şi mâna la ceafă.

I se păru că îi citeşte în ochi dorinţa, nerăbdarea, ceva ce nu putea înţelege întru totul. Se întrebă dacă nu cumva se imaginează răvăşindu-i părul în timp ce o copleşea cu sărutări.

Robert privi pe geam.

— Ne apropiem de un oraş. Ne vom opri în curând.

— Foarte bine, răspunse ea. Cred că trebuie să îmi aranjez ţinuta.

El îi aruncă o privire alunecoasă.

— Nu te obosi pentru mine.

I se păru un pic schimbat. Mai în largul lui, mai liniştit. La fel se simţi şi ea. Căsnicia cerea o schimbare din partea ambilor parteneri, iar ea începu să creadă că amândoi se

descurcau de minune.

*

Robert ar fi vrut să îşi plimbe vârfurile degetelor pe pielea ei, să o înghiontească uşor, să o gâdile, să o facă să râdă. Felul în care râsese mai devreme în trăsură îl făcuse să îşi dorească mai mult. Avea un râs luminos, jovial, ca o rază de soare ce reuşea să se strecoare într-o pădure întunecoasă, ca un semn de speranţă în întuneric.

La naiba, era gata să îşi petreacă restul vieţii aşezându-se pe ace de pălărie doar ca să o audă din nou râzând!

În timp ce stătea faţă în faţă cu soţia lui la masa ce fusese pregătită la han, el se întreba cât de des râsese de faţă cu John. Dacă până la urmă aveau să rămână împreună, avea să încerce să o facă mereu să râdă, să zâmbească, să aibă acea sclipire în ochi. Ar fi făcut tot ce îi stătea în puteri să o facă fericită, căci acea fericire avea să fie şi a lui.

Şi-ar fi dorit să o poată distra chiar acum, la masă, fără însă a se face de râs.

Se pare că lui Torie îi revenise pofta de mâncare, căci tocmai termina ultimul ou din farfurie. Ea lipsise din încăpere pentru o vreme. Era aproape sigur că Torie se spălase pe faţă, căci obrajii îi erau rozalii. Îşi aranjase şi părul, întrucât cele câteva şuviţe care îi scăpaseră din strânsoare peste noapte erau din nou la locul lor.

Păcat că făcuse asta.

Robert nu îndura privarea de libertate, chiar dacă era vorba doar de câteva şuviţe rebele. Şi-ar fi dorit să o vadă despletită, să îi vadă pletele căzând în valuri.

— Cât de lung e părul tău? o întrebă.

Ea ridică privirea şi se încruntă, iar el se temu o clipă că ar fi trebuit să ştie deja răspunsul la acea întrebare.

— Trece până dincolo de şolduri, răspunse ea încet. Poate că ţi-ar face plăcere să îl perii într-o bună zi.

El se imagină trecând nu peria sau pieptănul prin

părul ei, ci propriile degete, iar şi iar, până ce aveau să se piardă în bogăţia lui. Părul ei îl făcea să se gândească la lemnul de mahon bine lustruit. Avea un luciu atât de frumos, încât simplul gând de a o vedea despletită era suficient ca să îi stârnească dorinţa.

— O să mă perii şi tu? întrebă el, cu intenţia de a o tachina. Însă căldura din privirea ei nu făcea decât să îi aprindă şi mai mult dorinţa.

— O să-mi pot folosi degetele?

Robert simţi că rămâne fără glas. Nu putu decât să încuviinţeze din cap. Buzele ei se deschiseră uşor, vârful limbii i se iţi o clipă, apoi reveni la loc.

— În cazul acesta, da, mi-ar plăcea foarte mult să-ţi perii părul într-o bună zi.

Îi susţinu privirea şi i se păru că momentul durează o eternitate. Oare femeile se schimbaseră atât de mult faţă de vremea când era el tânăr? Când deveniseră atât de îndrăzneţe? Dumnezeule, fata asta era un pericol pe care nu îşi permitea să îl aibă în preajmă!

Îşi drese vocea şi se ridică în picioare cu ceva mai puţină energie decât la ultima lor masă.

— Mă duc să văd dacă se fac pregătirile necesare pentru plecare. Scuză-mă.

Şi-ar fi dorit ca vizitiul să îi poată duce la Hawthorne înainte de căderea nopţii, înainte să aibă din nou ocazia de a o ţine în braţe, căci se temea că de data aceasta nu avea să se mai înfrâneze.

*

Lui Torie călătoria i se păru deodată mult mai plăcută. Îi spuse istorioare din tinereţea ei, lucru de care nu se arătase niciodată interesat. E drept că el se bază pe ea să ţină conversaţia vie, dar păru încântat de tot ce îi spunea, de parcă îi făcea plăcere să audă deopotrivă şi poveştile, şi vocea ei. La început, îi propusese jocuri de cuvinte ca să treacă timpul mai uşor, dar el se mulţumise să clatine din cap.

— Care e prima ta amintire? vru să ştie Robert. Începe cu ea şi pe urmă continuă. Spune-mi totul.

— O să ne ia o zi întreagă.

— Avem toată ziua la dispoziţie, zâmbi el.

— Va fi rândul tău pe urmă?

— Poate, dar hai să începem cu tine.

Aşa că ea începuse să îi povestească despre primele ei amintiri – când stătea pe umerii tatălui ei şi asista la o paradă. Îi vorbi apoi despre toate activităţile cu care mama ei insistase să se ocupe: călăria, care îi plăcuse la nebunie, cântatul la pian, pe care îl îndurase cât de cât, broderia, pe care o urâse din toată inima, pictura, pe care mama ei o considerase drept o grozăvie.

Când i se punea o întrebare, Robert clătina doar din cap şi spunea: „Încă nu ai terminat de povestit”. Nu fusese niciodată cu cineva care să se arate atât de interesat de orice aspect, cât de mic, al vieţii ei. Bărbaţii cu care se întâmplase să flirteze erau mai interesaţi să vorbească despre ei decât să îi pună întrebări despre ea. Robert însuşi nu arătase niciun interes faţă de trecutul ei, cel puţin nu înainte să se căsătorească. Era flatată că avea parte dintr-odată de atâta atenţie.

— Tu şi Diana sunteţi apropiate, spuse el la un moment dat.

— Foarte apropiate. Îmi e mai mult decât soră, îmi e prietenă cu adevărat. Dar e aşa o pacoste! O scoate din sărite pe mama. Ieri mă luase pe mine la tachinat, pretinzând că s-a sărutat cu un francez.

— De ce ar face asta?

— Nu ştiu. Mai ales că sunt suficienţi englezi chipeşi numai buni de sărutat.

— Tu vorbeşti, care ai sărutat atâţia, chicoti el.

— L-am sărutat pe singurul care contează, replică ea strâmbând din nas.

Robert îi zâmbi din nou, părând mulţumit de aprecierea ei.

Dar, când se apropiară de finalul călătoriei, Robert deveni tot mai preocupat, tot mai puţin curios şi interesat

de ea. Se închise în el însuşi, aşa cum îl văzuse făcând de atâtea ori. Torie tăcu, dându-şi seama că deja nu o mai asculta.

Se înnoptase de-a binelea când ajunseră la conacul hawthorne, dar Torie tot distingea chipul soţului ei. Aleea era luminată de torţe, la fel şi treptele ce duceau la reşedinţa impunătoare, ce părea că iese din pământ pe măsură ce trăsura se apropia. Privind-o, se simţi mică, neînsemnată. La fel se simţea şi când se uita la soţul ei, căci era înalt, bine făcut şi avea un aer autoritar.

Robert se opri lângă trăsură şi privi casa cu un aer de uimire, de parcă nu mai fusese acolo de secole. Când se urni, în sfârşit, merse doar până în dreptul unuia dintre uriaşii lei sculptaţi în piatră care vegheau intrarea. Mângâie piatra rece.

— Când eram copil, încălecam pe una dintre aceste două fiare şi mă prefăceam că explorez jungla africană.

Vocea îi suna de parcă îndepărtata amintire îi provoca deopotrivă suferinţă şi bucurie. Urcă treptele, iar ea îl urmă îndeaproape. Comportarea lui i se păru ciudată, judecând după faptul că, din ce ştia ea, îşi vizitase casa de la ţară chiar în acea lună.

Din casă ieşi în mare grabă un bătrân.

— Vă aşteptam, Excelenţa Voastră!

Se opri şi se înclină uşor.

— Mă bucur să te revăd, Whitney.

În salutul aproape sugrumat al ducelui, Torie sesiză, fără însă a înţelege, o undă de îndoială combinată cu un sentiment de uşurare.

— Iar această doamnă încântătoare este ducesa despre care ne-aţi informat că va sosi cu dumneavoastră? întrebă Whitney.

Robert se întoarse spre ea, pârând uşor surprins să îi remarce prezenţa alături de el. Arăta de parcă tocmai îşi aducea aminte că ea îl însoţise.

— Ducesă, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Whitney. Se îngrijeşte de această casă de când mă ştiu.

— Whitney, spuse ea încet.

— Excelenţa Voastră, bine aţi venit la conacul hawthorne.

— De cât timp lucrezi aici, Whitney? vru ea să ştie.

— Dacă ar fi să număr, ar fi 38 de ani. O să cer imediat că bagajele să fie duse în aripa familiei şi...

— Nu.

Amândoi, şi ea, şi Whitney, îşi îndreptară privirea către duce. Rostise cuvântul acela cu o hotărâre nestrămutată, de parcă majordomul ar fi sugerat ceva nemaiauzit. Soţul ei păru foarte stingherit şi se uită când la ea, când la majordom, de parcă nu era sigur cui trebuia să li se adreseze.

— Am nevoie de un pic de timp singur, spuse cu glas scăzut. Draga mea, sper să nu te deranjeze. Pentru moment, vei fi mai mult decât mulţumită de condiţiile din aripa de la răsărit.

Dacă n-o deranjează? Să n-o deranjeze că o exila în aripa opusă a clădirii? Să n-o deranjeze că toţi cei din casă aveau să îi afle situaţia? Să n-o deranjeze? Era nebun? Bineînţeles că o deranja! Ce era în neregulă cu el? De ce o trata cu atâta nepăsare şi desconsideraţie când toată ziua se arătase interesat de ea?

Înainte ca Torie să îşi revină din şoc şi să poată rosti vreun cuvânt, el se întoarse din nou către Whitney.

— Ocupă-te de ducesă. Mă duc în aripa familiei şi nu vreau să fiu deranjat.

— Prea bine, Excelenţă, rosti Whitney cu un aer solemn.

Ducele urcă scările întocmai ca un soldat care pornea la luptă, lăsându-şi în urmă soţia şi servitorii.

Cu un simplu gest al mâinii, Whitney începu să le dea ordine lacheilor care apăruseră cu discreţie totală la scurt timp după sosirea trăsurii. Majordomul se întoarse apoi către ea. Ochii săi verzi şi blânzi o priveau cu simpatie.

— Ducele obişnuieşte să petreacă o vreme singur după ce soseşte. Aşa face mereu.

— Adevărat?

— Da, Excelenţă. N-a mai fost acelaşi om după ce

fratele lui a plecat în America, iar părinţii au murit de gripă.

— În ce sens n-a mai fost acelaşi?

Whitney clătină din cap.

— Nu sunt eu în măsură să interpretez comportamentul ducelui, vreau doar să vă asigur că nu e un lucru neobişnuit să vrea să fie singur.

În mod normal, Torie ar fi fost de acord cu toate acestea. Totuşi, chiar era firesc ca el să se poarte aşa imediat după nuntă? Să îşi lase soţia în prag şi să dispară?

— Cât de des a venit aici cu o soţie, lăsând-o la scară ca pe un bagaj abia descărcat? întrebă ea iritată.

— Ducele este un om complicat, Excelenţă.

— Cred că e pe cale să afle că şi soţia lui e complicată.

— Vă pot conduce în apartamentele dumneavoastră? întrebă Whitney.

Ea trase aer în piept. Nu avea de ce să îşi îndrepte furia către majordom. Vinovat de tot ce i se întâmpla şi de tot ce simţea era doar soţul ei. Chiar nu avea niciun temei să o abandoneze în acest fel.

Nu putea să nu se gândească serios că ceva era cumplit de nelalocul lui.

*

Robert se aşeză într-un scaun somptuos, bogat ornamentat, de un roşu burgund, în faţa patului în care dormise cândva mama lui. La fel ca la reşedinţa din Londra, era dezamăgit că nu regăsea nicio urmă a existenţei ei. Parfumul ei nu se mai simţea deloc, râsul ei nu mai răsuna în încăperi, iar cântecele de leagăn pe care i le murmura cândva amuţiseră. Nu mai găsise nici haine de ale ei pe care să le mângâie. Totul arăta de parcă ea nici nu existase. Însă tocmai amintirea ei îi fusese sprijin în lungii ani de izolare.

Ei îi aparţinuse cu adevărat, într-o mai mare măsură decât îi aparţinuse tatălui său. Ea fusese cea care îl îndrumase, îl sfătuise, îl consolase. Tatăl avusese şi el

influenţa lui, dar mama fusese întotdeauna cea pe care dorise să o facă fericită. Zâmbea la vederea florilor pe care i le culegea şi i le oferea, de parcă ar fi provenit din cele mai elegante şi exotice grădini. Pentru ea desena. Aprobarea ei o căuta şi o primea întotdeauna.

Cum ar fi putut să mute altă femeie în camera ei? Iar el cum ar fi putut să ocupe camera în care dormise tatăl lui? Ar fi fost ca o recunoaştere finală a faptului că ei nu mai erau în viaţă.

Timp de opt ani, se rugase ca tot ceea ce i se întâmpla să fie doar un vis urât din care avea să se trezească ia un moment dat. Urma să se trezească, iar părinţii aveau să fie în viaţă. Dar coşmarul continua şi tot continua între zidurile de la Pentonville, dar şi dincolo de ele.

Nu se îndoi că John preluase deja camerele tatălui lor. Robert se gândi pentru o clipă că urma să găsească alinare şi putere dacă avea să doarmă în patul unde se odihniseră cândva toţi bărbaţii din familia lui. Tatăl, bunicul, străbunicul. Până şi acel pat purta tradiţia familiei. Cu toţii fuseseră bărbaţi buni, puternici, care îşi serviseră patria, regele, regina. Bărbaţi care îşi împliniseră destinele. Bărbaţi care îşi făcuseră datoria şi fuseseră loiali.

El crescuse în umbra lor, în timp ce John crescuse, se pare, în afara influenţei lor.

Robert oftă şi îşi lăsă capul pe spate. Închise ochii. Era epuizat, îl consuma cumplit încercarea de a deveni acea versiune a lui pe care fratele său o prezentase lumii. Totul era o nebunie.

Trebuia să se ducă la lordul cancelar şi să îşi declare dreptul asupra titlului de duce, dar cum avea să demonstreze că el era Robert? Ar fi fost cuvântul unui frate împotriva cuvântului celuilalt frate.

Urma să se gândească la asta a doua zi, când avea să îşi recapete puterile.

Soţia lui era bine instalată în cealaltă aripă a clădirii şi putea găsi o mulţime de pretexte ca să o evite. Lucru pe care trebuia cu orice preţ să îl facă. Îl fermecase cu

povestioarele ei, cu zâmbetele şi cu biata ei inocenţă pe care îi era atât de la îndemână să o facă ţăndări doar spunându-i adevărul. Era nevoit să o evite pe singura persoană care l-ar fi cunoscut pe John suficient de bine ca să deconspire şarada lui Robert. Care, de fapt, nu era tocmai o şaradă.

Într-adevăr, el era Robert hawthorne, duce de Killingsworth. În ochii ei însă, n-ar fi fost decât un impostor, pentru că nu era bărbatul pe care îl iubea şi care o ceruse de soţie.

Dar şi la asta avea să se gândească a doua zi.

Tot ce îşi dorea era să doarmă liniştit într-un pat confortabil, la căldură, printre lucruri care îi erau familiare.

În acea noapte, ducele de Killingsworth se întorsese acasă.

Capitolul 9

Torie stătea în dreptul ferestrei. Draperiile groase din catifea fuseseră trase ca să poată privi afară în noapte, în timp ce servitorii se mişcau încoace şi încolo aranjându-i lucrurile. Era o cameră încântătoare, un pic învechită din pricină că nu prea fusese folosită.

Tapetul era de un roşu burgund cu mici flori albe. Roşul burgund era, din ce observase, culoarea preferată la conac, alături de o nuanţă închisă de verde. Şi de auriu, argintiu şi alb. În drumul spre camera ei, căzuse în profundă admiraţie la vederea tavanelor cu ornamente pătrate. În holul mare, fiecare pătrat avea în mijloc un medalion sculptat în nuanţa fildeşului. În camera ei, fiecare pătrat de pe tavan avea desenaţi în centru amorezi înconjuraţi de fiori sau relaxându-se într-o grădină.

O cuvertură groasă, tot de roşu burgund, era aşezată pe pat, iar perdelele din catifea ale baldachinului fuseseră trase. Mobilierul includea scaune, mese şi o canapea. Se vedea că totul fusese gândit pentru confortul şi plăcerea

unei femei.

S-ar fi simţit chiar bine-venită aici dacă focul din şemineul de marmură i-ar fi putut încălzi şi inima, nu doar camera. Se întrebă dacă nu cumva Robert se jucase cu ea toată ziua punându-i acele întrebări despre trecutul ei. Ce joc nebunesc era acesta? Să o sărute cu atâta pasiune şi înflăcărare, ca mai apoi să se facă nevăzut la sosirea la conac?

Cu ce-i greşise? De ce o înlătura?

— Totul e gata, Excelenţă, spuse Charity. Doriţi să vă ajut să vă pregătiţi de culcare?

Dornică să îşi păstreze măcar o fărâmă de mândrie, se întoarse spre camerista care o slujea de câţiva ani. Fata o privea cu tristeţe. Chiar cu milă. Torie detesta gândul că toată lumea avea să afle că soţul ei nu o doreşte.

— Încă nu, răspunse cu un zâmbet plin de căldură, prefăcându-se că nu era indignată de comportamentul ducelui.

Charity se încruntă uşor.

— Doriţi să vă aduc ceva de mâncare?

— Nu, mulţumesc. Cred că o să fac o plimbare.

— Dar e întuneric afară.

— O să-i cer lui Whitney să-mi găsească un felinar.

— Mai devreme mi s-a părut că aud tunete.

— O să fiu bine, Charity. Am şi eu nevoie să fiu singură o vreme, la fel ca soţul meu.

*

Robert se simţi ca o fantomă în timp ce bântuia prin aripa casei rezervată familiei, deschizând uşă după uşă, intrând în fiecare cameră, inspirând mirosurile bine cunoscute, atingând fie o statuetă, fie un bibelou sau alt obiect decorativ, tot căutând printre lucrurile care Îi aparţinuseră cândva. Fratele lui îi luase mult mai mult decât bănuise. Nu doar anii pe care nu avea să-i mai recupereze vreodată, ci şi amintirile, momentele petrecute în această casă împreună cu familia.

Nu avusese nici ocazia de a lua parte la înmormântarea părinţilor. Avea să se ducă a doua zi la cavoul familiei, ca să se reculeagă. Avea să-şi dea timp să îi jelească. Nu era sigur că acceptase cu adevărat gândul că părinţii nu mai erau. Cât fusese la Londra, se putuse agăţa de iluzia că ei ar fi fost la conacul hawthorne. Acum avea senzaţia că sunt la Londra.

Poate tocmai de aceea simţise că trebuia să ajungă acasă cât mai degrabă. Crezuse cumva că urma să îi găsească. Dar ei nu mai erau acolo. Oricât ar fi umblat prin lume, nu avea să-i mai vadă vreodată.

Îşi încheie preumblarea prin casă în camera ce fusese cândva a lui. Încă nu era pregătit să se mute în fosta cameră a tatălui său. Dar dacă John se mutase deja acolo, cum avea Robert să explice faptul că dormise în vechea sa cameră? Foarte simplu: de dragul amintirilor.

Nostalgia era o explicaţie plauzibilă. Era suficientă. Whitney nu avea să îi pună întrebări. Nici alt servitor. La urma urmei, el era stăpânul. Depindeau de el şi de cât de bine reuşeau să păstreze discreţia în privinţa vieţii lui private.

Se pregătea să apese pe clanţă când auzi nişte paşi uşori venind dinspre scară. Cadenţa lor îi trezi amintirile. Ştia pe cine avea să vadă pe ultimele trepte.

Aşa cum bănuise, Whitney îşi făcu apariţia. Un pic mai lent, un pic mai gâtuit, dar paşii lui rămăseseră iuţi şi hotărâţi, aşa cum îşi amintea.

— Excelenţă, regret să vă deranjez, dar m-am gândit că s-ar cuveni să ştiţi că ducesa încă nu s-a întors.

Robert îşi trecu degetele prin păr. Tot nu se putea obişnui cu el atât de scurt. Apoi înclină uşor capul, de parcă gestul l-ar fi ajutat să descifreze spusele lui Whitney.

— Iartă-mă, Whitney, dar nu înţeleg. Nu s-a întors de unde?

— Ducesa a ieşit să se plimbe cu mai bine de o oră în urmă.

— Noaptea?

Privi spre ferestrele uriaşe prin care razele soarelui

sau ale lunii puteau să pătrundă şi să lumineze holul. Văzu strălucirea unui fulger şi ştiu că imediat urma un tunet.

— Dar plouă, spuse el uimit.

— Da, Excelenţă. Nu ploua când ducesa şi-a început plimbarea, dar mă tem că s-a rătăcit. Părea distrasă, tulburată. A luat cu ea un felinar, nimic altceva.

— Un felinar? Dacă mergea pe peluză, acolo erau lumini…

Nu îşi continuă ideea. Nu se cuvenea să pună la îndoială comportamentul soţiei lui în faţa servitorilor, fie şi în faţa unuia atât de devotat precum Whitney.

— Adună servitorii. Mai aduceţi felinare. Pregătiţi câţiva cai. Trebuie să plecăm în căutarea ei!

— Prea bine, Excelenţă.

Robert se îndreptă spre capătul holului şi privi pe fereastră. Să fie oare el de vină pentru că soţia lui dispăruse în noapte? Plecarea ei oare avea legătură cu faptul că el o evitase, că o trimisese într-o cameră aflată în partea opusă a casei?

Cu siguranţă. Lipsa lui de atenţie o rănise profund, fără doar şi poate. Cărei soţii i-ar fi fost pe plac să i se spună că nu era bine-venită în aripa casei rezervată familiei?

Fusese de bună-credinţă când se măritase cu el, iar el fusese atât de preocupat de propriile lui nevoi, că uitase cu desăvârşire să ţină seama şi de ale ei.

Chiar dacă nu îi putea fi soţ, putea fi ducele pe care ea îl merita. Putea fi prietenul, dacă nu iubitul ei. O luă la goană pe scările de marmură.

— Whitney!

Majordomul apăru aproape imediat ce Robert ajunse în holul de la intrare. Ţinea în mână o haină şi îl ajută pe Robert să se îmbrace.

— Spune-le să mute bagajele soţiei mele în camera ducesei.

— În camera mamei dumneavoastră?

— Mama nu mai e, Whitney. Avem o nouă ducesă de Killingsworth.

— Da, Excelenţă. O să mă îngrijesc să i se mute degrabă lucrurile. Presupun că dumneavoastră veţi dormi, ca de obicei, în camera tatălui dumneavoastră.

Îl privi cu atenţie pe Whitney, încercând să îşi dea seama dacă majordomul îi adresa o întrebare sau îi dădea, în schimb, un indiciu cu privire la cum stăteau lucrurile, în mod normal, la reşedinţă. Whitney bănuia oare că Robert nu prea ştia care era mersul lucrurilor? Nu avea cum. Poate că pur şi simplu...

Robert era obosit. Epuizat. Nu avea de gând să încerce să ghicească motivele celorlalţi sau să caute sensuri ascunse în spatele cuvintelor lor.

— Da, Whitney. Ducele şi ducesa de Killingsworth vor dormi în camerele lor.

— Prea bine, Excelenţă. Servitorii care vor lua parte la căutări vă aşteaptă la grajduri.

— Mulţumesc, Whitney.

Se îndreptă spre uşă.

— E bine să vă avem din nou acasă, domnule.

Robert se opri, dar îi fu teamă să privească înapoi, căci era sigur că majordomul avea să citească în ochii lui întregul adevăr despre situaţia în care se afla.

— E plăcut să fiu din nou acasă, spuse încet.

Apoi ieşi în grabă afară, în furtună.

*

Torie îşi pierduse orice speranţă. Se rătăcise.

Fusese atât de adâncită în gânduri, că nu prea acordase atenţie drumului pe care îl urmase. Ieşise de pe aleea pietruită şi se aventurase într-o pădure. Iar acum, când luna era acoperită de nori grei, îşi dăduse seama că se pierduse. Lucrurile se complicaseră şi mai mult când furtuna izbucnise pe neaşteptate. Torie era udă până la piele, iar frigul şi umezeala o făcuseră să se simtă şi mai nefericită.

Peste tot în jur vedea numai copaci, iar felinarul ei abia dacă lumina suficient cât să vadă unde păşeşte. Se

rezemă cu spatele de un copac şi se lăsă să alunece jos, fără a-şi mai putea stăpâni lacrimile. Nu se simţise niciodată atât de nenorocită, de neiubită şi nedorită.

Ce se întâmplase cu bărbatul care râdea vesel alături de ea? Nu-l cunoscuse bine pe Killingsworth, dar simţea că îl cunoscuse mai bine înainte de căsătorie decât după ce îşi spuseseră jurămintele.

De ce o exilase în cealaltă aripă a casei? Nimic din ce făcea nu avea noimă.

Era voiajul lor de nuntă, acea perioadă când urmau să se apropie, să îşi consume căsătoria. În schimb, ea era cea care iniţia fiecare conversaţie, chiar şi fiecare *sărut.* Vorbise în neştire despre viaţa ei, despre lucrurile la care visa, despre culorile ei preferate, în vreme ce el doar stătuse şi se uitase la ea, de parcă era un specimen rar conservat într-un borcan.

Toate îndoielile din dimineaţa nunţii reveniseră îndoit, chiar întreit. O copleşeau. Cum să se îndrăgostească de el dacă nu stăteau împreună? Cum să îl cunoască mai bine dacă el nu făcea decât să îi pună întrebări şi să evite să răspundă atunci când era întrebat? Şi cum Dumnezeu avea să-i fie soţ în toată puterea cuvântului dacă nu era niciodată lângă ea? Ea ce ar fi trebuit să facă? Să accepte să fie tratată astfel sau să se revolte?

O deruta purtarea lui. Nu era deloc ce ar fi aşteptat din partea bărbatului care o alesese dintre toate celelalte. Nu că acum ar mai fi contat. Probabil că-i era dat să moară de frig chiar acolo, fără să fi aflat cum era să fie trupeşte alături de bărbatul pentru care nutrea o asemenea afecţiune.

Tot ce îşi dorea era să trăiască şi să fie iubită. Auzise că, în cele mai multe cazuri, căsnicia cu un aristocrat era mai curând dezamăgitoare, dar trăsese nădejde că a ei avea să fie una dintre cele câteva căsnicii invidiate de toată lumea. Nu voia să se mulţumească doar cu o căsătorie de complezenţă. Voia emoţie, pasiune, trăiri intense.

I se păru că aude în depărtare zgomot de copite, ca şi cum cineva s-ar apropia călare, iar în beznă zări nişte

luminiţe.

— Victoria!

Recunoscu vocea care o striga. Însă nu ştiu de ce se miră aşa de tare că el pornise în căutarea ei. Era mirată, dar şi uşurată. Până la urmă, poate că însemna ceva pentru el. Poate că era ceva adevăr în vorbele pe care i le spusese. Poate chiar avea nevoie să stea singur o vreme. Dar tocmai acum? Cam ciudat. Chiar după nuntă… Tocmai atunci nu voiai să fii singur.

— Victoria!

Important era că acum venea după ea, în ciuda purtării lui de dinainte. Îi era recunoscătoare pentru asta. Se ridică în picioare cu greu şi mişcă felinarul.

— Aici! Sunt aici!

Ploaia se opri la fel de brusc precum începuse. Norii se risipiră de pe faţa lunii, iar în razele ei Torie văzu călăreţii apropiindu-se. Nu-i fu deloc greu să îl recunoască pe soţul ei. Îl recunoscu după felul în care stătea în şa. După aerul regal. Nimeni nu îl putea lua drept servitor sau sătean.

Robert descălecă degrabă şi se apropie de ea, dându-şi jos haina.

— Eşti teafără?

— Da. Eu… Am vrut să fac o scurtă plimbare, dar a început ploaia şi m-am rătăcit.

Îi puse haina pe umeri, apoi o cuprinse cu braţele, strângând-o la piept. Victoria simţi căldura pe care haina lui o păstrase, iar căldura trupului lui o făcu să se oprească din tremurat. Îl simţi puternic, robust, simţi că prezenţa lui îi făcea bine.

— Am fost atât de îngrijorat, îi şopti el, cu capul aplecat spre ea, cu buzele aproape lipite de urechea ei. Am tras o spaimă soră cu moartea din pricina ta!

Deşi nu asta intenţionase, îi fu un pic ruşine că o bucura faptul că el se speriase din pricina ei. Era cu neputinţă să nu îi pese din moment ce îşi făcuse griji.

— Îmi pare rău. Am vrut doar să ies puţin, să mă îndepărtez, să îmi limpezesc gândurile. Spune-mi, Robert,

cu ce am greşit? De ce nu mă mai doreşti?

Simţi cum braţele lui o strâng tot mai tare, aproape strivind-o de pieptul lui.

— Dar te doresc, îi răspunse cu o voce răguşită. Dar dacă nu am grijă, o să-ţi fac rău.

— Nu sunt chiar atât de delicată cât să nu pot fi atinsă.

El se retrase cu un geamăt prelung.

— Hai acasă, trebuie să te încălzeşti.

O ridică în braţe, o duse la cal şi, cu ajutorul unui servitor, încălecă şi o urcă şi pe ea în şa, în faţa lui. O cuprinse cu braţele şi apucă frâiele. Calul porni la pas, iar ea se sprijini de pieptul lui.

— Am pus să ţi se mute lucrurile în aripa rezervată familiei, în camera de lângă a mea, o anunţă pe un ton solemn.

— Parcă nu mă voiai acolo.

— Locul tău e acolo. Am greşit când am decis altfel.

— Ştiu că nu mă iubeşti, Robert, dar am crezut întotdeauna că măcar mă placi. Că nu te interesează doar zestrea mea.

— Vorbim când ajungem la conac. Îmi va fi mai uşor să înţeleg ce spui când nu o să-ţi mai clănţăne dinţii.

Ghici în glasul lui un ton mustrător şi simţi că şi asta o mulţumeşte. Câtă vreme îi provoca o emoţie de orice fel, nu era totul pierdut.

*

Dormitorul era somptuos. Îi aparţinuse stăpânei proprietăţii. Focul ardea în şemineu, iar baia fusese pregătită în spatele unui paravan de mătase.

Soţul ei o purtase în braţe pe scări, de parcă nu ar fi cântărit mai mult decât un fulg. Îi ignorase protestele când îi ceruse să o lase jos, spunând că putea să meargă singură. Adevărul era că stând aşa, cuibărită în braţele lui, chiar îi făcea plăcere să fie dusă în camera ei.

O aşeză pe pat. Hainele lor ude erau ca doi magneţi,

iar fiecare îl atrăgea pe celălalt spre căldura emanată de trupul lui. El ieşi din cameră pe o altă uşă, care ducea, fără îndoială, spre camera lui. Îl auzi strigându-l pe Witherspoon chiar înainte ca uşa să se închidă în spatele lui. Probabil că, în timp ce camerista o ajuta pe ea să se pregătească, pe el îl ajuta valetul. Poate că avea să afle în scurtă vreme dacă mama ei avusese dreptate în ce priveşte virilitatea ducelui, dacă termina repede sau greu. În vreme ce mama ei era adepta actului consumat cât mai rapid, Torie nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva era mult mai plăcut ca totul să decurgă încet. Ar fi putut savura totul cu plăcerea cu care se bucura de o baie caldă.

În timp ce trupul îi era răsfăţat de atingerea mătăsoasă a apei, îşi aminti cât de plăcut fusese să se trezească de dimineaţă în braţele lui. Se întrebă dacă urma să rămână lângă ea după ce aveau să facă dragoste, dacă urma să adoarmă la pieptul lui.

Ar fi rămas toată noaptea în apa caldă. Se simţea atât de bine acolo, după ce ploaia o udase şi o înfrigurase! Însă ştia că în curând soţul ei avea să i se alăture şi voia să fie pregătită să îl primească. Se aşeză la măsuţa de toaletă unde îi fuseseră deja pregătite peria, pieptănul şi oglinda. Charity îi descurcă pletele şi folosi un prosop ca să i le usuce. O ajută apoi să îmbrace cămaşa de noapte roz care îi sublinia rotunjimile şi lăsa foarte puţine detalii în voia imaginaţiei. Torie se băgă în pat şi trase pătura până la gât. După un moment de gândire, o dădu în jos până în dreptul bustului. Nu voia ca soţul ei s-o ia drept o desfrânată, dar nici să creadă că îi era groază de vizita lui.

Auzi un ciocănit în uşă. Momentul pe care îl anticipase şi de care se şi temuse sosise, în sfârşit. Şi, din nou, i se păru că totul se întâmpla prea curând. Înainte să fie întru totul pregătită.

Îşi privi fix mâinile în timp ce Charity deschise uşa. O auzi pe cameristă îngânând ceva înainte de a ieşi din încăpere. Uşa se închise, apoi auzi paşii soţului ei – mult mai apăsaţi decât ai servitorilor – pe măsură ce el se apropia.

— Cum te simţi? o întrebă cu acelaşi ton copleşit de regrete cu care îi vorbise mai devreme, în pădure.

Ea îl privi şi fu mirată din cale-afară să îl vadă complet îmbrăcat în loc să poarte ţinuta de culcare. Era în faţa ei, în cămaşă şi pantaloni, iar în mână ţinea… o ceaşcă de ceai!

O ceaşcă pe o farfurioară.

Nu vin sau şampanie cu care să sărbătorească momentul uniunii lor sau cu care să o ajute să se relaxeze.

Doar o ceaşcă de ceai.

— Ţi-am adus nişte cacao caldă, îi spuse el.

Torie văzu că obrajii lui erau roşii ca focul.

— Mă gândeam că o să te ajute să adormi, adăugă el.

— Oh…

Se ridică având grijă să rămână acoperită de pături. Când încetă cu foiala, el îi oferi ceaşca pe farfurie, apoi făcu semn cu capul spre unul dintre scaunele din încăpere.

— Pot să iau loc? o întrebă.

Ea încuviinţă din cap şi luă o înghiţitură de cacao. Avea un gust divin. Fusese o mişcare inteligentă din partea lui să îi ofere cacao în loc de vin sau şampanie, căci o ajuta de minime să se relaxeze. El îşi trase scaunul, se aşeză şi se aplecă în faţă cu coatele pe genunchi, palmele împreunate şi privirea plecată.

— Trebuie să îţi cer scuze pentru cele întâmplate mai devreme, spuse el, ridicându-şi privirea spre ea. Îţi cer scuze că am poruncit să fii instalată în cealaltă aripă a casei. Îmi dau seama că acţiunile mele te-au făcut să te simţi… nedorită. Şi că plimbarea ta prin pădure a avut legătură şi cu asta.

— Eram neatentă. Gândurile îmi zburau de la una la alta şi nu am observat încotro mă poartă paşii, spuse ea degrabă, dornică să îl liniştească.

— Ştiu, dar dacă m-aş fi îngrijit să te simţi bine-venită aici, poate nu ai mai fi simţit nevoia să pleci aşa de departe.

Ea puse farfurioara în poală şi păru să o studieze cu atenţie când, în realitate, se gândea să-l întrebe de ce nu făcuse nimic să o facă să se simtă bine-venită, de ce era în

camera ei complet îmbrăcat şi de ce îi adusese cacao în loc de vin.

— Camera asta a fost a mamei mele, spuse el pe un ton solemn. Nu eram încă pregătit să fie a altcuiva.

— Şase luni, Robert. Ai avut şanse luni să te pregăteşti pentru acest moment. Nu vreau să par o scorpie, dar chiar ai avut timp.

— Am fost foarte apropiat de mama, iar când a sosit momentul…

— Nu încerc să îi iau locul.

— Nici nu mă gândeam că ai vrea. Departe de mine gândul să dau de înţeles aşa ceva. Doar încercam să îţi explic de ce am reacţionat aşa.

— Mă pot muta în altă cameră. Am trecut pe lângă cel puţin şase uşi până să ajung în camera asta şi nu m-ar deranja dacă…

— Nu.

Robert o întrerupse, ridicând mâna. Apoi îşi apăsă degetele pe buzele ei, încruntându-se uşor, pentru a spori importanţa cuvintelor pe care avea să le rostească.

— Când te-am luat de soţie, ai devenit ducesa de Killingsworth, iar această cameră nu îi aparţine mamei mele, ci femeii care poartă acest titlu. Toate ducesele de Killingsworth au dormit aici. A fost o greşeală din partea mea să nu te instalez aici de la bun început. Iar pentru asta îţi cer iertare.

— Cred că, de când ne-am căsătorit, ţi-ai cerut scuze mai mult decât în toate lunile de când ne cunoaştem.

El zâmbi uşor.

— Sunt sigur că ai dreptate. Ultimele două zile au fost… extraordinare. Drept urmare, sunt teribil de slăbit, de epuizat. Prea slăbit ca să fiu un soţ din cale-afară de atent şi grijuliu în noaptea asta.

— Oh! exclamă ea, trecându-şi degetele pe marginea ceştii. Înţeleg. Deci în noaptea asta voi dormi singură.

— Da. Nu găsesc că împreunarea dintre soţ şi soţie trebuie grăbită în vreun fel.

Ea îl privi cu atenţie. De data asta, nu mai avea nicio

îndoială. Robert *roşise.* Apoi se ridică brusc în picioare.

— Noapte bună, ducesă.

— Robert?

Era atât de grăbit să se smulgă de sub vraja ei, că făcuse deja câţiva paşi spre uşă. Se opri când o auzi strigându-i numele şi se întoarse spre ea.

— Da?

— Tu mă iubeşti?

Robert închise ochii şi oftă.

— Ţin la tine. Niciodată nu ţi-aş face vreun rău.

— M-ai fi luat de nevastă dacă nu aş fi avut o zestre substanţială?

El deschise ochii, se apropie de pat şi îşi petrecu mâinile în jurul unuia dintre stâlpii baldachinului.

— Te-aş fi luat de soţie şi dacă nu aveai zestre deloc.

— Ce-ţi place cel mai mult la mine?

El se încruntă şi înclină capul într-o parte.

— Vrei să numesc un singur lucru?

— Da. Mi-e greu să recunosc, dar sunt foarte nesigură în legătură cu rolul meu în viaţa ta. Parcă te grăbeşti mereu să scapi de mine, chiar şi atunci când ne înţelegem bine, şi atunci…

— Zâmbetul tău, o întrerupse el.

Zâmbetul? Ea clătină din cap, uimită de-a dreptul.

— Dar un zâmbet are atât de puţină însemnătate, e atât de…

— Te contrazic. Zâmbetul tău e o bijuterie. Când zâmbeşti, obrazul drept formează o gropiţă. Te face să pari în acelaşi timp şi pusă pe şotii, şi misterioasă. Atrăgătoare. Dar şi bună. Zâmbetul tău e ca un curcubeu aşezat invers, iar ochii tăi sunt aurul în care e înmuiat la ambele capete.

— Nu te ştiam aşa de poetic.

— Deţinuţii aceia de la Pentonville, cei despre care discutam ieri, nu văd niciun zâmbet din prima până în ultima zi petrecută între acele ziduri.

— Cu acele măşti pe faţă, nu văd nici vreo încruntătură.

Se aşteptă ca remarca ei să îi stârnească râsul, dar el

nu văzu deloc partea amuzantă a situaţiei, pentru că rămase serios, ca o stană de piatră.

— Zâmbetul e magie pură, Torie. Înveseleşte inima. Chiar şi un zâmbet aruncat în trecere poate aduce bucurie. Ei bine, imaginează-ţi cum ar fi ca nimeni să nu îţi mai zâmbească vreodată. Eu am început abia de curând să apreciez puterea şi însemnătatea zâmbetului. De când l-am văzut pe al tău.

Complimentele lui o copleşeau.

— Nici nu ştiu ce să spun. Mă laşi fără cuvinte. Întotdeauna am considerat că am un zâmbet cât se poate de comun.

— Nu există zâmbet comun. Doar că al tău este excepţional. Ştiu că obişnuim să ne înfrânăm zâmbetele când pozăm pentru a ni se face portretul, dar m-ar bucura să încalci tradiţia şi să devii prima ducesă Killingsworth care zâmbeşte la poza pentru portret. Şi o să cer o variantă în miniatură pe care să o port mereu la mine.

— Un portret durează atât de mult că o să mă doară fălcile de la atâta zâmbit, dar o să îndur durerea de dragul tău.

— Uite, zâmbetul tău din această clipă! Pe acesta vreau să-l port mereu cu mine.

Nici măcar nu îşi dăduse seama că zâmbea.

— Şi vei zâmbi şi tu pentru mine?

— Nu prea am exerciţiu în privinţa asta, dar o să mă străduiesc. Somn uşor.

Era un rămas-bun ceva mai amabil decât cel de mai devreme, aşa că îl lăsă să plece. Se cuibări sub plapumă, sorbindu-şi încet cacaua. Soţul ei îi arătase faţete pe care nici nu i le bănuise. Cine-ar fi crezut că acorda atâta importanţă zâmbetului?

Sau că îi păsa atât de mult de acei prizonieri nefericiţi.

Cine era bărbatul acesta cu care să măritase?

*

„Ea e ducesa de Killingsworth. Iar tu eşti ducele de

Killingsworth. E soţia ta.” „Da, dar nu sunt bărbatul care i-a făcut curte. Care a cucerit-o. Care i-a cerut mâna. Nu am niciun drept să tânjesc aşa după ea. Absolut niciunul!” „Dar e ducesa ta. *A ta!”* „Da, dar nu are nicio vină”.

Robert se plimbă încoace şi-ncolo prin cameră, în picioarele goale, purtând halatul preţios din mătase al fratelui său. Umblă dintr-un colţ în altul al camerei, apoi în cerc, îşi ţinu mâinile pe urechi, dar nu reuşi să oprească vocile care îi răsunau şi i se contraziceau în cap.

Oricât de tare îi displăcea să recunoască, purtase lungi conversaţii cu sine însuşi în perioada petrecută la Pentonville. Le împrumutase gândurilor voci diferite şi, cu toate că ştia, chiar *ştia* că sunt gândurile lui şi că le poate controla, uneori simţea că o ia razna.

Nu putea opri vocile, nu le putea reduce la tăcere, nu le putea interzice să se contrazică între ele, să încerce să-i dea libertatea de a face exact ce voia să facă. Să o facă pe Torie soţia lui în toate privinţele.

Încă de când Whitney îl anunţase că Torie dispăruse, Robert ajunsese la concluzia că îşi merita dreptul de a dormi în aripa rezervată familiei. Dacă avea să rămână acolo, asta era deja altă poveste, dar ce era corect era corect: se măritase de bună-credinţă cu ducele de Killingsworth, iar asta îi dădea dreptul de a dormi în camera ducesei.

Avusese de gând să ordone să i se mute lucrurile a doua zi. Văzând însă că nu se dusese la culcare, considerase că nu avea de ce să amâne mutarea pentru a doua zi.

Cum fusese cu putinţă ca ceva atât de banal precum o plimbare la ceas de seară să se transforme într-o asemenea tevatură?

Cum de se rătăcise? Se temuse că plimbarea ei fusese un pretext ca să fugă şi nu ar fi putut s-o învinuiască. Căsnicia cu el avea să fie departe de ce îşi imaginase ea.

Abia dacă îi vorbea, iar când îi spunea totuşi câteva vorbe, şi le găsea cu mare greutate. Era uimitor cum

putuse să se transforme în doar opt ani. Fusese un interlocutor spiritual. În anii trecuţi, ajunsese să se distreze singur cu replici amuzante. Intra în dialog cu sine şi uneori reuşea chiar să îşi stârnească râsul. Însă acum se vedea cu totul nepriceput, incapabil să poarte o conversaţie oricât de banală.

Vremea. Puteau vorbi despre vreme. Poate că Torie nu ar fi ieşit din casă dacă i-ar fi spus, când se apropiau de hawthorne, de exemplu: „Aerul miroase a ploaie. Ne paşte o furtună”.

Chiar ştiuse că avea să vină furtuna, se simţea în aer, îi simţise mirosul. Numai că păstrase acele gânduri doar pentru el. Aşa că ea plecase fără să se gândească o clipă în ce primejdie avea să se afle când urma să pornească furtuna. Iar el plecase după ea fără să se gândească la ce era de făcut după ce avea să o găsească. Nici nu-i dăduse prin minte să ceară să-i fie pregătit şi ei un cal, iar asta se transformase într-o dulce tortură când fusese nevoit să o ia cu el, să îi simtă parfumul prin hainele ude leoarcă, să îi simtă trupul între coapsele lui, cu spatele lipit de pieptul lui, frecându-se de el la fiecare pas.

Fusese un miracol că reuşiseră să o găsească, iar datorită acelui miracol o cuprinsese în braţe când o revăzuse, o strânsese atât de tare, că îi simţise sfârcurile întărite de răcoarea nopţii. Era ud leoarcă şi dârdâia de frig, dar ar fi stat bucuros afară toată noaptea cu ea în braţe, cu trupul lipit de al ei, inspirându-i aroma dulce ce îi umplea nările. Nici măcar ploaia nu avea puterea să-i alunge mirosul.

Se gândi că, după ce urma să îi spună tot adevărul, iar căsătoria să fie anulată, avea să se ducă în camera ei, să îi simtă prezenţa şi parfumul.

Se gândi că exact în acele momente ea stătea în pat, în camera alăturată, şi că doar o uşă o separa de el. O uşă masivă, bogat ornamentată, căci totul în casa aceea era bogat ornamentat şi masiv. Nu trebuia decât să deschidă uşa şi să-i spună că a minţit-o, că a minţit-o în legătură cu multe alte lucruri.

Prea epuizat ca să fie atent? Sfinte Dumnezeule! Fusese nevoit să-şi încleşteze mâinile până ce simţise că îi amorţesc, doar ca să nu cadă pradă tentaţiei de a şi le trece prin părul ei despletit, de a-i atinge uşor buza de jos, unde rămăsese un strop de cacao pe care, până la urmă, ea îl ştersese cu limba.

Cu acel gest neînsemnat, aproape că îl făcuse să îşi piardă controlul. Trupul i se încordase şi i se învârtoşase atât de repede, că îl cuprinsese ameţeala.

Prea epuizat?

Şi dacă ar fi fost pe patul de moarte, tot ar fi găsit energia şi bărbăţia de a face dragoste cu ea.

Îl fermecaseră încercările ei disperate de a se acoperi şi dusese o grea luptă cu el însuşi ca să nu smulgă păturile care o acopereau. Căzuseră singure, deşi nu foarte mult, când se întinsese după ceaşcă, iar el remarcase conturul perfect al unui sân prin bumbacul cămăşii de noapte. Nu era nevoie să o vadă goală ca să ştie că avea sâni perfecţi. Nu era nevoie să îi cuprindă în palme sau să îi strângă uşor ca să ştie că erau fără de cusur.

Fusese de ajuns să vadă puţinul pe care îl zărise prin cămaşa de noapte ca să ştie că i-ar fi plăcut absolut totul la ea.

Se lăsă să cadă în fotoliul din faţa focului ce pălea în comparaţie cu vâlvătaia care îl cuprindea când se gândea la soţia lui. Avea nevoie, fără îndoială, de încă o baie rece, ultimul lucru pe care se aşteptase să îl îndure odată ce avea să reintre în rolul pentru care se născuse. Avea nevoie de o baie cu apă rece ca gheaţa, să-i clănţăne dinţii în gură.

Dar avea nevoie de ceva care să-i tempereze ardoarea, şi nu mai putea căuta eliberarea într-un fel pe care trupul lui l-ar fi găsi satisfăcător.

Îi era cu neputinţă să se culce cu soţia lui fiindcă nu pentru el se păstrase. Nici cu alta nu se putea culca, pentru că era însurat. Chiar dacă nu avea de gând să o facă a lui întru totul, ea îi jurase credinţă, convinsă fiind că îi vorbea celui care o ceruse de soţie.

El avea să îşi respecte jurămintele pe care, la rândul

lui, le făcuse, cel puţin până la desfacerea căsătoriei.

Însă acum trebuia să se ducă la culcare, să urmeze şi el sfatul pe care i-l dăduse ei şi să doarmă neîntors. Avea nevoie de odihnă, pentru că a doua zi de dimineaţă urma să verifice registrele şi actele în căutarea unui indiciu cât de mic ce l-ar fi putut ajuta să recupereze ceea ce fratele său îi răpise.

Două ceasuri mai târziu, când în sfârşit se culcă, după ce nu făcuse decât să se uite la foc şi să se gândească la femeia din camera alăturată, nu visă că îşi recapătă titlul.

Visă că îşi ţinea soţia în braţe.

Capitolul 10

A doua zi de dimineaţă, Torie se trezi surprinzător de odihnită. Seara trecută, după ce îşi băuse cacaua, stătuse trează o vreme şi ascultase paşii soţului său, care se plimba încoace şi-ncolo în odaia alăturată, făcând podelele să scârţâie. Ceva era în neregulă cu el. Simţise din clipa în care i se alăturase în faţa altarului că era tulburat, că nu era el însuşi. Călătoria de deunăzi fusese suficient de plăcută ca să îi dea speranţe că mariajul lor avea să fie, până la urmă, reuşit, dar din clipa în care sosiseră la conac, îşi dăduse seama că se înşelase.

El era tulburat. Chiar recunoscuse asta. Torie şi-ar fi dorit ca, indiferent de neliniştile şi problemele care îl apăsau, Robert să i le împărtăşească şi ei. Oare de ce cred bărbaţii că trebuie să fie puternici şi să ducă pe umerii lor toate problemele?

Oftă, apoi dădu păturile la o parte şi se dădu jos din pat. Traversă încăperea şi trase draperiile. Soarele strălucea şi ştersese orice urmă a furtunii de seara anterioară. Urma să fie o zi minunată. Prima ei zi ca stăpână la conacului.

Se întoarse lângă pat, se aplecă şi sună după cameristă.

Abia reuşi să stea locului în timp ce Charity o pregătea să înfrunte o nouă zi. Se întreba unde era Robert. Oare îşi vedea de treburi undeva pe întinsa proprietate? Sau o aştepta la micul dejun?

Nu discutaseră ce aveau să facă în acea zi, care erau planurile, aşa că nu ştia la ce să se aştepte. Era sigură însă că ziua ei avea să semene cu fiecare zi din viaţa mamei ei. Urma să îşi salute soţul, să stabilească ce treburi erau de făcut prin casă, ce trebuia pregătit pentru cină.

Îmbrăcată într-o rochie de un verde pal, făcu o plimbare prin reşedinţă, în căutarea încăperii unde se lua micul dejun. Se opri de câteva ori ca să le ceară indicaţii servitorilor. Casa era monstruos de mare, şi se întrebă dacă avea să ajungă vreodată să se descurce prin labirintul de holuri şi coridoare. Crezuse că mirosurile apetisante aveau să o conducă spre salonul pentru micul dejun, dar când intră în încăpere, îşi dădu seama de ce nu simţise nicio aromă – nu era nici urmă de mâncare pe masă.

Torie nu înţelegea ce se întâmplă. Nu dormise exagerat de mult, nici nu se trezise prea devreme. Era momentul potrivit pentru micul dejun. Era limpede că trebuia să preia frâiele casei şi să o facă repede. Se uită spre lacheu.

— Unde e bucătăria?

— Într-acolo, Excelenţă, spuse el arătând spre o uşă. O luaţi pe coridor şi apoi la stânga. Nu aveţi cum să nu o găsiţi.

Lacheul îi deschise uşa, iar Torie porni pe coridorul ce se deschidea în faţa ei. Când ajunse aproape de bucătărie, îi fu clar de ce mâncarea nu le fusese încă servită. Din bucătărie ieşeau arome îmbietoare de carne de vită, porc şi dulciuri, precum şi sunetul plin al unui râs zgomotos şi nestăpânit. Simţi că îi lasă gura apă şi îşi dădu brusc seama cât de foame îi era.

Dacă bucătăreasa nu ar fi fost prea ocupată să flirteze cu vreun servitor, ea ar fi fost acum la masă, delectându-se cu bunătăţile pe care acum doar le adulmeca. Era sigură că şi soţul ei era lihnit de foame şi voia ca el să găsească totul

pregătit pe masă. Trebuia să intervină. Era ducesă, iar dorinţele soţului ei aveau cea mai mare importanţă. Nu conta că încă nu îi fusese prezentată bucătăresei. Avea să îşi facă simţită prezenţa şi să se ocupe personal ca Robert să găsească mâncarea pe masă.

Ajunse în dreptul uşii şi se opri. Nu mai putu să facă nicio mişcare, căci nu îi venea să creadă ce-i era dat să vadă şi să audă.

Bucătăreasa râdea, într-adevăr, dar nu cu un alt servitor. Nicidecum. Bărbatul alături de care se distra de minune era nimeni altul decât ducele. Stăteau de o parte şi de alta a mesei la care mâncau servitorii.

Nu-l văzuse niciodată pe Robert atât de bine dispus, în largul lui. Arăta de parcă era exact unde îşi dorea să fie. Părea, în sfârşit, acasă!

Se opri din râs, luă o îmbucătură de mâncare, închise ochii, mestecă repede şi îşi lăsă capul pe spate. Păru absolut în extaz, iar bucătăreasa, o femeie scundă şi căruntă, căreia părea să îi placă să ofere mâncarea pentru degustare, îl privi de parcă ar fi fost fiul ei cel mai iubit.

Torie îl privi uimită cum mesteca şi înghiţea. Purta pantaloni, cizme şi o cămaşă descheiată la primii doi nasturi, iar materialul lăsa să i se vadă gâtul şi o parte din piept. Nu era câtuşi de puţin îmbrăcat după regulile etichetei.

Când deschise ochii, îi oferi bucătăresei un zâmbet în care se citi cea mai pură plăcere.

— Ah, doamnă Cuddleworthy, cum faci dumneata tarta cu zmeură n-o mai face nimeni!

— Mă mir că mi-am amintit cum s-o fac. Nu mi-aţi mai cerut aşa ceva de o grămadă de ani.

— De-acum încolo, vreau să-mi pregăteşti în fiecare dimineaţă. Şi după-amiaza, la ceai. Poate şi la cină. Şi la prânz, spuse Robert după câteva secunde de gândire.

— Şi când mă gândesc că mi-aţi spus să nu v-o mai prepar niciodată. Tarta asta a fost dintotdeauna preferata dumneavoastră. Nu v-am înţeles deloc atunci.

— Sigur nu eram în apele mele în acea zi.

Robert se ridică un pic de pe scaun, se apleacă în faţă şi o sărută pe obraz pe bătrână. Femeia chicoti ca o şcolăriţă, iar obrajii rotunzi i se înroşiră ca două mere bine coapte.

— N-aţi mai fost aşa de drăguţ de ani de zile, Excelenţă.

— O scăpare pe care am de gând s-o îndrept.

Cu ochii sclipind de încântare, întinse mâna să mai ia o tartă. Se opri brusc, iar mâna aproape că îi îngheţă deasupra platoului. Simţise, probabil, prezenţa lui Torie, căci întoarse capul înspre uşă şi se uită fix la ea. Sări în picioare, iar scaunul făcu un zgomot surd pe podeaua din piatră.

Stând în dreptul uşii, se simţi ca o intrusă urmărind acel schimb prietenesc de replici între stăpân şi servitor. Mai mult decât atât, îi veni cu greu să creadă că bărbatul care stătea acum în bucătărie era acelaşi bărbat care-i ceruse mâna.

Sigur, se întâmplase să îl audă râzând din când în când, îl văzuse şi zâmbind, dar niciodată cu aşa o bucurie neţărmurită. Niciodată nu îl auzise râzând cu un abandon total, lipsit de griji, iar zâmbetul lui nu fusese atât de cald. Iar să-l vadă sărutând pe obraz o servitoare, nici vorbă! La drept vorbind, întotdeauna îi tratase pe servitori de parcă nici nu ar fi existat.

Era oare posibil ca la Londra să fie un lord, iar la conacul hawthorne să fie altul? Era unul dintre aceia care îşi schimbau personalitatea după locul în care erau? Sau îl schimbase căsnicia? Încă de la ceremonie se purtase cu totul altfel. De fapt, nu de la ceremonie, ci chiar dinainte ca nunta să înceapă. Felul în care o privea de parcă nu ar fi cunoscut-o, scuzele pe care le ceruse…

Torie deveni brusc conştientă de tensiunea din încăpere. Atmosfera relaxată de mai devreme dispăruse întru totul. El o salută cu o uşoară înclinare a capului.

— Bună dimineaţa, ducesă.

— Bună dimineaţa. Vă cer scuze că v-am întrerupt, dar în camera de luat micul dejun nu a fost adusă

mâncarea şi…

— Vă rog să mă iertaţi, Excelenţa Voastră, o întrerupse bucătăreasa. Ducele a vrut să mănânce aici, în bucătărie, ca în vremurile când era doar un băiat. Iar eu am crezut că veţi dori să vă fie adusă mâncarea la pat, pe o tavă. Mă voi ocupa de îndată ca mâncarea să fie dusă în salonul pentru micul dejun.

— Nu, nu e nevoie. E suficient dacă-mi puneţi câte ceva pe o farfurie.

— Numaidecât.

Ocupată să îl privească pe Killingsworth, Torie nu o mai luă în seamă pe bucătăreasa care se agita de colo-colo prin bucătărie, punând fel de fel de gustări pe o farfurie mare. Robert păru foarte stânjenit de prezenţa soţiei lui.

— Mi se pare că eşti mult mai în largul tău aici decât la Londra, îi spuse Torie, deşi faţă de ea, soţia lui, e clar nu se simţea încă în largul lui.

— Întotdeauna am considerat că reşedinţa asta este acasă. Londra e doar un loc unde vin în vizită, de nevoie.

— Poftiţi, Excelenţă, spuse bucătăreasa. Daţi-mi voie să vă duc farfuria în salonul pentru micul dejun.

— Nu-i nevoie, spuse Torie. Pot mânca aici.

— Sigur, Excelenţă.

Torie o privi cu atenţie pe bucătăreasă.

— Doamna Cuddleworthy, aşa vă cheamă, nu?

— Da, doamnă, spuse femeia, făcând o reverenţă.

I se potrivea numele[1]. Îşi imagina un copilaş stând în poala acelei femei, cuibărit la pieptul ei moale, în timp ce se delecta cu tarte cu zmeură, plin de cremă din cap până în picioare. Nu se îndoia că bucătăreasa avea moliciunea unui pat confortabil. Torie se uită din nou înspre soţul ei.

— Nu te deranjează, sper.

— Sigur că nu. Eşti stăpâna casei, eşti liberă să faci orice îţi doreşti.

Nu era tocmai răspunsul pe care şi l-ar fi dorit, căci, în ciuda cuvintelor pe care le spusese, era limpede că prezenţa ei îl deranja. El îi trase un scaun, iar ea luă loc la

---

1 *To cuddle* – a alinta, a dezmierda

masă. Doamna Cuddleworthy îi puse farfuria în faţă. Robert se înclină, o sărută pe frunte şi spuse:

— Iartă-mă, draga mea, dar trebuie să mă ocup de câteva chestiuni urgente.

Şi se retrase, lăsând-o să se întrebe, a câta oară, de ce era mereu atât de nerăbdător să nu mai fie în preajma ei. Ce Dumnezeu se petrecea?

Plecarea bruscă a lui Robert o surprinse la fel de mult şi pe doamna Cuddleworthy. Torie îşi privi farfuria, dorindu-şi să nu fi spus că vrea să mănânce în bucătărie. Măcar salonul pentru micul dejun era mai luminos şi mai spaţios. Ar fi înveselit-o mai mult decât încăperea în care se afla. Şi avea mare nevoie de ceva care să-i ridice moralul în acele momente.

— Să vă pregătesc o ceaşcă de ceai?

— Da, chiar vă rog, spuse Torie, privind-o cu recunoştinţă pe bucătăreasă.

Luă furculiţa şi începu să plimbe mâncarea prin farfurie, căci îi dispăruse pofta de mâncare. Nu înţelegea comportamentul soţului ei. Nu înţelegea de ce era atât de rezervat faţă cu ea. Nu înţelegea nici de ce o alintase şi o sărutase fugitiv înainte să plece din bucătărie. Parcă ar fi jucat teatru, parcă s-ar fi purtat nu cum voia, ci cum credea că i se cere.

Tresări când i se pune ceaşca de ceai în faţă.

— Mulţumesc.

— Nu vă place ce v-am pregătit? întrebă doamna Cuddleworthy.

— E excelent, spuse Torie, forţându-se să ia o îmbucătură.

— Trebuie să mărturisesc că mă mândresc cu tartele mele de zmeură.

— Ducelui pare că îi plac la nebunie.

— Aşa este. I-au plăcut dintotdeauna. Când era copil îmi cerea mereu să-i fac şi de aceea nu am înţeles niciodată de ce brusc mi-a interzis asta.

Torie tocmai se pregătea să soarbă din ceai, dar rămase cu ceaşca în aer, încercând să înţeleagă ce îi

spusese bucătăreasa.

— V-a interzis să-i pregătiţi tarta care îi plăcea atât de mult?

— Da. Până azi-dimineaţă. A apărut în bucătărie înainte de răsăritul soarelui, cerându-mi să fac tarte cu zmeură. Ciudat lucru!

Ciudat, într-adevăr, la câtă plăcere i se citise pe chip când le mâncase.

— Mă întreb de ce, şopti Torie, fără a aştepta neapărat un răspuns.

— N-am idee, răspunse bucătăreasa. S-a întâmplat imediat ce a devenit duce. Puterea şi titlul i se pot urca la cap unui tânăr. S-a schimbat de-atunci, chiar s-a schimbat. Momentul cu tartele a fost doar începutul. Cine ştie, poate pe atunci s-a gândit că nu se cuvine ca un bărbat cu responsabilităţi şi îndatoriri importante să fie înnebunit după un desert. Iar ce îi plăcuse când era copil trebuia să rămână în trecut.

— Aş fi zis că, fiind desertul preferat, l-ar fi cerut de trei ori pe zi. Eu mă simt mereu mai bine când mănânc ceva care-mi place.

— Aşa ai fi zis, murmură bucătăreasa, îndreptându-şi atenţia spre oalele şi cuptoarele ei.

Încă o ciudăţenie de a lui, îşi spune Torie.

*

Robert fusese convins că, odată ce avea să scape din închisoarea Pentonville, urma să scape şi de disperare şi deznădejde. Cumva, reuşise asta, dar într-o mică măsură. Însă studiind documentele şi registrele aflate dinaintea sa, disperarea îl cuprinse din nou.

Fratele lui reuşise să ajungă în pragul ruinei. Robert se gândi că ori citise el greşit, ori John nu se pricepuse deloc să facă bani, pentru că altfel nu îşi putea explica ce se petrecuse.

Familia lor avea o mulţime de resurse, deţinea exploatări miniere, cai, făcuse investiţii…

Se lăsă pe spate în scaun şi privi spre tavanul cu fresce, întrebându-se de ce se mai mira că fratele lui se pusese pe primul plan, în dauna proprietăţilor şi numelui familiei. Între muncă şi distracţie, John preferase dintotdeauna distracţia. Chiulea de la lecţii şi lenevea oricând avea ocazia. Fusese dat afară din nenumărate şcoli. Flirta cu servitoarele foarte tinere.

Se întrebă dacă John îşi pusese în gând să se schimbe după însurătoare sau dacă se schimbase din momentul în care se îndrăgostise de Victoria. Sigur se îndrăgostise de ea, n-avea cum să fie altfel. Cum era posibil să existe vreun bărbat care să nu îşi piardă capul din cauza ei?

Robert închise ochii şi o văzu parcă aievea. Îi apărea în faţă fără să fie nevoie să facă vreun efort. Strălucirea bogată a părului, gropiţa din obrazul drept, nu şi în stângul, atunci când zâmbea. Oare de ce apărea doar într-o parte? Ce alte asimetrii îi ascundea trupul? S-ar fi considerat cel mai norocos bărbat dacă ar fi avut şansa de a-i descifra secretele, de a-i explora întreaga fiinţă, de a-i atinge chipul, de a-şi plimba degetele... sau nu, limba peste adâncitura din obraz care se lăsa văzută doar când era din cale-afară de fericită. Îşi dorea să îi mângâie gâtul delicat şi să o acopere cu sărutări pe tot corpul, atât cât i-ar fi îngăduit ea. Iar dacă ea nu avea să-i îngăduie trupeşte nimic, s-ar fi mulţumi să o privească ore în şir.

Uşa se deschise, iar Robert îşi văzu soţia intrând în încăpere cu un pas şovăitor. Întrebându-se, fără doar şi poate, de ce proaspătul ei soţ nu îi acordă atenţie. Era nevoit să se gândească la o explicaţie pentru răceala de care dădea dovadă. Să spună, de exemplu, că are sifilis.

Se cutremură la gândul că s-ar fi răspândit un asemenea zvon şi apoi nicio femeie nu l-ar mai fi dorit. Iar el avea cu disperare nevoie de o femeie. Speră că avea să reuşească să ascundă dorinţa ce i se vedea în priviri mai bine decât cea care i se întrezărea prin pantaloni. Într-o încercare disperată de a-şi domoli ardoarea, aruncă încă o privire spre registrele cu cifre înainte de a se ridica încet în picioare.

Fu mirat să observe că, lucru rar, privirea ei nu era aţintită asupra lui. Torie privea fix înspre ceva aflat în spatele lui. Înţelese imediat la ce se uita soţia lui. Tabloul, desigur. Cel care o înfăţişa pe frumoasa lui mamă alături de cei doi fii, de o parte şi de alta.

— Doamne sfinte! Acolo sunteţi tu şi John alături de mama voastră? întrebă ea.

— Da.

— Arătaţi exact la fel.

— Desigur. Suntem gemeni.

— Ştiam că sunteţi gemeni, dar nu am văzut niciodată un portret de-al vostru. Îmi imaginasem că puteţi fi totuşi deosebiţi cumva. Nu ştiu, poate printr-o aluniţă sau o formă diferită a bărbiei.

— Nu putem fi deosebiţi. Niciunul nu are vreun semn distinctiv.

— Câţi ani aveaţi când a fost făcut portretul?

— Cred că aveam aproape opt ani.

— Nu era ciudat?

— Ciudat?

— Să ai un frate geamăn. Nu-mi pot imagina cum trebuie să fie să te uiţi la cineva care arată întocmai ca tine.

— Nu mi se părea că e ciudat. Când mă uitam la John îl vedeam pe John. Faptul că arăta întocmai ca mine era… era, pur şi simplu. Aşa arăta el.

Ea începu să zâmbească, iar în obrazul drept i se formă gropiţa.

— Aţi încercat vreodată să duceţi lumea de nas şi să vă daţi unul drept celălalt?

Cum era să-i răspundă la o asemenea întrebare? Să-i spună adevărul? Era ocazia perfectă să-i explice situaţia, să-i vorbească despre ce făcuse John, despre înşelătoria pe care o pusese la cale acum mai bine de opt ani. Dar nu reuşi să-i facă mărturisirea care îl apăsa. Odată ce ar fi deschis gura, ar fi pierdut-o pe Torie. Pentru totdeauna. Aşa că se mulţumi să îi răspundă simplu:

— Da, uneori.

— Şi ceilalţi şi-au dat seama?

— Nu, spuse el aproape fără să se gândească. Nimeni n-a aflat vreodată.

— Povesteşte-mi. Povesteşte-mi o situaţie în care aţi făcut-o şi spune-mi cum aţi reuşit.

— N-a fost prea greu. Cum ai spus şi tu, arătam exact la fel. Inclusiv gesturile ne erau asemănătoare. Singura persoană care ne putea deosebi era mama. Pe ea nu reuşeam niciodată să o păcălim.

— Dar aţi încercat, nu?

— Foarte rar.

— Bine. Povesteşte-mi despre o situaţie când te-ai dat drept John şi oamenii te-au crezut.

El clătină din cap, căci îşi aducea aminte de o poveste petrecută cu mulţi ani în urmă, la care nu se mai gândise de multă vreme.

— Nu e un moment cu care să mă mândresc.

— Rămâne între noi, nu voi povesti nimănui.

— O să-ţi schimbi părerea despre mine.

El îşi trecu degetele peste marginea biroului, privind cu atenţie lemnul. Ce urma să-i spună ei nu mai mărturisise nimănui niciodată. Până şi John păstrase secretul, deşi nu avusese niciun motiv să o facă. Apoi îl avertizase: „Îmi eşti dator, frate!” Dar era sigur că nu din pricina acelui incident îl aruncase John în celula de la Pentonville.

— Robert?

El o privi. Uitase de prezenţa ei. Ea îl mustră dând uşor din cap.

— Unde erai?

— Poftim?

— Se vede în ochii tăi că gândurile te poartă departe. Devii absent. Nu mai eşti aici. Te-am văzut aşa de nenumărate ori şi mă faci să mă simt singură, deşi eşti alături de mine.

— Am furat un măr, spuse Robert, căci hotărâse că era mai bine să dezvăluie întâmplarea decât să-i explice încotro îl purtaseră gândurile. Am furat un măr de la băcanul din sat. John o plăcea mult băcanului, iar eu flirtasem cu ea, prefăcându-mă că sunt el, pentru *că* ea îl

răsplătea mereu cu sărutări.

— Aşadar, i-ai furat sărutările.

— Da. Şi un măr. Băcanul m-a văzut doar când am luat mărul şi m-a spus tatălui meu. Numai că, pentru că mă dădusem drept John în faţa fetei, omul i-a spus tatii că John a furat mărul. Iar tata l-a pedepsit.

— Pentru ce? Pentru un mâr?

— Tata avea nişte principii morale foarte stricte. Să-ţi însuşeşti ceva ce nu îţi aparţine era, pentru el, un lucru inacceptabil. Eu şi John aveam 14 ani. Însă tata l-a pus să întindă mâna cu care se presupunea că furase mărul şi i-a aplicat trei lovituri de baston. Apoi l-a obligat pe John să plătească mărul.

Robert îşi dădu seama că, în timp ce vorbea, îşi încleştase pumnul. John încasase acele lovituri, dar Robert simţise durerea provocată de fiecare în parte, pentru că fusese obligat să asiste la întreaga scenă, ca să-i servească drept exemplu.

— Ar fi trebuit să-mi mărturisesc fapta şi să nu îngădui ca John să fie pedepsit pe nedrept, dar nu voiam să îl dezamăgesc pe tata. Sau poate că eram slab de înger. Un laş. John nu avea cum să demonstreze că nu el, ci eu am furat mărul. Singura dovadă era propriul lui cuvânt.

Iar acum Robert se găsea în aceeaşi situaţie. Ea se apropie, îi luă mâinile şi îi descleştă cu gingăşie degetele. Îi săruta palma, de parcă el primise acele lovituri, iar el îi atinse obrazul cu degetele.

— A fost o farsă nevinovată, sunt sigură că au existat şi momente în care John a pretins că e Robert, spuse ea.

— Sunt sigur. Dar, privind înapoi, mă gândesc că poate tata a ştiut totuşi adevărul şi m-a pedepsit punându-mă să asist la loviturile aplicate lui John. Dacă aşa au stat lucrurile, a fost o mişcare inteligentă din partea lui. De atunci nu am mai pretins că sunt John.

Îşi desprinse mâinile dintr-ale ei înainte să facă un gest necugetat, cum ar fi să îi cuprindă gâtul şi să o apropie de el ca să o sărute.

— Am cerut să mi se pregătească un cal. Aş vrea să

ies la o plimbare călare, o anunţă ca din senin, în încercarea de a schimba subiectul şi de a-i da de înţeles că era cazul să se retragă.

— Pot să vin cu tine? întrebă ea.

— Am sifilis.

Cuvintele îi ieşiră pe gură atât de încet, că aproape nici el nu le auzi. Ea ridică brusc capul.

— Poftim?

— Am zis că… am torticolis. Dar mi-a mai trecut. Şi aş ieşi călare prin pădure să mă înviorez un pic.

Ea îi oferi un zâmbet care aproape îl îngenunche, iar în acel moment îşi dădu seama că şi-ar urî fratele din tot sufletul dacă ar fi pretins că femeia din faţa lui era a lui.

— Aş vrea şi eu să mă înviorez un pic.

Îl ispitea dincolo de puterea lui de a i se împotrivi, iar rezistenţa lui slăbea cu fiecare secundă.

— De fapt, mai bine facem altă dată plimbarea prin pădure. Acum aş prefera să vizitez cavoul familiei. Nu e chiar cel mai vesel loc.

— Aş vrea să mă reculeg şi eu la mormintele părinţilor tăi.

Ce replică îi putea da?

— O să cer să pregătească încă un cal.

— Mulţumesc. Mă duc să mă schimb şi ne întâlnim la grajduri.

Îl deruta, îl neliniştea, îi ameninţa planurile. Robert fu în stare doar să încuviinţeze printr-o înclinare a capului.

— Aştept cu nerăbdare să mă însoţeşti.

Capitolul 11

Făcură ultima parte a plimbării pe jos, cu caii de căpăstru, căci mausoleul familiei nu era foarte departe de conac. Ajunseră acolo după ce traversară mai multe grădini mici, foarte bine îngrijite. Torie înţelese că acele grădini fuseseră gândite ca să le aducă linişte şi împăcare celor

care treceau pe acolo, astfel ca, ajunşi la mausoleu, să-şi simtă inima uşoară.

Mausoleul era absolut magnific, ca de altfel toate construcţiile şi detaliile pe care Torie le văzuse pe proprietatea familiei hawthorne. Era amplasat într-un luminiş, iar coloanele sale de piatră se întreceau în înălţime cu copacii impunători din jur. Ferestrele cu vitralii împodobeau clădirea rece, filtrând şi colorând lumina ce pătrundea în interior.

Torie se gândi că mormintele din marmură păstrau răcoarea pătrunzătoare dinăuntru. Se aliniau de-a lungul pereţilor, iar fiecare dintre ele era ornamentat cu câte o sculptură complicată, înfăţişând fie un bărbat, fie o femeie în floarea vârstei, chiar dacă la momentul trecerii în nefiinţă depăşiseră cu mult acel moment. Era, până la urmă, o dovadă de respect faţă de cei morţi şi de cei veniţi să îi viziteze.

În centrul mausoleului, îşi dormeau somnul de veci al cincilea ducele şi ducesa de Killingsworth, care părăsiseră mult prea devreme această lume. Părinţii lui Robert.

El stătea lângă cripte, cu mâna pe marmura sub care zăcea mama lui. Închisese ochii, ca să se reculeagă. Opt ani trecuseră de când îi pierduse, dar era limpede că încă le jelea moartea. Era o altă faţă de-a lui pe care ea nu o mai văzuse, cea a unui bărbat cu sentimente profunde.

Lui Torie i se strânse inima când îl văzu cât era de îndurerat. Se apropie încet de el şi îi atinse spatele cu mâna, într-o slabă încercare de a-l consola.

— Nu eram alături de ei când au murit, scrâşni el.

Ea îi puse mâna pe braţ, strângându-l încet, vrând să îi poată oferi puţină alinare, deşi ştia că o asemenea durere nu avea cum să dispară ca prin minune.

— Prea puţini copii reuşesc să fie lângă părinţii lor pe patul de moarte, îi spuse ea.

— Eu ar fi trebuit să fiu.

În vocea lui se simţea furia, însă nu-l putea învinovăţi pentru asta. Părinţii lui nu fuseseră chiar bătrâni când muriseră.

— N-am cunoscut pe nimeni care să îşi jelească atât de mult dispăruţii. Cred că i-ai iubit foarte mult.

Şi spera că, într-o bună zi, avea să o iubească şi pe ea la fel de mult.

— E adevărat, durerea nu m-a părăsit în toţi aceşti ani. E prima dată când... Până azi, nu m-am recules niciodată la mormintele lor. N-am reuşit... să ajung. Acum, când le văd chipurile senine sculptate în marmură, moartea lor mi se pare, dintr-odată, ceva dureros de real.

— Ei n-ar vrea să continui să îi jeleşti.

— Sunt convins. Îmi permiţi, te rog, să rămân singur câteva momente?

Torie ar fi preferat că el să şi-o dorească alături, să îi facă bine prezenţa ei. Însă îi înţelegea durerea. Îşi pierduse şi ea bunicii, de care fusese foarte apropiată. Îi strânse braţul şi ieşi din mausoleu, la lumina soarelui ce strălucea pe cer, recunoscătoare pentru razele lui calde ce îi alungară fiorul rece care îi pătrunsese parcă până în oase.

Trecu ceva timp până când Robert i se alătură. Avea ochii înroşiţi, de parcă ar fi plâns. Nu-l considerase niciodată un bărbat cu emoţii şi sentimente intense. În perioada în care îi făcuse curte, îi arătase doar părţile sale superficiale, de suprafaţă, iar ea îşi spusese că era tare nedrept că societatea nu le îngăduia cuplurilor necăsătorite să petreacă timp în doi, ca să poată ajunge să se cunoască mai bine înainte de a li se pretinde să se cunoască intim.

El privi în jur, trase adânc aer în piept şi îşi puse mănuşile. Când în sfârşit o privi, Torie fu sigură că Robert plânsese.

— Cred că ar fi cazul să trecem la activităţi mai plăcute.

— Să facem plimbarea aceea prin pădure?

— Da, hai într-acolo.

*

Torie nu se aşteptase niciodată ca soţul ei să o intrige. Era o contradicţie, era un mister... era total străin.

Era cea mai nimerită descriere. Se simţea de parcă abia i-ar fi fost prezentat.

Poate că aşa era în fiecare căsnicie. Perioada de curtare sigur nu dădea unui cuplu tânăr ocazia de a se cunoaşte, de a-l cunoaşte pe cel căruia avea să îi dăruiască inima. Se întrebă ce anume făcea să se nască afecţiunea pentru cineva.

Îşi dădea seama că, până să se mărite cu Killingsworth, sentimentele faţă de el se bazaseră doar pe calităţi superficiale: felul în care dansa, modul în care purta o conversaţie, culoarea părului, forma frunţii şi a sprâncenelor, nasul parcă sculptat, bărbia fermă, ochii ameţitori.

Tot ce crezuse şi simţise în legături cu el se bazase doar pe aceste lucruri lipsite de importanţi şi de profunzime. Nu era de mirare că atâtea cupluri căsătorite erau nemulţumite de alegerea făcută.

Acum începea, în sfârşit, şi îl cunoască mai bine şi descoperea numeroasele şi fascinantele faţete ale firii sale. Felul în care o ţinuse în braţe în trăsură. Momentul în care îi adusese în cameră o ceaşcă de cacao fierbinte. Modul în care o tachinase pe bucătăreasă. Faptul că încă îşi jelea părinţii.

Auzise cândva o vorbă, care spunea că apele liniştite sunt adânci. Abia acum începea să-i cuprindă însemnătatea şi să vadă complexitatea bărbatului cu care se măritase. În public, era cu totul altul faţă de cum era în viaţa privată. Acum Torie ştia că bărbatul care călărea alături de ea ajunsese până la inima ei, unde niciodată nu crezuse că avea să pătrundă.

Adora felul în care privea totul ca pe o minune, ca şi cum aprecia frumuseţea simplă a peisajului rustic care îi înconjura, în timp ce traversau călare un câmp. Părea recunoscător că avea ocazia să fie afară, în plină lumină, să cutreiere liber, cu faţa scăldată în razele soarelui, sub cerul senin brăzdat ca de nişte săgeţi de zborul păsărilor cântătoare.

Nu scosese o vorbă de când plecaseră de la

mausoleu. Doar o privise din când în când şi îi zâmbise timid, apoi se uitase în altă parte. Ea se întrebă dacă îl stânjenea cumva faptul că nu îşi putuse ascunde profunda dragoste pe care încă le-o purta părinţilor lui. Se gândi chiar să îi explice că tocmai asta o făcea să ţină şi mai mult la el, dar se temu că vorbele ei aveau să-l îndepărteze şi mai mult şi să-l facă să îi vorbească şi mai rece decât până atunci. Aşa că se gândi să îl readucă la realitate cu o discuţie mult mai lejeră.

— Dacă în pădure vom da peste vreo vulpe, ce vei face?

El făcu ochii mari, apoi râse scurt.

— A, nu, nu! Nu caut nicio vulpe. Doar că nu am mai călărit de multă vreme, cam de când...

— Ai călărit noaptea trecută când ai pornit în căutarea mea.

— Ei bine, da, numai că nu se pune. În acele momente, eram doar cu gândul la tine, nu la plăcerea de a goni călare pe un armăsar.

— Am călărit împreună săptămâna trecută, îi aminti ea.

— Da, dar asta era la Londra, spuse el încruntându-se uşor şi părând că pune, de fapt, o întrebare, că cere o confirmare.

— Da, în Hyde Park, răspunse ea.

— Să călăreşti la ţară e cu totul altceva.

El opri calul în dreptul unui pâlc de copaci.

— Aş vrea să o luăm pe jos de aici.

Descălecă rapid, apoi o privi.

— Hăţişul e destul de des pe aici şi cred că ţi-ar fi mai uşor dacă am merge pe jos.

— Prea bine.

Se uita în sus la ea fără să facă vreo mişcare. Ea aştepta. El aştepta. În cele din urmă, ea fu cea care vorbi:

— Am nevoie să mă ajuţi să descalec.

El tresări de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn lung.

— A, da, desigur.

Se apropie de ea şi îşi şterse palmele de pantaloni

înainte de a o prinde de talie pentru a o coborî de pe cal. O atinse cu atâta grijă, de parcă era făcută din sticlă şi ar fi putut să o spargă. Niciodată până atunci nu o atinsese cu atâta blândeţe şi consideraţie. Nici măcar când dansau.

Ea îşi scoase piciorul din scară şi îşi sprijini mâinile de umerii lui, surprinsă să îi simtă atât de puternici şi robuşti. Era un pic mai lat în umeri decât şi-l amintea. Sau poate doar i se părea, pentru că era prima dată când îşi punea ambele mâini pe umerii lui, şi nu doar una, ca atunci când dansau.

El o ridică, o ţinu o clipă în aer, apoi o puse jos, privind-o drept în ochi. Ea simţi de parcă era prima dată când îşi adâncea privirea în ochii aceia. Simţi că îi vedea pentru prima dată.

Privirea lui era plină de căldură şi de uimire. Părea că şi el o vede cu alţi ochi, aşa cum şi ea îl vedea cu totul altfel. Poate că nu fusese o idee rea să nu facă dragoste atât de repede, pentru că acum aveau ocazia de a crea o legătură emoţională înainte de a trece la cea fizică.

Când ajunse cu picioarele pe pământ, se răsuci uşor înspre el. Mâinile lui o ţineau în continuare de mijloc, iar ea îi simţi degetele strângându-se şi încovoindu-se în timp ce privirea lui cobora asupra buzelor ei. Era sigură că urma să o sărute, aşa că fu extrem de surprinsă când el o eliberă brusc din strânsoare şi se îndepărtă.

— Mă duc să priponesc caii ca să fim siguri că-i mai găsim la întoarcere, îi spuse.

Torie îi urmări încercările de a lega ambii cai de un tufiş. Era uluitor felul în care timiditatea îl trăda în cele mai ciudate momente.

El se întoarse spre ea şi îi zâmbi nesigur. Nu îşi explica de ce, dar aerul lui uşor distrat o fermeca.

— Mergem? o întrebă, arătând cu capul înspre desişul pădurii.

— Ţi-ai tuns altfel favoriţii, remarcă ea, întrebându-se cum de nu observase mai devreme şi dacă acesta era motivul pentru care el îi părea diferit întru totul.

Înainte, favoriţii îi acopereau o bună parte din obraz şi

din bărbia cu contur ferm. Acum, erau mult mai subţiri şi nu treceau de lobul urechii, lăsând la vedere obrajii şi bărbia.

— Da, i-am tuns de dimineaţă. Mă cam deranjau. Şi erau uşor ţipători.

Ea îşi încleştă pumnii ca să îşi înfrâneze dorinţa de a-şi trece degetele peste ei.

— Îmi plac. Arată bine aşa.

El izbucni în râs, se uită în pământ şi apoi o privi din nou în ochi.

— Chiar îţi plac?

— Da. Îţi dau o imagine mai prietenoasă. Nu reuşesc să explic de ce, adăugă ea, dându-şi ochii peste cap. Dar îţi vin mai bine.

— O să-i transmit valetului cuvintele tale de apreciere.

— Chiar te rog.

Stăteau unul în faţa celuilalt ca la o primă întâlnire stânjenitoare, neştiind ce să-şi spună şi simţind, în acelaşi timp, nevoia de a-şi spune ceva.

— Hai, urmează-mă, rosti el, rupând vraja şi îndreptându-se spre pădure.

Se grăbi să ţină pasul cu el, intrigată de acest bărbat cu totul diferit faţă de cum era la Londra. De nu ar fi ştiut că era cu neputinţă, ar fi crezut că era cu totul altă persoană.

*

După câţiva metri, pădurea deveni mai deasă, iar Robert socoti că era cazul să se oprească şi să-şi aştepte soţia. Se mişca uşor, cu mare grijă şi graţie. O privea croindu-şi drum prin desiş şi se întreba dacă îi mai fusese dat să vadă vreodată o făptură la fel de graţioasă.

Ea se apropie şi îi zâmbi, iar în acea fracţiune de secundă în care nu fu atentă unde călca, se împiedică şi scoase un mic ţipăt.

El îi sări imediat în ajutor şi o prinse de mână şi de talie. În acel moment, păru că timpul stătu în loc. Deşi

amândoi purtau mănuşi, simţi cum căldura mâinilor lor se împletea în răcoarea pădurii. Îşi dorea să o tragă lângă el, să îşi lipească trupul de al ei, să se umple de căldura ei. În acelaşi timp, ar fi vrut să o mai ţină un pic la distanţă ca să se poată pierde în minunaţii ei ochi căprui. Nu mai văzuse ochi atât de mari şi de frumoşi. Când zâmbea sau râdea, în ei dansau toate stelele nopţii.

Înţelegea foarte bine de ce fratele lui o alesese.

Fratele lui.

Iar ea îl alesese pe John.

Realitatea acelei alegeri îl lovi în moalele capului.

— Eşti bine acum? o întrebă, dorindu-şi ca ea să nu-şi dea seama că glasul îi era sugrumat.

Ea încuviinţă din cap.

— Foarte bine. De aici încolo, vom merge mai încet, ca să nu mai avem parte de alte incidente, spuse Robert, dându-i drumul şi făcând un pas în spate.

— Pe aici vă jucaţi când eraţi mici?

El merse mai încet, până când simţi că ea reuşeşte să îşi potrivească paşii după ai lui, apoi mări un pic ritmul. Paşii ei nu erau la fel de ampli că ai lui, aşa că şi-i ajustă ca să îi fie şi ei mai uşor.

Simţi că pentru ea ar fi fost în stare să ajusteze orice, să se adapteze la orice. Probabil că şi fratele lui simţise acelaşi lucru. Însă nu suficient de mult ca să-l elibereze pe Robert din iadul în care trăia. Dacă ar fi făcut-o, John s-ar fi dat în vileag, iar femeia care credea că avea să devină ducesă urma să afle că nu îi era dat să poarte acel titlu. Ar fi fost atât de dezamăgită, încât mariajul lor sigur n-ar fi fost tocmai fericit.

— Da, îi răspunse el în cele din urmă, aducând şi aminte de vremurile când era fericit, când îşi iubea fratele şi credea că şi el era iubit.

Se întrebă dacă şi Abel crezuse la fel despre Cain. Măcar John nu îl omorâse pe Robert, deşi fuseseră momente când Robert ar fi preferat să fie mort. Însă acum se bucură că era în viaţă, se bucura că o avea alături pe această femeie al cărei parfum dulce se amesteca din când

în când cu izul pădurii care îi împresura.

— De-a ce vă jucaţi?

— De-a războiul. John era Napoleon.

— Iar tu erai ducele de Wellington.

— Desigur.

— Cred că e foarte distractiv să ai un frate geamăn. Povesteşte-mi o întâmplare când John s-a pus în locul tău.

Tocmai îi dăduse cel mai bun prilej de a-i dezvălui adevărul. „Când îţi făcea curte. Când ţi-a cerut mâna”.

Dar nu reuşi să o facă. Îşi spuse că nu erau într-un loc potrivit pentru dezvăluiri atât de importante, dar simţi că adevăratul motiv era altul. Ştia că, din clipa în care ea avea să afle adevărul, el urma să o piardă pentru totdeauna. Încă nu era pregătit să nu o mai aibă în preajmă.

Îi oferise alinare la mausoleu, iar zâmbetul ei îi înseninase sufletul. Aşa că decise să o mai păstreze o vreme, chiar dacă doar o împrumuta de la fratele lui.

— Au fost aşa de multe că nici nu le mai ţin minte…

Când erau foarte tineri, i se părea doar puţin enervant când John se dădea drept Robert. Îi furase primul sărut unei fete pe care Robert o plăcea. O convinsese pe doamna Cuddleworthy că Robert se dă în vânt tocmai după felurile de mâncare pe care le detesta, îl provocase pe tatăl lor cu o obrăznicie de care Robert n-ar fi fost nicicând capabil. Însă la momentul pedepsei, John redevenea John, iar Robert suporta prelegerile şi palma grea a tatălui lor. Încă de pe atunci îi fusese imposibil să demonstreze că John se pusese în locul lui şi făcuse tot felul de farse.

Iar dacă nici propriul tată nu îl crezuse, ce şanse avea să îl creadă acum întreaga Anglie?

Desigur, Robert însuşi se dovedise a fi la fel de diabolic pretinzând că este John. Torie avea dreptate. Fusese amuzant să ducă lumea de nas, dar John împinsese jocul mult prea departe. De-acum, erau bărbaţi în toată firea şi se cădea să se poarte ca atare şi să nu se mai ţină de farse copilăreşti.

— Amintiri neplăcute?

Se întoarse şi se uită înspre ea. Îl studia cu o

intensitate care îl uimea. Se aşteptase ca John să ia o femeie săracă cu duhul, dar cu forme ample. Nu că trupul Victoriei ar fi avut vreun cusur. Era suplă, fără a fi slabă. Îşi imagina cât de plăcut trebuia să fie să-şi plimbe mâinile pe trupul ei. Ea se opri şi îi şopti:

— Robert, iar pleci departe.

Pleca departe? Era afundat în gânduri pe care nu i le putea împărtăşi. Se opri şi el.

— Îţi cer scuze. Mă întrebai despre amintiri.

— Da. Şi începuseşi să te înfurii.

— Pur şi simplu, îmi aduceam aminte de dăţile când John se dăduse drept Robert şi de necazurile în care mă băga.

— Dar şi tu îi făceai la fel.

— Da.

— Cred că acesta e rolul fraţilor sau al surorilor – să ne bage în bucluc.

— De acord, dar John ducea totul prea departe. Iar eu înduram consecinţele farselor lui, acesta fiind, cred, motivul pentru care le făcea. Ce urmărea el nu era să se dea drept mine şi să vadă dacă duce lumea de nas, ci să-mi creeze probleme.

— Iar dacă tu dădeai de necaz însemna că prefăcătoria i-a reuşit, iar asta trebuie să fi fost marea lui victorie.

— Aşa o fi.

— De ce crezi că…

Robert auzi un foşnet în pădure şi îşi puse un deget pe buzele ei, ca să o facă să tacă. Se strădui să ignore căldura suflării ei. Ar fi făcut orice să schimbe subiectul discuţiei şi să nu mai vorbească despre amintirile legate de John.

— Vino, îi şopti el.

O luă de mână şi îşi croi drum cu grijă prin hăţiş, până ce ajunseră la un luminiş ce adăpostea un mic lac. Ceea ce i se arătă în faţa ochilor era exact ce bănuise.

O trase uşor în faţa lui şi văzu că aproape i se tăie respiraţia de încântare. O căprioară şi puiul ei se adăpau

din heleşteu.

Ea se întoarse spre el şi îl privi cu un zâmbet încântător. Frumuseţea surâsului ei, gropiţa din obraz, bucuria din ochii ei, toate acestea i se datorau lui. Îşi scoase mănuşa şi îi atinse şuviţele de păr care îi scăpaseră din strânsoarea acelor. Pletele ei erau atât de mătăsoase! apoi îi atinse obrazul, delectându-se cu fineţea şi moliciunea pielii ei.

— Eşti atât de frumoasă. Eşti încântătoare!

Deşi raţiunea îi striga să se înfrâneze, Robert îşi coborî buzele spre ale ei, absorbindu-i gustul, gustându-le fierbinţeala şi umezeala, atingându-i limba.

Nici nu-şi dădu seama când o trăsese spre el, dar era în braţele lui, cu rotunjimile apăsate de pieptul lui, cu braţele în jurul umerilor lui.

Se agăţă de ea ca un om pe cale să se înece şi o sărută şi mai pătimaş, şi mai adânc, dorind mai mult, şi mai mult. Neîmplinirea trupului aproape devenise dureroasă. Toate acele dorinţe nesatisfăcute ce fierbeau în el îl dureau. Însă nu avea dreptul de a le satisface cu ea.

Îi aparţinea lui John, deşi pe hârtie era a lui.

Deşi John îi răpise totul, Robert nu voia să-i ia fratelui său ceea ce nu avea dreptul să-i ia. Se desprinse din sărut şi făcu trei paşi în spate, respirând cu greu. Ea îl privea fix, cu respiraţia întretăiată, cu buzele înroşite şi umflate, cu obrajii ca jarul, fără urmă de gropiţă.

— Iartă-mă, rosti poticnit. Nu aveam niciun drept să fac asta.

— Eşti soţul meu. Bineînţeles că ai dreptul.

— Nu în pădure.

Ea se apropie şi îşi puse mâinile pe pieptul lui, chiar deasupra inimii, iar Robert se întrebă dacă ea îi simţea bătăile inimii, care erau atât de puternice, încât se temea că aveau să-i spargă pieptul. Văzu atunci că gropiţa reapăruse.

— Nu în pădure… nici în trăsură…

El încuviinţă din cap, înghiţind cu greu.

— Aşa e, nici în trăsură.

— Şi nici când eşti slăbit, epuizat.

— Nici când sunt slăbit.

Ea îşi înclină capul într-o parte, cu un aer gânditor.

— Dacă nu m-ai privi de parcă ai vrea să mă devorezi pe loc, ca o fiară în pădure, aş zice că nu te interesez câtuşi de puţin.

El ridică privirea spre bolta de frunze de deasupra. Se gândi că, dacă ar începe să le numere, frunză cu frunză, dorinţa evidentă faţă de ea avea să se mai domolească.

— Crede-mă, Torie, sunt foarte interesat.

— Atunci de ce te tot lupţi să-mi arăţi contrariul?

Gropiţa dispăruse din nou, iar în privirea ei se citea îngrijorarea. Cum să-i dea explicaţii fără să-i dezvăluie adevărul şi fără a-i spori bănuielile?

— Cum spuneai şi tu, n-am avut parte de prea mult timp împreună. Mă gândeam că ar fi mai bine să o luăm încet, să devenim, pas cu pas, tot mai intimi.

Ea îi mângâie pieptul şi gâtul, apoi îi luă bărbia în palmă.

— Nu mi-e teamă. Ştiu că nu-mi vei face rău, aşa că nu mai amâna atât să iei… tot ce e de luat.

Torie se întoarse cu spatele şi porni la drum, lăsându-l nedumerit şi întrebându-se dacă vorbele ei aveau cumva un dublu înţeles, dacă ea era conştientă şi, în acelaşi timp, stânjenită de asta.

Cerule mare, tocmai îl ispitise să o posede chiar acolo, pe frunziş! Să o ia şi să nu mai aibă cum să i-o înapoieze lui John. Să o ţină în braţe fără a-şi mai dori să o lase să plece. Îşi drese glasul.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la conac.

„Înainte să fac ceva ce vom regreta amândoi”.

Ea îl privi peste umăr, cu un zâmbet jucăuş. Ceva din ochii ei îi spunea că ştia ce luptă duce cu el însuşi şi că avea să se îngrijească să nu o câştige, astfel încât, fiind învins, urma să fie, de fapt, victorios.

Oare ea avea să simtă că, la rândul ei, urma să piardă?

Torie îşi îndreptă din nou atenţia spre drumul pe care

veniseră, iar el o urmă.

Robert se gândi că trebuia să dovedească cine este cât mai curând cu putinţă. Era un lucru mai important decât să repună pe picioare afacerile familiei. De treaba asta se putea ocupa mai târziu.

Pentru moment, trebuia să scape de această femeie înainte ca ea să îl aducă în pragul nebuniei pe care reuşise să o evite cât stătuse la Pentonville.

Capitolul 12

Robert nu mai scoase o vorbă pe drumul către conacul hawthorne. Iar când, în sfârşit, deschise gura, spuse doar „Ne vedem la cină”.

O conduse până la intrare, dar el rămase afară. Ea îl urmări de la fereastră. Se plimbă pe aleea largă şi pietruită din faţa casei. Mâinile îi erau împreunate la spate, capul îi era plecat. Un bărbat abătut. Păru groaznic de abătut şi incredibil de singur.

Oare de ce nu îi căuta compania ca să nu se mai simtă atât de singur? Nu înţelegea câtuşi de puţin. O trăgea înspre el, pentru ca mai apoi să o îndepărteze.

Torie îşi petrecu următoarele ore pregătindu-se pentru cină. Alese o rochie lila, împodobită cu dantelă de Bruxelles. La gât îşi puse un şirag de perle. Simplu, dar elegant. Îşi prinse părul într-o coafură deosebită.

Când îşi făcu apariţia în bibliotecă şi văzu reacţia soţului ei, ştiu că izbutise să arate cât se poate de atrăgătoare. El stătea lângă şemineu şi strângea marginea poliţei de marmură, de parcă ar fi fost sigurul lucru care îl putea împiedica să se repeadă spre ea şi să o ia în braţe. Era din cale-afară de pasionant să-i vadă dorinţa mocnind în priviri.

Dintotdeauna fusese atent cu ea, dar în ultimele două zile totul căpătase altă intensitate. Ştia asta şi, la rândul ei, simţea la fel. Simţea o tensiune care îi trimitea furnicături spre sâni şi în vintre. Simţea nevoia să îl atingă. Să fie

atinsă, frământată.

Fierbinţeala creştea, devenea tot mai intensă, iar ea se gândi că, în clipa în care aveau să fie, în sfârşit, împreună ca bărbat şi femeie, pasiunea lor urma să fie atât de fierbinte, că patul avea să ia foc.

— Vrei un pic de vin înainte de cină? întrebă el cu o voce venită parcă din rărunchi.

— Da, te rog.

El îşi desfăcu strânsoarea şi se îndreptă spre o masă joasă pe care se aflau mai multe carafe. Deşi era cu spatele la ea, Torie auzi clinchetul paharelor şi al carafelor care se loveau unele de altele, de parcă cel care le mânuia nu îşi putea controla tremurul mâinilor.

Robert se opri preţ de câteva secunde, apoi îşi văzu de treabă în continuare. Tremuratul încetase. Se întoarse, iar ea observă cu mare dezamăgire că el reuşise să-şi înfrâneze dorinţa. Luă paharul pe care i-l oferi.

— Pentru fericirea ta.

— Pentru a ta, răspunse ea, studiindu-l pe deasupra paharului în timp ce sorbea vinul de un roşu intens.

Robert luă o înghiţitură, apoi se îndepărtă de ea şi se duse lângă şemineu. În mod normal, nu era necesar să se aprindă focul pe timp de vară, dar reşedinţa era veche, se făcea curent şi dădea mereu senzaţia de răcoare. Ea fu tentată să facă un pas spre el, ca să vadă dacă şi el face, la rândul lui, un pas mai departe. În felul acesta, îşi spuse, ar putea face turul camerei, unul pe urmele celuilalt. Renunţă la acel gând şi îşi trecu un deget peste buza paharului.

— Arăţi foarte chipeş în seara asta, îi spuse. E drept însă că mai toate doamnele te-au considerat dintotdeauna foarte atrăgător.

El privi spre podea, iar ea se întrebă dacă îşi vedea cumva reflexia în luciul pardoselii din lemn.

— Uneori, mă uit în oglindă şi constat cu surprindere cât de bătrân par.

— O, da, eşti o fosilă!

Îşi ridică privirea spre ea.

— Uneori aşa mă simt.

Ea se apropie de foc, stând mai aproape de el, şi fu încântată că el nu făcuse un pas înapoi.

— Mi se pare că bărbaţii devin mai atrăgători pe măsură ce înaintează în vârstă. Nu cred că pot spune acelaşi lucru despre femei.

— Nu mi te pot imagina altfel decât frumoasă.

— Dar când o să fiu ridată şi căruntă…

— Frumuseţea ta stă în ochii tăi şi în zâmbetul tău.

— Iată-te din nou poetic!

— Adevărul are propria sa poezie.

Ea simţi cum se îmbujorează. Un val de căldură îi pornea din piept şi îi făcea obrajii să ardă.

— Nu mi-am dat seama până acum cât de rar s-a întâmplat să stăm cu adevărat de vorbă. Nu făceam decât să jucăm jocuri de cuvinte sau să bârfim despre ţinuta groaznică a lui Lady Sylvia sau despre încercările disperate ale lordului Eastland de a-şi ascunde chelia pieptănându-şi părul peste ea. Prefer discuţiile noastre de acum.

— Şi eu la fel.

Îi luă paharul şi îl puse pe masă, lângă al lui.

— Să mergem la cină.

*

— Mă gândeam că poate ar trebui să începem să primim oaspeţi în curând, spuse Torie când cina era pe sfârşite.

Doar zgomotul argintăriei pe vasele din porţelan trăda prezenţa cuiva în încăpere. Tăcerea din timpul cinei fusese aproape totală, lucru care o miră din cale-afară, căci îl ştia drept un maestru al conversaţiilor la cine festive şi petreceri. Era surprinsă că în intimitatea casei sale prefera să nu fie deranjat cu discuţii banale.

El tocmai se pregătea să mai ia o înghiţitură de vin, dar se opri înainte să ducă paharul la gură.

— Poate peste câteva luni, după ce ne vom obişnui cu viaţa împreună.

— Ştiu că eşti bun prieten cu marchizul de Lynmore.

Pe cine ai mai vrea să invităm?

Robert sorbi din vin, savură licoarea, apoi vorbi:

— Ducele de Weddington mi-a fost mereu un prieten apropiat.

— Mă surprinde ce spui. L-ai ignorat făţiş când ne-am întâlnit întâmplător la Expoziţia Universală, la secţiunea dedicată maşinăriilor. Şi ştii prea bine că este cel mai insultător tratament pe care un gentleman i-l poate aplica altuia.

El o privi de parcă îi spusese că soarele căzuse de pe cer. Dădu peste cap restul de vin şi se ridică de la masă.

— Vom discuta altă dată detaliile despre cine şi când va fi invitat. Te rog să mă ierţi acum, trebuie să mă ocup de ceva şi nu vreau să fiu deranjat. Ne vedem mâine la micul dejun.

Ieşi din cameră ca o furtună şi, în urma lui, ea simţi, a câta oară, că făcuse ceva din cale-afară de greşit.

*

Ce Dumnezeu era Expoziţia Universală? Cât de mare era? Care erau exponatele? Maşinării, da, dar ce altceva? Unde era? Şi de ce? Şi ce se mai întâmplase de când fusese întemniţat?

Cel mai tare se temuse că nu avea să ştie cum să discute cu soţia lui, că avea să se dea de gol că nu ştia nimic din ce se petrecuse în ţară în ultimii opt ani. Până la urmă, nu mai ştia nici măcar dacă ţara era în continuare monarhie şi nu avea nici cea mai vagă idee cine era prim-ministru. Ce colonii mai deţinea oare Anglia?

Se plimbă prin bibliotecă, întrebându-se cum ar putea afla toate aceste detalii. Nu putea totuşi să spună: „A, că veni vorba, ai putea să-mi povesteşti, în mare, cam tot ce s-a întâmplat în ultimii opt ani?”

În acel caz, soţia lui n-ar fi avut cum să nu bănuiască ceva. Dacă nu cumva bănuia deja.

Era peste măsură de frumoasă, iar el încă nu profitase de noaptea nunţii. Doar un ţicnit ar fi făcut tot ce îi stătea în

puteri să o evite. Nu ar fi fost ironic să fi supravieţuit chinurilor de care avusese parte la Pentonville fără să o ia razna, dar să sfârşească totuşi la ospiciu?

Purtarea lui era ciudată. O ştia şi vedea asta în reacţia ei. O vedea cum îl testează, cum îl cântăreşte. Se chinuia, fără doar şi poate, să înţeleagă ce anume îl făcea să se comporte atât de ciudat.

Se lăsă să cadă în scaun şi îşi puse mâinile în cap. Îşi dădu seama că luase asupra lui o sarcină imposibilă. Poate că tot ce trebuia să facă era să se ducă la lordul cancelar şi să-şi spună povestea.

Sfinte Dumnezeule, se simţea ca în romanul lui Alexandre Dumas pe care începuse să-l citească noaptea trecută, când nu avea somn şi voia să se gândească la altceva decât la soţia lui. Doar că nu îi avea de partea lui pe muşchetari. Nu avea cine să îl salveze. Se avea doar pe sine.

Şi ce jalnic se descurca în rolul de justiţiar dornic să îndrepte răul făcut!

Torie îşi spuse că ar fi cazul să se retragă, la rândul ei. Să se întoarcă în cameră şi… să stea îmbufnată. Numai că niciodată nu fusese genul de persoană care să stea îmbufnată. I se părea că era un comportament care s-ar fi întors împotriva ei. Cu cât te îmbufnai mai tare, cu atât simţeai o nevoie mai acută să stai îmbufnată. Aşa păţise, de exemplu, în seara când făcuse acea plimbare blestemată.

Cu toate că soţul ei indicase clar că nu vrea să fie deranjat, ea se îndreptă spre bibliotecă. Voia să ia o carte cu care să-şi omoare timpul cât avea să stea în pat, aşteptându-şi bărbatul. Căci nu avea nicio îndoială că în acea noapte urma să vină la ea în dormitor. Avuseseră o zi tare bună. Ştia că o dorea. Dar nu reuşea să priceapă de ce discuţia despre Weddington îl făcuse să plece din salon.

Lacheul în livrea de un roşu burgund o salută cu o plecăciune şi îi deschise uşa, iar Torie păşi în bibliotecă. Încăperea părea să fie fără sfârşit. Trecu pe lângă tot felul de mese şi scaune, iar atenţia îi fu din nou atrasă de

portret. Ducesa de dinaintea ei fusese o femeie încântătoare, iar fiii ei lăsau să se întrevadă, încă de la acea vârstă fragedă, farmecul ce avea s-o atragă pe Torie către unul dintre ei. Soţul ei stătea la birou şi se ridică la vederea ei.

— Ţi-am spus că nu vreau să fiu deranjat.

— Vreau să iau ceva de citit, îi spuse ea. Iar asta pare încăperea potrivită.

— Aş aprecia dacă te-ai mişca repede şi m-ai lăsa să-mi văd de ale mele.

— Şi ce presupune asta, mai exact?

El o privi de parcă îi turnase o găleată cu apă rece în cap.

— Nu e treaba ta.

Poate că într-adevăr nu era treaba ei, dar era totuşi curioasă. Şi mai mult decât afacerile lui o intriga purtarea soţului ei. Se îndreptă spre rafturile cu cărţi.

— Sunt aşezate în vreo ordine?

— Cărţile fac partea din colecţia tatălui meu. N-am fost niciodată atent la modul în care le ordona.

— Dar ziceai că eşti pasionat de cărţi.

— De cărţi, nu de aranjarea lor.

Atinse cu degetele cotoarele volumelor.

— Care e cartea ta favorită?

— Nu am o carte favorită.

— Nu se poate. Toată lumea are.

— Bine, acceptă el cu un oftat. *Ultimul mohican.*

— Interesant! E preferata ta pentru că e o carte de aventuri, nu?

— Probabil. Preferata ta care e?

Acreala din voce îi dispăruse aproape de tot, de parcă ar fi depus armele, acceptând că nu avea să îi fie tocmai uşor s-o expedieze.

— *Jane Eyre.*

— Mă tem că e o autoare despre care nu ştiu nimic, spuse el clătinând din cap.

— Zău, Robert, ce-ţi mai place să mă tachinezi! Charlotte Brontë a scris cartea. Sora ei a scris *La răscruce*

de vânturi, unde personajul principal, Heathcliff, este eroul chinuit, cu sufletul făcut vraişte. El e motivul pentru care cartea e preferata Dianei. Îi plac bărbaţii cu sufletul chinuit.

— N-ai zice! Mi s-a părut că sora ta e o tânără încântător de bine dispusă.

— Aşa e. Şi nu, nu îi chinuieşte pe bărbaţi, deşi poate că ar trebui să o facă dacă vreunuia îi vine ideea să o curteze.

Continuă să caute prin rafturi ceva care să-i atragă atenţia.

— Ia te uită, tatăl tău are un exemplar din *David Copperfield!*

Atinse coperta, apoi se încruntă.

— Dar Dickens a publicat cartea asta abia după ce tatăl tău a murit.

Se uită la Robert. Arăta, dintr-odată, nesigur şi speriat, ca un animal prins în capcană.

— Am cumpărat cartea după moartea lui, dar las în sarcina servitorilor aranjarea cărţilor pe rafturi.

— Dacă vrei, aş putea să cataloghez eu toate cărţile, propuse ea. Le-aş organiza în aşa fel încât ne-ar fi uşor să găsim ceea ce căutăm.

— Cred că prefer să fiu surprins de ceea ce găsesc, spuse el, dându-i impresia că nu se referea neapărat la cărţi.

— Îmi place să citesc cu voce tare. Ai vrea să-ţi citesc în seara asta?

— Torie, chiar trebuie să mă ocup de chestiuni care-mi solicită toată atenţia.

— Şi nu te poţi ocupa de ele în timp ce-ţi citesc?

Părea pe punctul de a depune iar armele, de a o accepta, de a-i permite să se apropie.

— Sunt singură, Robert.

El îi trase un scaun lângă şemineu.

— Te rog. Mi-ar face o mare plăcere să-mi citeşti, dacă ai timp.

— De timp chiar nu duc lipsă.

Alese *David Copperfield,* pentru că era la îndemână.

Se aşeză pe scaun, iar Robert i se alătură, luând loc pe scaunul din faţa ei.

— Credeam că vei continua să îţi vezi de ale tale în timp ce citesc, spuse ea.

— M-am răzgândit.

— Ce făceai înainte să vin?

— Mă gândeam să-i trimit lui Weddington o scrisoare în care să-i cer permisiunea de a-l vizita, îi răspunse el, privind focul din şemineu.

— Aşadar, ne întoarcem la Londra?

— Bănuiesc că e la conacul Drummond, undeva aproape de coastă. E la câteva ore de aici. Dar, dacă nu e la conac, atunci nu mergem la Londra. Nu mă simt pregătit.

— Mai ţii minte când…

— Parcă ziceai că-mi vei citi.

Fu uşor stânjenită de tonul lui. Nu era mustrător, ci doar… parcă nerăbdător. Deschise cartea şi începu să citească.

Robert se întrebă de ce încercase să o convingă să nu-i citească. Poate pentru că, pe măsură ce petrecea tot mai mult timp alături de ea, avea să-i fie tot mai greu să renunţe la ea când urma să vină momentul.

Îi plăcea tonul blând al glasului ei. Încercă să fie atent la poveste, dar nu reuşi decât să se piardă uşor-uşor în făptura ei. Se îndrăgostea de ea. Era tot mai vrăjit de ea. Şi mai fără de speranţă. Nu flirta cu el, nu făcea pe mironosiţa, nu îl tachina. Îi citea, pur şi simplu, cu capul aplecat deasupra cărţii. Iar el se gândi că avea să fie mulţumit dacă tot rostul vieţii nu ar fi făcut altceva decât să stea undeva în penumbră, bucurându-se de prezenţa ei.

*

Torie stătea întinsă sub pătură şi abia respira în timp ce asculta scârţâitul podelei, semn că soţul ei se plimba iar prin camera de alături.

Se făcuse aproape 10 seara când lăsase cartea deoparte, cuprinsă de oboseală. Din clipa în care începuse

să citească, Robert aproape că nu mai făcuse nicio mişcare. Stătuse cu cotul pe braţul scaunului şi bărbia în palmă, cu capul uşor înclinat şi privirea neclintită. Aşa îl găsise de fiecare dată când ridicase privirea din carte şi se uitase la el. O asculta cu atenţie, părând transportat de povestire.

Aşa că citise mai departe, chiar dacă ar fi preferat să se oprească. Nimeni nu se arătase vreodată atât de interesat de lectura ei.

Apoi o condusese până în dormitorul ei, îi spusese noapte bună, apoi auzise uşa camerei lui deschizându-se şi închizându-se. Fusese convinsă că, la finalul unei asemenea zile, avea să vină la ea peste noapte. După ce Charity o pregătise de culcare şi se retrăsese, Torie umblase şi ea de colo-colo prin încăpere, vreme de câteva minute. Apoi trăsese aer în piept şi se băgase în pat. Îşi răsfirase părul pe perne, îşi ridicase păturile până sub bărbie, spoi le coborâse până în dreptul mijlocului.

Zăcea acolo ca moartă, cu lampa aprinsă, uitându-se în tavan, când îi auzise paşii în camera de alături.

De ce nu venea?

Se gândi să se dea jos din pat şi să bată la uşă, ca el să ştie că ea era pregătită să îl primească. I se păru că ar fi fost un gest prea îndrăzneţ. Speră în continuare că paşii urmau să se oprească, iar el avea să intre în camera ei. Mai trecu ceva timp, iar ea începu să-şi mişte degetele, apoi să numere pătratele de pe tavan şi secundele. De ce nu venea?

Ochii începură să o înţepe şi se umplură de lacrimi, dar îşi spuse că păţea asta pentru că citise prea mult. Când ceasul de pe hol vesti miezul nopţii, iar paşii încetară să se audă, soţul ei tot nu i se alătură. Aşa că se aşeză pe o parte şi, în deplină tăcere, dădu frâu liber lacrimilor care începură să-i curgă pe obraji şi pe pernă.

Capitolul 13

Către Ducele de Weddington

A trecut ceva vreme, prietene. Îţi solicit permisiunea de a te vizita la conacul Drummond.
Cu sinceritate,

Robert, duce de Killingsworth

Către Ducele de Killingsworth

Nu prea cred.

Weddington

Robert pusese misiva de la Weddington în buzunarul hainei şi parcă îi simţea povara în timp ce trăsura îl purta către conacul Drummond. Ştia că dă dovadă de laşitate neducându-se singur, dar se gândi că Weddington nu avea să-i trântească uşa în nas chiar imediat dacă era şi Torie cu el.

După acea discuţie despre prieteni din care aflase că John îl umilise în public pe Weddington, se gândise că vechiul lui prieten ar putea fi acea persoană în care să aibă încredere.

Misiva scurtă a lui Weddington îi spunea lui Robert foarte multe despre stadiul prieteniei lor. El şi Weddington fuseseră cei mai buni prieteni încă de pe băncile şcolii. Navigaseră împreună. Faptul că prietenul lui nu voia să-l vadă…

Ei bine, nu avea nicio îndoială că totul era din vina lui John şi că fratele lui făcuse mai mult decât să îl insulte pe Weddington. Acţiunile lui John erau explicabile şi logice. Îi înlocuise valetul credincios şi îi înlocuise cel mai bun prieten.

Dacă reuşea să recâştige încrederea lui Weddington, puteau găsi împreună o soluţie care să ducă la rezolvarea situaţiei sale. Trebuia să treacă la fapte cât mai repede,

căci îi era tot mai greu să nu deschidă uşa care separa camera lui de dormitorul ei.

Fiecare moment alături de ea era plăcere pură, mai puţin acele clipe când în ochii ei se întrezărea îndoiala, pentru că îi cerea mai mult decât îi putea el oferi.

De nenumărate ori se hotărâse să îi spună totul, dar, chiar înainte să deschidă gura, ea îi zâmbea, iar gândul că nu ar mai fi avut parte de acel zâmbet îl făcea să amâne momentul adevărului. Era un gest egoist din partea lui şi incorect faţă de ea, dar în ultimii ani din viaţa lui lipsise cu desăvârşire orice era frumos şi uman, iar el era lihnit. Era ca un om aproape mort de foame, care tânjea după câteva firimituri de pâine şi se trezea în faţa unui ospăţ îndestulător îşi tot spunea că avea să-i vorbească a doua zi, apoi amâna iar şi iar decizia. Iar acum hotărâse că avea să-i spună totul după această vizită la Weddington. Dacă vechiul său prieten urma să-l respingă, doar Torie îi putea oferi alinarea de care avea nevoie.

— Despre soţia lui ce ştii? întrebă ea, luându-l prin surprindere şi întrerupându-i şirul gândurilor.

— A cui soţie?

— A lui Weddington.

Nimic. Absolut nimic nu ştia. Nici măcar nu ştia că se însurase. La naiba, când fusese nunta?

— Sunt sigur că îl iubeşte. E genul de bărbat pe care cred că orice femeie l-ar adora.

— Cât timp aţi fost prieteni?

— Ne-am cunoscut la Eton. Iar când nu eram la şcoală, petreceam mult timp împreună din moment ce proprietăţile familiilor noastre erau la câteva ore una de cealaltă. Ne plăcea să navigăm, iar casa lui era aproape de malul apei. Cred că a învăţat să navigheze înainte de a învăţa să meargă.

— Niciodată nu mi-ai spus prea multe despre prietenii tăi

— Nu am prea mulţi. Pentru că eu şi John aveam exact aceeaşi vârstă, nu prea am simţit nevoia să am prieteni. Cum probabil nici el nu a simţit. Dar cu

Weddington a fost altceva, aveam încredere în el şi îl respectam foarte mult. În timp, ne-am îndepărtat şi regret asta. Ca să fiu sincer, nu prea ştiu cum vom fi primiţi.

— După incidentul de la Expoziţia Universală, poate că nu vom fi primiţi deloc.

— Mă gândesc că nu a fost o idee bună să îţi cer să mă însoţeşti. Dacă te stânjeneşte gândul de a merge acolo, o să-i cer vizitiului să întoarcă trăsura.

— Nu. Locul meu e lângă tine.

Cât de mult şi-ar fi dorit Robert ca lucrurile să stea întocmai!

— N-aş fi putut alege o soţie mai potrivită decât tine, spuse el încet.

— Uneori, simt că nu eşti deloc fericit alături de mine.

— Prezenţa ta mă umple de o bucurie nemăsurată.

— De ce baţi camera în lung şi în lat în loc să vii la mine?

El se uită pe fereastră. Nu dorea să o rănească, dar înţelegea că, dacă cineva îşi dorea un anumit lucru, nu era suficient doar să şi-l dorească.

— Nu mi-am dat seama că mă auzi.

— Casa e veche. Podeaua scârţâie. Ai vrea să vin eu în camera ta? întrebă Torie, coborând privirea asupra mâinilor înmănuşate care i se odihneau în poală.

— Mi-ai spus că în dimineaţa nunţii ai avut îndoieli şi m-am gândit că poate ai vrea să avem mai mult timp înainte să…

Dumnezeule mare, cu greu se lăsau spuse minciunile!

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Îndoielile mele dispar una câte una. Am descoperit la tine calităţi pe care nu le ştiam şi am convingerea că m-am măritat cu bărbatul care mi-a fost hărăzit.

— Torie…

— Acum sentimentele mele faţă de tine sunt mult mai intense, Robert. Ştiu că a trecut abia o săptămână, dar ţin la tine tot mai mult, de la o zi la alta. Tu ţii la mine?

— Peste măsură.

— O spui de parcă ar fi ceva rău în asta.

Aşa şi era. Era total greşit să tânjească atât de mult după ceva ce nu putea avea. Iar acum, când se apropiau de destinaţie, era cel mai nepotrivit moment să îi spună lui Torie adevărul. Aşa că, în schimb, îi luă mâinile şi îi spuse atât cât Îşi îngădui să-i mărturisească:

— Torie, ştiu că uneori purtarea mea ţi se pare ciudată…

— Eu doar**…**

— Şşşt! Ascultă-mă, îi zise el, strângându-i mâinile.

Ea încuviinţă din cap.

Robert îi ridică mâinile înmănuşate, îşi lipi buzele de ele şi se uită adânc în ochii ei, sperând că ea ar putea să vadă ce era în sufletul lui.

— Torie, o vreme am fost… pierdut. Cred că e cel mai potrivit cuvânt. Acum, după multă vreme, simt că m-am regăsit.

Ea zâmbi, iar în obraz i se formă gropiţa.

— Ce zici tu sună ca versurile unui imn bisericesc, *Milostivirea neaşteptată*, pe care îmi plăcea mult să îl cânt.

— Da, îmi amintesc şi eu acel cântec. Dar, în cazul meu, e vorba de o reîntoarcere.

— La ce?

— La ce ar fi trebuit să fiu.

— Nu mi s-a părut niciodată ceva în neregulă la felul cum erai.

— Nu eram fericit, Torie. S-au schimbat atâtea din ziua în care ne-am căsătorit! Încă nu îmi vine să cred ce noroc am avut. Te ador din toată inima, sincer îţi spun!

Îi sărută mâinile, apoi se aşeză la locul lui, cuprins de jenă pentru tot ce spusese. Exagerase puţin, dar voia să o asigure de afecţiunea pe care i-o purta, mai ales din moment ce stătea trează nopţile aşteptându-l, în timp ce el era prea ocupat să se plimbe de nebun prin camera lui, în încercarea disperată de a se ţine departe de uşa care ducea către camera ei.

— Am ajuns, o anunţă el când în faţă le apăru aleea pe care o ştia atât de bine.

Trăsura se opri. Deşi era nerăbdător să coboare şi să

facă ce avea de făcut, aşteptă ca lacheul să îi ajute pe el şi pe Torie. Îi evită privirea ca un laş, nesigur de ce avea să vadă în ochii ei. Se gândi că ar fi preferat să trăiască fără să-i ştie adevăratele sentimente, pentru că oricum ele nu erau faţă de el, ci faţă de John.

Coborâră, îi întinse braţul, iar ea îşi sprijini mâna de el. Porniră împreună spre treptele ce duceau la intrarea în conac. Lui Robert i se făcuse stomacul ghem, iar când majordomul deschise uşa, ignoră dorinţa prietenului său şi păşi înăuntru.

Odată ce intrară, se calmă. Aici se simţea la fel ca acasă, la Hawthorne.

— Bine aţi venit la Drummond, Excelenţă, spuse majordomul.

Robert întinse o carte de vizită.

— Watkins, îl anunţi, te rog, pe duce că am sosit?

— Desigur.

Torie se uită în jur şi admiră portretele de pe pereţi.

— Eşti agitată?

— Un pic.

— E un tip foarte amabil.

— Am auzit că e văr îndepărtat cu regina.

— Şi eu sunt.

Ea se întoarse spre el, cu ochii mari şi gura căscată.

— Nu ţi-am spus până acum?

— Nu.

— Nu te lăsa impresionată. Toţi aristocraţii se înrudesc cumva.

Auzi paşi pe scări, iar când se întoarse, se simţi cuprins de bucurie la vederea femeii scunde şi zâmbitoare care se îndrepta spre el cu braţele deschise.

— Eleanor?

— Bună, Robert! De când nu te-am mai văzut!

De multă vreme, ce-i drept. Eleanor Darling era fata contelui de Beaumont. Se gândise să o curteze încă din clipa în care o văzuse. Numai că încă nu era pregătit să îi facă unei domnişoare curte, iar ea nu avea decât 16 ani. Nu-l miră că Weddington nu avusese aceleaşi ezitări. Îi luă

mâna şi i-o sărută.

— Arăţi minunat.

— Nu pot spune acelaşi lucru despre tine, râse ea. Eşti cam pământiu la faţă.

— Mă tem că de la ploile care nu mai contenesc.

— N-a plouat chiar aşa de mult, iar azi e o zi splendidă.

— Aşa este. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe soţia mea.

Eleanor se pricepuse mereu să primească oaspeţi, iar lucrul acesta nu se schimbase. Robert bănuia că şi Torie avea asemenea calităţi şi că urma să fie o ducesă exemplară. Chiar dacă nu pentru multă vreme. Când Eleanor îi acordă din nou toată atenţia, îi puse întrebarea care îl rodea:

— Weddington nu vrea să mă vadă şi te-a trimis pe tine?

— Nu e aici. A ieşit cu iahtul împreună cu Richard.

Se uită la el cu o expresie ce părea să spună: „Nu face faţa asta, ştii prea bine cine e Richard”.

— Richard, fiul nostru.

— A, da. E cazul să vă felicit.

— Da, cu o întârziere de cinci ani.

— Cinci ani…

Robert speră că Eleanor simţise unda de regret din vocea lui şi începu să se teamă că, în ce priveşte prietenia dintre ei, John făcuse ceva ce Robert nu putea desface.

— Poate că nu ar trebui să fiu aici când se va întoarce. I-am scris, iar el mi-a răspuns că…

— Ştiu ce ţi-a răspuns. Nu avem secrete unul faţă de celălalt. Faptul că totuşi ai venit spune multe. Multe, adăugă ea, mângâindu-i obrazul. Şi cred că e un prilej de care puteţi profita ca să dregeţi lucrurile între voi. Haideţi să luăm ceaiul în grădină până când se întoarce el.

*

Torie o plăcu pe Eleanor Stanbury, ducesă de Weddington. Avea ochii de un albastru-deschis şi un

zâmbet cald. Iar când vorbea despre soţul şi fiul ei, dragostea pe care le-o purta se simţea în fiecare cuvânt.

— Richard seamănă foarte bine cu tatăl lui. Nu o să-ţi vină să crezi, Robert! Parcă e un Weddy în miniatură. Deja are gesturile lui. E ciudat.

— De-abia aştept să-l cunosc.

Ea se aplecă peste masă şi îl bătu uşor pe mână.

— De multă vreme voiam să-l cunoşti. Mă bucur nespus că eşti aici.

Torie simţi că îi creştea inima văzând afecţiunea vădită pe care

Eleanor i-o arătă lui Robert. Totuşi, nu reuşi să înţeleagă ce anume provocase ruptura dintre soţul ei şi Weddington.

— Povesteşte-mi despre nunta voastră, Victoria, zise Eleanor.

— Spune-mi Torie, te rog.

— O, mi-ar face plăcere. Aşadar, Torie, spune-mi totul. A fost multă lume? Gemea biserica de curioşi?

— Nici n-am băgat de seamă, recunoscu Torie. Eram atât de agitată! Ce mai, eram înspăimântată de-a dreptul.

— Ştiu ce zici. Pentru mine a fost cea mai fericită zi, dar nu-mi amintesc mai nimic. Weddy a fost foarte răbdător cu mine. La fiecare cinci minute izbucneam în lacrimi. Nici nu ştiu de ce. Spune-mi cu ce ai fost îmbrăcată.

— A, nu era nimic special.

— Erai superbă, iar rochia era minunată, interveni Robert. Era din satin şi dantelă, cu flori brodate la poale.

— Ca a reginei Victoria, surâse Eleanor. A mea a fost cam la fel. Felul în care s-a îmbrăcat la nunta ei a schimbat cu totul imaginea asupra rochiilor de mireasă. Înainte să se mărite ea, nu aveai nevoie decât de o rochie drăguţă şi de un voal care spunea „Azi mă mărit”. În ziua de azi, nunta înseamnă satin, dantelă de Honiton, perle şi flori de portocal. Rochia am pus-o la păstrare în speranţa că într-o zi voi avea o fiică. Dar înainte de asta trebuie să-i asigur lui Weddy un moştenitor de rezervă. Cam sâcâitoare treabă. Şi nu mă refer la a avea copii, ci la faptul că lumea se

aşteaptă ca o femeie să nască doi băieţi. Dacă nu reuşeşte, nimic altceva nu mai contează. Va fi privită mereu ca o ratată.

— Nimeni nu te va considera vreodată o ratată, Eleanor, spuse Robert.

Ea îi zâmbi cu multă căldură.

— Drăguţ din partea ta.

— Deci aveţi doar un copil? vru să ştie Torie.

— Da. Încă sper că vom mai avea, dar au trecut deja cinci ani şi… nimic. E şi unul dintre motivele pentru care ne-am instalat aici, nu la Londra. Weddy e convins că aerul sărat, vara, e exact ce trebuie ca să grăbim procesul.

— De câţi ani sunteţi căsătoriţi? întrebă Robert.

Eleanor îl privi ţintă.

— Mă mir că ai uitat.

El începu să se uite când la Eleanor, când la Torie, iar ei îi păru râu pentru el, când se vedea pus într-o situaţie delicată şi nu înţelegea de ce.

— Îmi pare rău, începu el.

— Suntem căsătoriţi de cinci ani şi un pic. Am făcut nunta cu exact opt luni înainte să-l nasc pe Richard. Eu şi Weddy am avut impresia că tu ai fost în mare măsură responsabil de acea bârfă care circula în Londra, cum că m-am căznit să îl seduc şi să rămân însărcinată ca să nu aibă de ales şi să mă ia de nevastă.

Lui Torie i se păru că soţul ei îşi dori ca marea, care încă nu se vedea, să îl înghită într-o clipită.

— Aşa a fost? Tu ai răspândit zvonul? întrebă Eleanor.

Torie îşi privi soţul, care făcea eforturi să înghită.

— Eleanor, nu ştiu ce altceva să spun decât că îmi pare rău pentru orice cuvânt prin care v-am rănit.

— Nu e tocmai un răspuns, nu crezi?

— Nu este, dar e tot ce pot spune în acest moment.

Ea îi luă din nou mâna.

— Te-ai schimbat, Robert. Te-ai schimbat după ce ai devenit duce. Lui Weddy îi e teribil de dor de tine. E prea mândru ca să o recunoască şi se va înfuria dacă va afla că ţi-am spus asta.

Se îndreptă de spate, iar pe faţă îi apăru un zâmbet larg.

— Iată-i, s-au întors!

Se ridică în picioare şi flutură mâna. Robert şi Torie se ridicară şi ei. Torie văzu că se îndrepta spre ei un bărbat înalt şi brunet, care ţinea pe umeri un băieţel brunet. Văzu apoi că paşii bărbatului deveniră ezitanţi şi încetiniră. Îl dădu pe copil jos de pe umeri, îl luă în braţe şi apoi iuţi iar pasul. Când se apropiară, Eleanor strigă:

— Weddy, uite cine a venit în vizită! Prietenul risipitor.

Se ridică de la masă, îşi sărută soţul şi îşi luă fiul în braţe. Ducele îi privi cu fălcile încleştate şi ochii duri precum oţelul.

— Mă bucur să te văd, Weddington, spuse Robert într-un sfârşit.

— Killingsworth.

— Weddy, ţi-o prezint pe soţia lui Robert, Torie.

Weddington o privi, iar Torie simţi că Robert se apropie de ea de parcă ar fi simţit-o în pericol. Şi chiar era posibil să fie în pericol, judecând după expresia de ură întipărită pe chipul lui Weddington.

— Îmi face mare plăcere să vă cunosc, zise Weddington, deşi glasul lui transmitea cu totul altceva. Ia spune-mi, Killingsworth, cam ce zvonuri ar trebui să răspândesc acum la Londra? Ce aş putea spune despre ea ca să te rănesc profund, aşa cum meriţi?

— Nu spune acum ceva ce vei regreta mai târziu, îl avertiză Robert.

— Deja regret că te-am salutat. Regret că ţi-am vorbit.

— Ne-a cerut scuze, Weddy, interveni Eleanor.

Weddington o mângâie pe obraz, iar dragostea ce i se citea în ochi era atât de profundă, că lui Torie i se tăie respiraţia.

— Îţi datorează mai mult decât nişte simple scuze, prinţesa mea. Îl privi din nou pe Robert.

— Dacă în mai puţin de trei minute nu eşti înapoi în trăsura care te-a adus aici, o să pregătesc pistoalele de

duel.

— Pregăteşte-le!

— Şi o să te provoc.

— Provoacă-mă!

— La un duel până la moarte.

— Aşa să fie.

— Eşti nebun? strigă Torie.

— Weddy, nu! scânci şi Eleanor.

— Ai cinci minute să-ţi iei rămas-bun pentru totdeauna de la soţia ta, spuse Weddington pe tonul liniştit al cuiva care tocmai ieşise la o plimbare. Ne vedem în zece minute pe faleză.

Trecu pe lângă soţia lui şi intră în casă.

Eleanor se uită la Torie, la Robert şi la copilul pe care îl ţinea în braţe.

— O, Doamne, asta nu e bine, nu e bine deloc!

Eleanor porni spre casă, apoi se opri şi se întoarse spre Robert.

— Fii pe pace, o să-l fac să se răzgândească.

— Nu te mai obosi, Eleanor. Are nevoie să facem asta. Merită să facem asta.

— E un foarte bun ţintaş.

— Ştiu. E un ţintaş excelent.

— Îmi pare rău. E vina mea. Nu trebuia să te primesc.

— Nu, Eleanor, nu e câtuşi de puţin vina ta. Ajută-l să se pregătească. Eleanor scoase un oftat aproape dureros şi se grăbi spre casă.

— Ţi-ai pierdut minţile? îşi întrebă Torie bărbatul.

— Ai mai întrebat asta.

— Nu, te-am întrebat dacă eşti nebun.

— E totuna.

— Doar nu te gândeşti să mergi să te întâlneşti cu el pe faleză!

— Ba da.

— Nu o să ai nici măcar o secundă la dispoziţie.

— Nici nu o să am nevoie.

— Ai tras vreodată cu pistolul?

— Când aveam 14 ani, am furat pistoalele tatălui lui şi

ne-am dus pe faleză să vedem ce înseamnă să te duelezi.

— Şi ce s-a întâmplat?

— El a tras într-un pietroi.

— Şi tu?

— Într-un pescăruş. Am decis amândoi că e mai greu să nimereşti un pescăruş, pentru că e în mişcare. Şi, cu toate că nu ţintisem spre biata pasăre, am fost declarat câştigător.

— E cumplit de furios. Nu cred că de data asta va mai ţinti spre o piatră.

— Nici data trecută nu ţintise spre…

— Nu râde pe seama mea! Te-ar putea omorî.

— Dacă mă omoară, aş vrea ca ultima mea amintire să fie un sărut de-al tău.

Îi prinse faţa în palme şi îşi apropie buzele de ale ei. Torie simţi gustul de ceai dulce şi tartă cu zmeură. Sărutul lui era cel mai tandru de care avusese parte vreodată. Mai îndrăzneţ însă. Mai flămând. Mai devastator pentru inima ei.

Nu voia asta. Nu voia ca degetul lui să-i mângâie colţurile gurii, dând sărutului şi mai multă intimitate. Sau poate limba lui crea intimitatea, explorându-i gura, simţind-o în profunzime. Se aplecă spre el, căutându-i gura, buzele, limba, dând momentului şi mai multă ardoare.

Nu era cu putinţă să creadă că avea să moară. Era o farsă, nimic mai mult. O farsă a unor prieteni regăsiţi după atâta amar de vreme. Ca atunci când două doamne fac schimb de impresii despre cumpărături şi îşi dezvăluie cele mai nimerite locuri de unde să-şi ia un evantai sau o eşarfă. Numai că ei doi aveau să facă schimb de gloanţe.

Se retrase din îmbrăţişare.

— E o nebunie.

— Ştiu.

Îşi lipi iar gura de a ei, cu o pasiune şi o nerăbdare total diferite de calmul cu care vorbise. Ea se referise la duel, dar avu impresia că el se referise la sărut. Unul dăduse naştere celuilalt. Aşa că s-au legat.

Simţi o suferinţă profundă. Se măritase cu un bărbat

pe care crezuse că îl cunoştea. Descoperise apoi că nu îl cunoştea deloc, dar că şi-ar fi dorit să-l fi cunoscut mai bine.

Îşi puse mâinile peste ale lui şi se întrebă cum ar fi fost să o atingă la fel de tandru cum o săruta. Îi mărturisise că fusese pierdut o vreme... iar ea nu îşi dădu seama dacă nu cumva trebuia să fie şi mai înspăimântată decât era deja. Oare avea să se piardă iar? El se smulse din sărut şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Dacă nu mă mai întorc...

— Doar nu crezi cu adevărat că va vrea să te omoare!

— Ducele de Killingsworth i-a insultat soţia. Cred că se cuvine să îşi ia revanşa.

— Moartea nu e tocmai revanşa potrivită pentru o insultă. Lasă-l să-ţi învineţească un ochi sau să-ţi dea sângele pe nas.

El îi zâmbi trist în timp ce îi atingea buzele tremurânde.

— Nu e de ajuns. Dacă aş fi în locul lui, nici pentru mine nu ar fi de ajuns.

Se întoarse apoi cu spatele la ea şi porni spre faleză. Iar ea rămase pe loc, singură şi deznădăjduită, dându-şi seama că nu îl cunoştea deloc pe acest bărbat. Câtuşi de puţin.

Câteva minute mai târziu, Eleanor apăru de mână cu fiul său.

— Weddy a plecat la duel. Bei un ceai?

Bărbaţii plecau să se lupte pe viaţă şi pe moarte, iar femeile rămâneau pe frontul de acasă. Torie nu reuşi decât să încuviinţeze din cap.

Aşa că luară loc la masa din grădină. Briza ridică marginile feţei de masă. Ceaiul rămase neatins în ceştile de porţelan. Soarele străluci deasupra lor. Vorbiră despre cele mai noi tipare pentru rochii, despre flori şi vreme, despre cât de bine semăna Richard cu tatăl lui. Fiecare făcu tot ce îi stătu în putinţă să pară interesată de discuţie.

După o jumătate de oră, din depărtare se auzi un foc de armă. Câteva secunde mai târziu, se auzi şi al doilea.

Capitolul 14

Robert stătea pe marginea malului stâncos, privind în jos, spre valurile care se spărgeau cu furie. Nu se gândi la apropiata lui moarte, ci la Torie, la soţia lui.

Îi făcuse plăcere să o urmărească în timpul vizitei la Eleanor. Trebuia să-i recunoască meritele lui John. Alesese o tânără exemplară pentru rolul de viitoare ducesă de Killingsworth. Îl fascinase şi văzuse în ochii ei că era cu adevărat îngrozită de gândul că l-ar fi putut pierde. Iar sărutul ei de rămas-bun...

Încă îi simţea gustul.

Dar ea îl iubea pe fratele lui. Nu se îndoia de asta şi se simţi brusc cuprins de o disperare cum nu îi fusese dat să simtă în cei opt ani de lemniţă. Nu avea să fie niciodată a lui. Inima ei nu putea să îi aparţină.

Mai erau femei pe lume. Iar dacă avea să supravieţuiască acestui duel şi să reuşească apoi să îşi revendice titlul de duce, avea să o elibereze şi să îşi aleagă alta. Dar care femeie ar fi putut să-i semene? Să fie în aceeaşi măsură timidă şi îndrăzneaţă? Să aibă zâmbetul ei? Râsul ei? Uitându-se, pur şi simplu, la altă femeie, putea să mai simtă plăcerea pe care o simţea privind-o pe ea?

Fusese un gest egoist din partea lui să o ia cu el, dar nu se mai putea abţine, voia să o aibă lângă el cât mai mult.

Auzi foşnetul ierbii şi zgomot de paşi, de cizme care loveau pământul cu putere. Adversarul lui sosea. Bărbatul pe care îl considerase dintotdeauna un prieten adevărat. John reuşise să i-l răpească până şi pe el. Îi luase totul, iar în timp îi rănise pe cei la care Robert ţinea.

Deşi ştia, chiar *ştia* că nu ar fi avut cum să-l oprească pe fratele lui, Robert tot se simţea cumva responsabil pentru cele întâmplate. El era adevăratul duce de Killingsworth şi, chiar dacă nu apucase până acum să-şi

poarte titlul, lui îi revenea datoria de a îndrepta greşelile fratelui său.

Weddy – cunoscut drept Geoffrey Arthur Stanbury, al cincilea duce de Weddington – ajunse lângă el. Inspiră adânc.

— Vine furtuna.

— Aşa e.

Nu doar norii tot mai negri indicau apropierea furtunii, ci şi mirosul din aer.

— Eu zic să trecem la treabă. O să fii plin de sânge când o să-ţi car leşul înapoi la conac. Aş prefera să nu fii şi ud leoarcă.

— Mă gândeam că poate o să-mi arunci leşul în mare.

— Eleanor a insistat să te duc la conac, ca să poţi fi îngropat cum se cuvine.

Deschise caseta cu arme.

— Ai toată libertatea să verifici pistoalele şi să-ţi alegi primul arma.

Robert scoase un pistol din casetă.

— Nu-i nevoie să verific. Am încredere în tine.

— Mergem pe aceleaşi reguli ca atunci când eram mici?

— Desigur.

— Te rog să încerci să ţinteşti măcar un pic mai bine. Nu e cazul să văduvim cerul de dreptul de a fi săgetat de păsări.

Weddington apucă celălalt pistol şi aruncă apoi cutia din lemn sculptat. Se întoarse pe călcâie.

— Vreau să-ţi cer o favoare, spuse Robert, privind din nou înspre mare.

— Nu-i nevoie să-mi ceri să-ţi trag glonţul fix în inimă. Oricum asta am de gând să fac. Vei muri repede. Eleanor, în schimb, a avut de îndurat mult timp umilinţa pe care i-ai adus-o răspândind acele zvonuri oribile.

— Nu asta voiam să te rog, spuse Robert, întorcându-se spre bărbatul care îi fusese cândva prieten. Dacă mă ucizi, şi nu mă îndoiesc că vei reuşi, vreau să te duci la Pentonville şi să-ţi foloseşti toată influenţa ca să-l vezi pe

prizonierul D3-10.

— Şi ce să-i transmit?

— Cred că o să-ţi dai seama când o să-l vezi.

— Îmi ceri o favoare cam curioasă, dar fie. Acum, să-i dăm drumul.

Se aşezară unul cu spatele la celălalt.

— Zece paşi, anunţă Weddington.

Robert numără paşii în gând.

Unu.

„Trebuia să-i spun adevărul lui Torie încă de la început”.

Doi.

„N-ar trebui să se poată mărita cu John din moment ce a fost măritată cu fratele lui”.

Trei.

„La naiba cu John!”

Patru.

„N-am fost corect faţă de ea.”

Cinci.

„Ar trebui să-i spun adevărul lui Weddington”.

Şase.

„Dar nici măcar prietenul meu cel mai bun nu a putut să ne deosebească…”

Şapte.

„Weddington îl va demasca în mod sigur pe John şi îl va provoca la duel odată ce îşi va da seama care e adevărul”.

Opt.

„Oare cine ar urma în linia de succesiune dacă Weddington îl ucide pe John?”

Nouă.

„Nu exista niciun văr pe undeva?”

Zece.

„Blestemate fie toate. Nu mai contează!”

Se întoarse. Weddington ridicase deja pistolul şi ţintea înspre el cu o mână sigură.

— Eşti gata? întrebă Weddington.

— Da.

— Foc!

Robert aşteptă. Weddington aşteptă. Robert ridică braţul în sus, spre lateral, şi trase spre mare. Se auzi ţipătul ascuţit al unei păsări. Fir-ar să fie! Spera că nu o nimerise, dar nu voia să se uite într-acolo. Voia să privească moartea în ochi. Auzi focul de armă şi văzu fumul ieşind din ţeava pistolului lui Weddington, dar nu simţi altceva decât adierea vântului. Weddington se îndreptă spre el.

— Robert?

— Dar cine naiba credeai că sunt?

— Laşul ăla de frate-tău! Unde Dumnezeu ai fost?

*

— Am bănuit, acum cinci ani, că John pretindea că eşti tu şi răspândea zvonuri răutăcioase, dar nu aveam cum să dovedesc acest lucru. La fel cum nu pot dovedi acum că tu eşti Robert.

Coborâseră pe poteca ce lega malul stâncos de mica plajă şi se aşezaseră pe un bolovan, chiar la malul mării. Priveau amândoi înspre valurile agitate, iar Robert se minună de cât de bine semăna mişcarea lor cu propria lui viaţă.

— Aşadar, crezi că a plătit un gardian să te ţină la Pentonville fără a avea dreptul la proces?

— Recunosc că n-am o imaginaţie prea bogată, deci asta e singura explicaţie mulţumitoare pe care am reuşit să o găsesc. În plus, gardianul a venit la John în miez de noapte ca să-l informeze că am evadat. Era foarte speriat, dar şi-a revenit imediat ce i l-am înapoiat pe cel despre care credea că e prizonierul D3-10.

— Sistemul penal perfect al Angliei are, iată, câteva neajunsuri. Dar cum să te ţină acolo opt ani? E de necrezut că a reuşit! Locul acela e în primul rând un centru de tranzit. Un deţinut poate sta acolo nu mai mult de 18 luni, după care e urcat pe vapor şi trimis în colonii. Cum de n-ai fost îmbarcat în tot acest timp?

— În fiecare celulă era un afiş cu informaţii despre

deţinut: numărul, data când a fost adus şi data când urmează să fie îmbarcat. Gardianul, un individ pe nume Matthews, îmi schimba periodic datele, pe măsură ce se apropia momentul când, în mod normal, ar fi trebuit să fiu mutat de acolo.

— Şi nu a observat nimeni?

— El era şeful în acea aripă a închisorii. Cine să-l ia la întrebări? Iar noi aveam, cu toţii, feţele acoperite. Aşadar, cine avea să observe că, la ora de mişcare în curtea închisorii, apărea, de opt ani, acelaşi individ? Nu era ca şi cum cineva putea să mă recunoască.

— Cred că mi-aş fi dat jos nenorocita aia de mască.

— Aşa zici, dar nu ai cum să înţelegi atmosfera opresivă de acolo până ce nu o simţi pe pielea ta. Făceam ce ni se spunea pentru că era singura cale de a supravieţui. Mulţi îşi pierd minţile acolo, Weddington. Mult prea mulţi. E un sistem atroce.

— Ei, bine, acum eşti liber şi te-ai întors unde-ţi e locul.

— Da, dar John n-a ieşit din peisaj şi trebuie să ne socotim în curând. Doar nu crezi că mă va accepta drept duce fără să crâcnească. O să încerce iar să uneltească ceva.

— O să-i trimit vorbă gardianului-şef şi o să-i cer să fie îmbarcat cât mai degrabă pe o navă şi dus în Australia.

— Şi ce o să se întâmple dacă îl trimiţi în Australia? O să-mi petrec tot restul vieţii privind peste umăr cu teamă, întrebându-mă dacă nu cumva a reuşit să scape, să se întoarcă şi poate să mă închidă iar undeva? Şi pe urmă să scap şi să-l închid eu iar? Nu. Am nevoie de o soluţie care să încheie definitiv socotelile dintre noi.

Văzu cu coada ochiului că Weddington se întorsese spre el.

— Dar nevasta ta? Torie o cheamă, nu?

— Da, Torie. De la Victoria. Nu ştie nimic. John e cel care a cerut-o de soţie şi tot lui i-a spus Da”. Eu am avut ghinionul de a evada cu o seară înainte de nuntă. Nici nu aveam habar de nuntă. Şi să ştii că nu s-a consumat

căsătoria. Deja nu mai ştiu ce scuze să inventez ca să nu mă culc cu ea.

— Atunci nu mai căuta scuze. Chiar dacă eram mânios din cale-afară, n-am putut să nu observ că e o frumuseţe de femeie. Şi îmi vine greu să cred că între tine şi John l-ar prefera pe el.

— L-a preferat înainte să ne căsătorim.

— Nu îl putea compara cu tine. Ce vei face ca să dovedeşti cine eşti?

— N-am nicio idee.

— Aş fi mai mult decât dispus să te anunţ eu drept ducele de Killingsworth.

— Iar John îl va avea, fără îndoială, pe Lynmore de partea lui. Şi uite aşa o să ne scoatem fiecare prietenii la înaintare, iar cel cu mai mulţi prieteni va avea câştig de cauză.

— Nu-i rău să ai succes în felul acesta.

— Problema e că am fost închis vreme de opt ani şi nu prea mai am prieteni în clipa asta. Că veni vorba, cum ţi-ai dat seama că sunt eu?

— Nu mi-am dat seama. Cel puţin până când ai împuşcat pasărea. Dacă n-aş fi fost atât de supărat pe tine, mi-aş fi dat seama din clipa în care te-am văzut. Eleanor nu merita ce i-a făcut John.

— Mă voi revanşa faţă de ea.

— E prea târziu acum. Şi nici nu e responsabilitatea ta. Dumnezeule, nu credeam că o pot iubi mai mult! Eram căsătoriţi de opt luni când s-a născut Richard. Zvonurile circulau deja de ceva vreme, iar la naşterea băiatului au atins apogeul. Eleanor, fie binecuvântată, le-a făcut faţă, a fost puternică, le-a spus oamenilor că fiul nostru a venit pe lume mai devreme pentru că aşa sunt toţi bărbaţii Weddington, grăbiţi să-şi facă treaba. Adevărul e că deja *era* însărcinată când ne-am căsătorit. A fost doar vina mea. Nu mă puteam ţine departe de ea. Nici acum nu pot, să-ţi zic cinstit.

— Fiul tău îţi seamănă foarte bine.

— Aşa e. Dar seamănă mult şi cu Eleanor. E un puşti

isteţ. Că veni vorba de puşti isteţi, trebuie să te ocupi să-ţi asiguri un moştenitor.

— Nu înainte să rezolv definitiv lucrurile cu John, spuse Robert şi se înfioră. Nici nu vreau să mă gândesc la ce i-ar putea face unui copil care ar moşteni totul.

— Aruncă-i cheia de la celulă.

— Măcar de-ar fi aşa simplu. Stând aici de vorbă cu tine, mi-am dat seama că datoria mea nu e doar să dovedesc că sunt Robert. Trebuie să mă îngrijesc de viitorul familiei. Dar cum să fac asta?

Simţiră primele picături de ploaie.

— Am face bine să ne întoarcem înainte să ne ude până la piele.

Weddington se ridică şi întinse mâna către Robert. El i-o luă şi se lăsă ridicat în picioare, cu sufletul împăcat la gândul că prietenia lor rezistase în ciuda uneltirilor lui John.

— Ai putea să-l omori, spuse Weddington.

— Să nu crezi că nu m-am gândit la asta. Dar ce fel de om aş fi dacă aş face-o?

Weddington se înclină conspirativ spre el.

— Un om viu!

*

— Îţi vine să crezi? Că mie nu-mi vine a crede. Iar a împuşcat o pasăre! exclamă ducele de Weddington.

Torie înlemnise pe scaun la auzul celor două focuri de armă.

— Ar trebui să mergem să vedem ce s-a întâmplat, şopti ea.

— I-am promis lui Weddy că nu mă duc acolo orice ar fi şi orice aş auzi.

Torie nu făcuse nicio promisiune. Însă nu cunoştea locurile şi nu voia să rişte să se rătăcească din nou. Aşa că stătu pe scaun timp de un ceas, îngrozită la gândul că el ar fi putut să moară.

Când ploaia începu să cadă, îi văzu pe cei doi bărbaţi apropiindu-se în grabă. Vântul le purtă ecoul râsetelor până

în grădină, la urechile soţiilor lor. Cum ploaia nu dădu semne că avea să înceteze prea curând, oaspeţii fură invitaţi să rămână la cină.

— Nu am niciun merit că am nimerit pasărea, spuse Robert. Nu spre ea ţinteam.

Ducele de Killingsworth şi ducele de Weddington stăteau la capetele mesei.

— Nu ţinteai spre nimic! râse gazda.

— Weddy, trebuie să îţi mulţumesc. A fost foarte frumos din partea ta să ne laşi pe mine şi pe Torie să ne îngrijorăm de moarte când tu, de fapt, nu aveai de gând să te duelezi.

Eleanor o privi pe Torie, care stătea de cealaltă parte a mesei.

— Cred că merită să nu-i mai primim în pat câteva zile.

— Vai, Eleanor, nu fi nemiloasă! Ştii bine cât sufăr când mă tratezi cu răceală.

— Nu mai tare decât am suferit eu acum câteva ore, când am crezut că o să te văd fără viaţă, cărat în spate de Robert.

— Of, prinţesă, ai măcar puţină încredere în talentul meu de a trage la ţintă!

— Am auzit două împuşcături, Weddy.

— Păi, Robert doar a rănit pasărea, iar eu a trebuit să îi curm suferinţa. Nu o puteam lăsa să se chinuiască.

— Cum de puteţi râde după tot ce s-a întâmplat? întrebă Torie în cele din urmă.

Nu scosese o vorbă de când ploaia începuse să cadă, când soţul ei venise iar lângă ea, când o asigurase că era teafăr. Apoi cei doi bărbaţi începuseră să facă glume despre pasărea împuşcată, după care constataseră că furtuna se înrăutăţeşte. „Hai să ne primenim”, spusese Weddington, „şi pe urmă o să discutăm despre toată tărăşenia la cină”.

Numai că nu discutaseră despre ce se întâmplase, ci tot despre afurisita de pasăre, despre cum nimerise în calea gloanţelor, ce noroc chior, ha-ha-ha! Nicio vorbă

despre faptul că ele stătuseră în grădină preţ de un ceas, neştiind dacă bărbaţii lor sunt vii sau morţi.

— Aveţi idee cum se aude ecoul unui foc de armă? întrebă Torie. Ştiţi ce tăcere asurzitoare se lasă după aceea? Ştiţi cum e sentimentul acela cumplit de a nu şti ce s-a întâmplat? De a vrea să pleci în căutarea celui drag, doar că nu ştii încotro s-a dus, pentru că peste tot e plin de faleze?

— Torie? zise Robert încet, punându-şi mâna peste a ei.

Dar Torie nu avea de gând să se calmeze şi să tacă. Voia… Nu ştia nici ea ce voia, ştia doar că avea nevoie să vorbească, să spună ce avea pe suflet.

— Soţia ta nu a putut să se ridice de pe scaun pentru că promisese că nu va merge să vă caute. Aşa că am rămas amândouă în grădină ca şi cum totul era în regulă, bând afurisitul acela de ceai!

— Torie?

Robert îi strânse mâna.

— E în regulă, draga mea. A *fost* un gest nepotrivit din partea noastră.

— Cine naiba se mai duelează în zilele noastre?

— Se pare că Weddington.

— Şi acum te ţii de glume!

Îşi duse mâna la gură, îngrozită de ceea ce spunea, îngrozită că se purta ca o scorpie. Soţul ei se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre ea.

— Vă rugăm să ne scuzaţi o clipă.

— Desigur, spuse Weddington.

Robert veni lângă ea şi îşi puse uşor mâinile pe umerii ei.

— Hai să ieşim o clipă.

— Afară încă plouă, motiv pentru care încă n-am plecat de aici!

— Ba nu. Încă nu am plecat pentru că prietenii noştri ne-au rugat să rămânem. Iar când am zis să ieşim, mă refeream la a ieşi din cameră.

Torie se ridică şi o privi pe ducesă.

— Îmi pare rău.

— Nu ai de ce, răspunse Eleanor. Plecarea voastră îmi dă şi mie ocazia de a-i zice vreo două lui Weddy al meu. Aveam de gând să fac asta în intimitatea dormitorului nostru, dar e foarte bine şi aici.

— O să-mi strici digestia, replică Weddington.

Soţia lui îl ţintui cu privirea, iar el oftă şi lăsă jos furculiţa.

— Mai bine îmi stric digestia decât să-i stric dispoziţia soţiei.

Robert o conduse afară din încăpere şi o luă de mână când ajunseră pe hol. Porniră împreună prin labirintul de coridoare.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Undeva unde vom avea intimitate.

Ajunseră în cele din urmă într-un hol întunecos. Un lacheu deschise uşa, iar Robert o trase în bibliotecă. La capătul încăperii, două sfeşnice aruncau scântei luminoase. Însă unde stăteau ei era o penumbră parcă protectoare. De îndată ce lacheul închise uşa, Robert o luă în braţe.

— Îmi pare rău, Torie, cumplit de rău!

Ea îşi apăsă obrazul de pieptul lui, bucurându-se de căldura pe care o emana, inspirându-i mirosul. După ce se întorsese de pe faleză, făcuse o baie şi se schimbase în hainele oferite de Weddington, dar ea îi simţea mirosul chiar şi prin hainele curate ale celuilalt. Se temuse că avea să îl piardă când auzise primul foc de armă.

— Ştiu că mă port prosteşte.

— Nu, nicidecum, o întrerupse el. Nu sunt învăţat cu tot ce înseamnă viaţa de bărbat însurat. Nu sunt învăţat să mă gândesc şi la altcineva în afară de propria mea persoană. Nu m-a preocupat deloc calvarul prin care nu mă îndoiesc că ai trecut. Ar fi trebuit să ştiu că te supun unor chinuri groaznice. Te rog să mă ierţi că am fost atât de nesăbuit!

Ea făcu un pas în spate şi îi privi chipul. Îngrijorarea ce se citea în ochii lui albaştri era sinceră. Ar fi vrut să se uite în acei ochi o viaţă întreagă şi îşi dădu seama cât de

drag îi devenise şi cât de nătângă fusese să aibă îndoieli înainte să se mărite cu ei.

Robert îşi trecu uşor încheieturile degetelor de-a lungul obrazului ei.

— Weddington ar fi trebuit să ştie toate astea şi să ţină cont de ele. E însurat de ani buni. Dacă mâine se opreşte ploaia, o să-l provoc eu la duel!

— Nici să nu îndrăzneşti!

O privi în ochi, apoi îşi lăsă capul în jos. În lumina lumânărilor, ea îi vedea dar chipul şi ochii ce i se întunecaseră de dorinţă.

— Să nu îndrăzneşti să-l provoci, şopti ea, mirată de asprimea propriei voci. Dar ai face bine să îndrăzneşti să mă săruţi!

El făcu ochii mari de mirare, iar mirarea făcu loc unui amalgam de emoţii pe care ea nu reuşi să le descifreze. Apoi gura lui o acoperi pe a ei, iar Torie nu se mai putu gândi la nimic. Simţi doar fierbinţeala sărutului lui, atingerea ademenitoare a limbii lui şi felul încântător în care toate acestea se îmbinau. Chiar se pricepea!

Îi înconjură gâtul cu braţele şi îşi înfipse degetele în părul lui. Cu un geamăt adânc, el o trase mai aproape, strângând-o în braţele lui oţelite. Ea se ridică pe vârfuri ca să-i deschidă şi mai bine calea, să-şi potrivească gura peste a ei.

El luă bucuros tot ce i se oferea, răspunzând cu un mârâit ca de sălbăticiune şi adâncind şi mai mult sărutul. Torie simţi fiori pe şira spinării, fiori de plăcere care îi ajunseră până în vârful degetelor. Întreg trupul i se cutremură, fiecare senzaţie fiind mai intensă decât cea de dinainte.

Îl trase şi mai tare spre ea, cu degetele înfipte în părul lui, agăţându-se de el, vrând şi cerând mai mult. Crezuse că îl pierduse, iar în clipa aceea descoperise că, de fapt, nu simţise niciodată că îi aparţine trup şi suflet. Viaţa alături de el fusese ca un mers pe sârmă, fiind copleşită de teama că ar fi putut face un pas greşit, încercând cu disperare să nu se lase rănită.

Nu mai voia să se simtă în siguranţă, căci înţelesese că oricum nu era în siguranţă. El era un pericol pentru inima ei. Însă tot el era salvarea ei.

Simţea că şi el gândeşte la fel, că în sufletul lui se dădeau aceleaşi bătălii şi că tocmai de aceea încă nu făcuse dragoste cu ea, căci simţea că nu pusese încă stăpânire pe inima ei. Iar el voia totul, o voia întru totul. Acum, pentru prima dată de când se cunoscuseră, se simţi pregătită să-i ofere inima ei. Şi chiar mai mult decât atât.

Era pregătită să i se ofere cu totul, pe deplin.

Îşi strecură mâna în interiorul hainei lui şi o apăsă de piept. Îi simţi bătăile inimii. Puternice, aproape violente.

Gura lui umedă şi mai fierbinte decât îşi putea imagina alunecă pe gâtul ei, iar limba lui trasă cărări umede pe pielea ei fină.

Apoi o sărută din nou, iar mâna începu să îi mângâie rotunjimile, cuprinzându-i un sân. Fu cutremurat de un fior profund, iar răsuflarea lui agitată se făcu auzită în întreaga încăpere.

Şi ea respira precipitat. Se gândi că nu trebuia să accepte o asemenea mângâiere, dar avea senzaţia că atingerea lui aproape miraculoasă îi făcea trupul să reacţioneze ciudat – parcă sânii i se umflau ca să fi încapă şi mai bine în căuşul palmei.

Abia după câteva momente, îşi luă mâinile de pe ea şi făcu un pas în spate. O privi scurt înainte de a-i mângâia părul.

— M-a cam luat valul.

— Cam?

— Nu am de gând să mă scuz pentru cele întâmplate. M-ai provocat.

— Şi de aceea ai făcut-o? Pentru că te-ai simţit provocat?

— Te-am sărutat pentru că am vrut asta. Mi-am dorit cu disperare. Ia uite, ţi-am ciufulit părul, zise el şi îi băgă şuviţele rebele sub bonetă.

— Crezi că gazdele noastre vor observa?

El ridică din umeri.

— Cred că se aşteaptă să ne întoarcem la masă uşor… dezordonaţi. Deja lipsim de ceva vreme. Am face bine să ne întoarcem la cină.

— Da, cred că aşa s-ar cuveni. Îmi pare rău că m-am purtat ciudat la masă, spuse ea.

Zâmbetul lui îngăduitor o făcu să se simtă mai bine.

— Cred că deja petrecem prea mult timp scuzându-ne.

— O fi din cauza căsniciei? Uneori, nu ştiu cum să mă port, ce să spun. Nu mă simt tocmai în largul meu în rolul de soţie.

— Nici eu nu mă simt în largul meu în cel de soţ. Părerea mea e să fim atenţi la Weddington şi Eleanor. Cred că ei au găsit echilibrul.

— Îmi place de ei, spuse ea.

— Şi mie. Cred că în clipa asta ar vrea să ne întoarcem şi să terminăm cina.

— Desigur.

El deschise uşa, iar ea îl urmă şi ieşiră împreună pe hol.

— Sper că ai reţinut drumul către salon.

— Îl găsesc şi cu ochii închişi.

Îi întinse braţul, iar ea se sprijini de el, dorindu-şi, de fapt, ca în acele momente el să se răzgândească şi să o conducă în dormitor.

*

— Pe ei poate i-ai dus de nas şi i-ai convins că tărăşenia cu duelul a fost doar o farsă, dar pe mine nu mă păcăleşti aşa de uşor, Weddy. Niciodată. Ai plecat de aici hotărât să-l ucizi.

Weddington îşi privi cu atenţie soţia şi îşi dădu seama, după felul în care îşi ridică bărbia, că nu avea să se mulţumească decât cu adevărul. O iubea enorm şi îşi dorea din suflet ca fiul lor să fie la fel de norocos să găsească o femeie pe care să o iubească măcar pe jumătate cât o iubea el pe ea.

— Da, aveam de gând să-l ucid, recunoscu el, deloc mândru de intenţia lui iniţială.

— Şi de ce nu ai făcut-o?

— Pentru că nu e el cel care ţi-a făcut atâta rău.

— Deci nu a împrăştiat Robert acele zvonuri.

— Nu.

— John se dăduse drept Robert, aşa cum ai bănuit încă de atunci?

— Da.

— Şi Robert unde era?

— E complicat, Eleanor, şi nu vreau ca ei să ne găsească în toiul discuţiei atunci când se vor întoarce la masă. E de ajuns să spunem că Robert a fost… blocat în toţi aceşti ani. Din nefericire, el trebuie să-i povestească şi soţiei lui tot ce s-a întâmplat.

— De ce?

— E complicat.

— Îmi tot repeţi că e complicat, dar…

— Ăsta e adevărul.

Weddington aruncă o privire spre uşă şi îşi spuse că lui Robert avea să îi ia ceva timp să îşi linişească soţia, aşa că începu să-i povestească totul lui Eleanor. Ea ascultă fără să îl întrerupă.

— Ce poveste cumplită! Ce situaţie grea pentru el! Şi pentru ea. S-a măritat cu altcineva fără să aibă habar.

— S-a măritat cu un bărbat mai bun decât cel care o ceruse de soţie.

Eleanor strânse buzele a nemulţumire.

— Ştii că aşa e, prinţesă.

— Poate că aşa e, dar tot trebuie să-i spună adevărul.

— Îi va spune.

— Când?

— Când va fi momentul.

— Tu chiar nu crezi că a greşit însurându-se cu ea?!

— Ea urma să se mărite cu ducele de Killingsworth. Şi asta s-a întâmplat.

— Dar s-a măritat cu alt bărbat decât cel pe care îl cunoştea.

— Căsătoria lor nu e problema noastră, Eleanor.

— Îmi place de ea, Weddy.

— Atunci fii fericită pentru ea că l-a luat pe Robert, nu pe John!

— Voi, bărbaţii! Vă ţineţi mereu partea.

— Pentru că voi, doamnele, faceţi mereu front comun.

— Nu suntem la război.

— Nu te mai gândi la asta, Eleanor. Miza e mult mai mare de atât.

— Adică?

— Sunt la mijloc şi titlul, proprietăţile, averea…

— Iată o atitudine tipic bărbătească! Amestecaţi priorităţile. Dacă i se pare că toate astea sunt mai importante decât să fie cu ea… înseamnă că n-o merită.

— Eleanor, Robert are nevoie acum de susţinerea şi de prietenia noastră. Nu e momentul să-l judecăm.

Ea îşi ţuguie buzele, ca şi cum l-ar fi sărutat.

— Prea bine. Nu o să mai insist în chestiunea asta. Dar, dacă nu îi spune adevărul în curând, o să-i cer socoteală.

— Îl voi avertiza.

— Că a venit vorba de avertisment, mă îngrijorează furtuna asta, Weddy. E din ce în ce mai puternică. Mă gândeam să îi invităm să rămână la noi peste noapte în loc să-i lăsăm să plece la drum pe vijelia asta. Dar am vrut să mă consult cu tine mai întâi.

— Mi-ar plăcea foarte mult să-i avem oaspeţi, dar te rog să le pregăteşti o cameră din aripa cealaltă a clădirii. Am planuri cu tine în noaptea asta.

— Planuri obraznice şi imorale, sper.

— Cu siguranţă.

Ea îi zâmbi larg, apoi se încruntă.

— Crezi că lucrurile se vor rezolva pentru Robert?

— Voi face tot ce îmi va sta în putinţă să-l ajut, dar mă tem că doar el va putea îndrepta lucrurile. Deşi, dacă mă gândesc bine, aş putea să-l ajut cumva.

— Spune-mi. O să fac şi eu tot ce pot.

— Dacă ai ocazia, l-ai putea lăuda în faţa soţiei lui. Ai

putea s-o ajuţi să se îndrăgostească de bărbatul cu care s-a măritat.

— Parcă ziceai că mariajul lor nu e problema noastră. Iar ce-mi ceri să fac contrazice ce ai spus mai devreme.

— Dacă sentimentele ei faţă de el devin mai puternice decât cele pe care le avea pentru fratele lui, viaţa lui Robert va fi ceva mai uşoară după ce întreaga înşelătorie va ieşi la iveală.

— E ciudat să îl considerăm pe el vinovat de *înşelătorie* când el e ducele de drept.

— Din păcate, el nu se consideră şi soţul de drept.

— Dar e soţul mai bun.

— Fără doar şi poate. Aşadar, vei face ce te-am rugat?

Ea îi oferi un zâmbet ademenitor.

— Doar dacă îmi promiţi să fii din cale-afară de imoral când vii în pat.

El se aplecă înspre ea.

— Voi fi exact cum vei dori.

— Te iubesc, Weddy.

— Nu mai mult decât te iubesc eu.

Capitolul 15

Furtuna crescu în intensitate. Torie auzi şuieratul vântului. După un tunet mai puternic decât toate celelalte, Eleanor plecă din salonul unde se retrăseseră după cină şi se duse repede în camera copilului. Voia să se asigure că totul e bine, deşi cel mic era vegheat de o guvernantă. I se păruse că îl aude plângând. Torie nu auzise decât vântul şi tunetele.

Îl privise pe Weddington, care ridicase din umeri şi zâmbise.

— Auzul unei mame este cu totul diferit decât cel al muritorilor de rând. Am învăţat să nu o contrazic când spune că aude ceva.

Câteva minute mai târziu, Eleanor se întoarse cu

Richard agăţat de ea. Copilul purta o cămaşă de noapte, iar picioruşele îi erau goale. Părea mult mai vulnerabil decât la prânz, când apăruse pe umerii tatălui său.

— Aşa cum bănuiam, nu se simţea prea bine. Furtunile îl sperie, spuse Eleanor.

— Şi guvernanta nu făcea nimic ca să-l liniştească? întrebă Weddington.

— Ba da, femeia îşi făcea treaba, îl legăna, îi vorbea încet, dar uneori mama e singura care îi poate aduce alinare unui copil.

— Iar alteori, copilul e singurul care îi poate aduce alinare unei mame, completă Weddington, aplecându-se spre Torie.

— Ce tot şopteşti acolo, Weddy?

— Adevărul, dragostea mea, spuse el, făcându-i cu ochiul lui Torie.

Torie văzu apoi o altă latură a soţului ei ce îi era necunoscută.

Robert se ridică de pe scaunul său de lângă şemineu şi se apropie de Eleanor, adresându-se însă fiului ei.

— Bună, Richard, spuse el cu glas scăzut. Sunt unchiul Robert. Nu ni s-a făcut cunoştinţă până acum, dar mă bucur să te văd.

— Ţie ţi-e frică de furtuni? întrebă Richard.

— Groaznic. Dar ştii ce cred? Ne-ar trebui un câine. Să ne apere.

— Nu avem câine.

— Eu am. E la mine în buzunar. Dar te previn că, dacă iese la joacă, o să iasă şi celelalte animale care stau acolo. Vrei să vezi?

Richard aprobă cu entuziasm.

— Îmi plac câinii.

— Şi mie. Dar câinelui meu îi place lumina. Dacă mama ta nu are nimic împotrivă, o să iau o lampă şi o s-o pun pe jos.

— Sigur că n-am nimic împotrivă, spuse Eleanor. Şi eu sunt curioasă să-l văd pe câinele acesta al tău.

Curioasă era şi Torie. Îşi privi fascinată soţul. Îi urmări

fiecare mişcare. Îl privi cum ia o lampă şi o pune pe podea, lângă un perete. Robert se aşeză pe jos şi îi făcu semn lui Richard să vină lângă el. Băiatul sări din braţele mamei şi, fără pic de teamă, veni lângă Robert, se aşeză lângă el şi îl privi cu o încredere absolută. Robert începu să caute prin buzunare.

— Ah, uite-l!

Scoase pumnii strânşi din buzunare.

— Uită-te la perete!

Richard privi înspre perete, iar Robert desfăcu pumnii şi îşi puse palmele în dreptul lămpii, astfel încât reuşi să proiecteze pe perete umbra unui cap de câine. Richard izbucni în râs şi începu să bată din palme.

— E un câine! Îl văd. Tu îl vezi, mami?

— Sigur că da, răspunse Eleanor, aşezată pe canapea lângă Torie. Ce unchi isteţ ai!

— Nu e cu adevărat unchiul lui Richard, nu? vru să ştie Torie, căci începuse să creadă că nu înţelesese legătura dintre ei.

— Nu sunt rude de sânge, ci doar printr-o alianţă a inimii. El şi Weddy al meu au fost cândva ca fraţii. Şi ceva îmi spune că sunt pe cale să redevină la fel de apropiaţi.

— Robert nu mi-a spus care a fost pricina rupturii dintre el şi soţul tău.

— Ei, au fost nişte mici răutăţi. Nu mai contează ce a fost.

Îi era cu neputinţă să îşi imagineze că soţul ei ar fi putut spune sau face răutăţi. Îşi aminti însă de furia care îl cuprinsese pe Weddington când îl văzuse pe Robert, aşa că nu avu încotro decât să accepte că lui îi aparţinea vina pentru ruptură. Situaţia o deranja un pic, date fiind implicaţiile, dar se strădui să o alunge din minte şi să se concentreze asupra lui Robert şi a tânărului său public.

— Sper că nu ai uitat ce ţi-am spus: când câinele meu iese la joacă, ies şi celelalte vietăţi. Cred că le aud. Vin chiar acum, zise Robert.

— Unde? strigă Richard, privind cu nerăbdare în jur.

— Aici, spuse Robert, mişcându-şi cu pricepere

degetele. Ştii ce-i asta?

— O ţestoasă.

— Ştii povestea ţestoasei şi a… întrebă Robert şi mişcă mâinile.

— Iepuraşului! exclamă Richard.

— Ţestoasa şi iepuraşul, da, ai fost foarte aproape.

— Cine mai vine? întrebă copilul, ridicându-se şi sărind pe loc.

— Păi… ia să vedem… Cred că e ceva exotic.

Robert îşi mişcă mâinile.

— Un elefant!

— Ce isteţ eşti!

Torie privea spectacolul pe care soţul ei îl oferea folosindu-se doar de lumini şi umbre. Mâinile lui scoteau la iveală o gâscă, o căprioară, o raţă, un porc… iar repertoriul umbrelor mâinilor lui părea fără sfârşit. Torie nu-l văzuse niciodată atât de încântat şi simţi o urmă de gelozie faţă de copilul pentru care soţul ei oferea întregul spectacol.

— Cum ai învăţat să faci asta? îl întrebă ea în cele din urmă.

El îi răspunse fără să-şi ia ochii de la umbrele pe care le zămislea.

— Hai să spunem că într-o perioadă în care am avut *destul* timp să exersez.

— Unele imagini sunt absolut remarcabile, comentă ea.

Era uimită că reuşitele lui Robert includeau un melc, un cal, două păsări…

— Am avut mult timp să exersez.

— Când?

— A, puţin azi, puţin mâine.

— Învaţă-mă şi pe mine! interveni Richard.

— Cu plăcere.

Îl trase pe băiat la el în poală şi îi luă mâinile în ale lui.

Imaginea mâinilor mari ale lui Robert îndrumând cu răbdare mâinile micuţe ale copilului o atinseră profund pe Torie. Chiar în inimă, se gândi ea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Într-o bună zi, poate avea să fie la fel de atent cu

copiii lor. Se gândise mult la ce fel de soţ avea să fie Robert, dar până în acea clipă nu se gândise niciun moment la ce fel de tată urma să fie. Privindu-l, înţelese că avea să fie un părinte remarcabil şi se trezi visând la ziua când urmau să fie binecuvântaţi cu copii.

Eleanor îşi înclină uşor capul către ea.

— Cred că furtuna nu se va domoli prea curând. Sper că veţi accepta invitaţia noastră de a rămâne peste noapte. Puteţi ocupa o întreagă aripă a clădirii. Robert e deja îmbrăcat cu hainele lui Weddy al meu, iar mâine îi vom oferi altele. Noi două avem cam aceeaşi măsură şi aş fi bucuroasă să îţi împrumut orice ţi-ar fi necesar.

— Nu vrem să vă deranjăm.

— Ne-ar deranja mai tare să vă ştim pe drum în trăsură şi să trebuiască, cine ştie, să venim să vă scoatem din nămol.

— Eşti sigură?

— Absolut sigură. Ne bucurăm din tot sufletul să-l avem iar pe Robert în viaţa noastră. Ne-a fost dor de el.

Un ceas mai târziu, Richard era încă în braţele lui Robert, dar abia mai ţinea ochii deschişi. Căscă şi spuse:

— Încă una!

Torie deja nu mai ştia de câte ori spusese băiatul că mai vrea o imagine şi atât. Chiar se întrebă dacă nu cumva lui Robert îi părea rău că ti trezise interesul cu acel joc.

Îl văzu întorcându-se cu spatele la perete, cu cel mic cuibărit în braţele lui. Privea copilul cu atâta tandreţe! Era limpede că îl adora, deşi abia II cunoscuse.

— Ar trebui să-l duc înapoi la culcare, spuse Eleanor, ridicându-se în picioare.

Se îndreptă spre Robert şi îşi ridică fiul din poala lui.

— E un băiat grozav, zise Robert, iar ea simţi în vocea lui o undă de tristeţe sau poate de pierdere. De dor.

— Aşa zicem şi noi, răspunse Eleanor.

— Vin şi eu să-l băgăm în pat, adăugă Weddington şi se ridică.

Cuplul părăsi camera, iar Robert rămase aşezat pe jos, privind pe geam la spectacolul magnific al naturii

dezlănţuite. Avea oare lacrimi în ochi? Îşi drese uşor vocea, apoi închise ochii şi îşi apăsă degetele de o parte şi de alta a nasului şi a ochilor.

— Te doare capul? întrebă Torie.

— Nu, doar mă gândeam.

— La ce?

— La tot ce aş fi dispus să fac ca să îmi protejez copiii.

— Şi la ce ai fi dispus?

— La orice. La tot ce ar fi necesar.

*

— N-am înţeles niciodată de ce bărbaţilor li se pare că femeile sunt prea delicate ca să pufăie trabucuri, să bea whisky şi să lovească bile mici de colo-colo, îi şopti Eleanor lui Torie.

Cele două femei stăteau într-un colţ al camerei unde bărbaţii lor jucau biliard şi se uitau la ei cum fumează, beau şi lovesc bilele. Fuseseră rugate să vorbească încet ca să nu-i deranjeze în timpul jocului care, chipurile, necesita concentrare şi linişte. Lucru care nu-i împiedica pe cei doi prieteni să râdă şi să vorbească nestingheriţi. Femeile fuseseră primite în ceea ce Weddington numea bârlogul domnilor doar la insistenţele lui Eleanor. Torie nu putu să nu se întrebe dacă va veni o vreme când Robert avea să ţină cont de dorinţele ei la fel cum ţinea Weddington de ale soţiei sale.

— Cum v-aţi cunoscut tu şi Robert? întrebă Eleanor, schimbând subiectul.

— La primul bal din sezonul trecut. A fost primul duce care m-a invitat la dans. M-a cucerit pe loc.

— Datorită titlului?

Torie simţi uşoara dezaprobare din tonul lui Eleanor, dar nu o putea condamna pentru asta. Era atât de îndrăgostită de soţul ei, încât cu greu îşi putea imagina că există femei care nu văd dincolo de titlul unui bărbat.

— La început, da, recunoscu ea. Dar era atât de fermecător şi de atent, încât pur şi simplu nu i-am putut

rezista.

— Ai fi simţit la fel dacă nu era duce?

— Tot aş ţine la el.

— *Ai ţine* la el?

Eleanor sări cât colo la auzul răspunsului lui Torie.

— L-ai iubit pe Weddington dinainte să vă căsătoriţi? întrebă Torie pentru a ocoli răspunsul la întrebarea lui Eleanor.

— Bineînţeles.

— Eu nu reuşesc să înţeleg cum e posibil să te îndrăgosteşti când ţi se face curte ca la carte.

— Sunt nevoită să mărturisesc că în cazul nostru lucrurile n-au fost chiar ca la carte. Aşadar, doar ţii la Robert?

Torie simţi că îi ard obrajii. Nu era sigură dacă voia să-i spună acelei femei ceea ce încă nu-i spusese nici soţului ei.

— Simt că am început să îl cunosc abia după ce ne-am căsătorit.

— Şi ai început să ţii mult la el, completă Eleanor în locul ei.

Torie încuviinţă din cap, iar Eleanor zâmbi.

— Mă bucur că afecţiunea ta pentru el a sporit după ce v-aţi căsătorit.

— De ce?

— Pentru că, odată ce-ţi devine soţ, bărbatul cu care te-ai căsătorit se schimbă. Nu mai e cel care te-a curtat. Iar diferenţa este, cel mai adesea, dezamăgitoare. Cunosc multe doamne care şi-ar dori ca logodnicii lor să nu se fi transformat în soţi.

— Cu Robert a fost tocmai pe dos, zâmbi Torie. Îl prefer, fără îndoială, pe bărbatul pe care l-am descoperit după nuntă.

— Iar la cum te priveşte, se vede că te adoră, şopti Eleanor.

Torie aruncă o privire înspre cei doi bărbaţi. Prietenia care îi lega era atât de evidentă!

Îl găsea pe Weddington destul de chipeş, dar trebuia

să recunoască faptul că Robert îl întrecea. Îşi dăduse jos haina, descheiase primii nasturi de la cămaşă şi îşi suflecase mânecile, ca şi cum voia să arate că era pus pe fapte mari în confruntarea cu Weddington. Ei îi plăcea să îl urmărească, să-i admire concentrarea cu care privea bila înainte să o lovească, zâmbetul satisfăcut când trimitea bila în gaură, icnetul de nemulţumire şi grimasa ce i se aşternea pe chip când rata.

Era pur şi simplu… minunat!

— Găsesc că furtunile puternice deschid foarte bine apetitul pentru romantism, rosti Eleanor cu glas scăzut.

Torie o privi, luată prin surprindere de afirmaţia gazdei sale.

— Soţul tău spunea că furtunile te sperie de moarte.

— Mă cam sperie, e adevărat. Dar neliniştea mea are şi un scop. Bărbaţii sunt atât de naivi când vine vorba de romantism… Nu mi-e limpede de ce, dar trebuie dresaţi o vreme, ca nişte căţei.

— Îţi compari soţul cu un animal de companie? întrebă Torie, cu ochii mari de uimire.

— Nu, bineînţeles că nu. Spun doar că uneori trebuie ghidaţi cu delicateţe spre astfel de lucruri, astfel încât la final să creadă că ei au avut iniţiativa. Furtunile au fost pretextul perfect ca să ne ţinem, pur şi simplu, în braţe.

— Doar ca să vă ţineţi în braţe?

Eleanor încuviinţă din cap entuziasmată.

— Oamenii nu dau suficientă importanţă lucrurilor mărunte, lucrurilor simple. Să te ţină în braţe când afară vuieşte furtuna. Să te sărute până ameţeşti. Să faci planuri de viitor în miez de noapte. Să te cuibăreşti în braţele lui şi să fii alintată după pofta inimii. Când vine vorba de femei, bărbaţii nu simt chiar cele mai luminate creaturi. Trebuie să-i educăm, să-i învăţăm că perioada de curtare nu se termină odată cu rostirea jurămintelor de nuntă. Uită-te la ce se întâmplă acum! Bărbaţii cred că e nevoie să se furişeze în altă cameră ca să-şi savureze trabucurile şi băutura, de parcă ne-ar ofensa sau ne-ar insulta sensibilitatea. Însă mie îmi face mare plăcere să-l privesc

pe Weddy al meu cum fumează şi îşi savurează băutura. Ocazional, am gustat şi eu din plăcerile astea.

— Nu mai spune!

— Da. Viaţa e formată din tot felul de experienţe şi vreau să le încerc alături de Weddy.

— Eşti foarte norocoasă, Eleanor.

— Nu cred în noroc. Cred că fericirea e în mâinile noastre. În momentul acesta, aş putea fi în cu totul altă parte a casei. Singură. Dar aleg să nu fiu. Aleg să fiu unde e şi el. Iar partea cea mai grozavă, Torie, este că uneori şi el alege să fie acolo unde sunt eu. Tocmai de aceea îmi place să fiu măritată cu el şi îl iubesc.

Torie îşi dădu seama că nu se mai auzea zgomotul bilelor.

— Ţi-ai ieşit din mână, îi spuse Weddington lui Robert.

— Clar.

— Ai câştigat, Weddy? îl întrebă Eleanor.

— Desigur, prinţesă.

Robert o privi pe Torie, ridică din umeri şi zâmbi ca şi cum ar fi simţit că era stânjenită de faptul că fusese învins. Simţi nevoia să îl consoleze:

— Nu-i de mirare că ai câştigat, Weddington. E masa ta de biliard. Sunt convinsă că exersezi foarte des.

— De fiecare dată când am ocazia.

— Şi acum ce facem? întrebă Eleanor.

— Jucăm şarade?

— Mă gândeam să mergem la casa pentru baie, spuse Weddington.

— Mai bine nu.

— La casa pentru baie? întrebă Torie.

— Este un loc groaznic. E o cadă uriaşă plină cu apă rece ca gheaţa, îi explică Eleanor.

— E foarte sănătos să intri în ea, adăugă Weddington. E un ritual care se practică în familia mea de generaţii întregi. În plus, e ceva ce eu şi Robert făceam mereu când venea aici.

— Dar tocmai în noaptea asta, Weddy? Afară toarnă cu găleata.

— Şi ce dacă? Oricum ne ud & m.
— Atunci nu aveţi decât să vă duceţi fără noi.
— Dacă insişti… Ei bine, doamnelor, ne vedem mai târziu, spuse el înclinându-se.
Robert se uită înspre Torie.
— Te deranjează dacă mă duc?
— Deloc. Du-te şi petrece ceva timp cu prietenul tău.
— Bine. O să dureze. Nu-i nevoie să mă aştepţi.
— În regulă. Ne vedem mâine-dimineaţă.
Robert se apleacă stângaci şi o sărută pe obraz.
— Somn uşor.
Torie îi urmări cu privirea în timp ce se îndepărtau şi simţi în piept o inexplicabilă împunsătură de durere şi de dor.
— Ai făcut vreodată baie acolo? o întrebă pe Eleanor.
— O dată, răspunse ducesa, şi se îmbujoră. A fost minunat felul în care Weddy m-a încălzit după aceea, dar noi n-am face *asta* în compania altor persoane, nu-i aşa?
— Presupun că nu. Mă întreb de ce li se pare atât de interesant să se arunce în apa rece ca gheaţa.
— Chiar n-am idee.

Capitolul 16

— Nu ai de gând să te arunci în apă, aşa-i? întrebă Robert, iar vocea îi răsună straniu între pereţii din piatră ce înconjurau baia.
— Bineînţeles că nu! răspunse Weddington şi se retrase în camera pentru schimbat hainele.
Clădirea ce adăpostea bazinul fusese construită la ceva distanţă faţă de conac. Coloane de beton stăteau de o parte şi de alta a intrării. Ploaia nu reuşise să stingă torţele cu care cei doi prieteni îşi luminaseră drumul. Le prinseră de perete, iar umbre aproape ireale executau un dans feeric în interiorul clădirii. Un şir de trepte, tot din piatră, ducea către baie. Weddington se întoarse din vestiar cu

câte o sticlă în fiecare mână.

— O iubesc pe Eleanor din tot sufletul, dar când sunt în casă se ţine scai de mine. M-am gândit că avem nevoie să stăm de vorbă doar noi doi.

— Ca pe vremuri?

— Ca pe vremuri.

Se aşezară pe podea, sprijiniţi cu spatele de perete. Weddington desfăcu o sticlă şi i-o dădu lui Robert, apoi o deschise şi pe cealaltă. Ciocniră sticlele.

— Pentru prietenii reînnodate!

— Pentru prietenii care au rezistat!

Robert lui o înghiţituri, iar tăria whisky-ului aproape că-i arse gâtlejul. Trase aer în piept, apoi zâmbi larg.

— Oho! Ce bunătate!

— Şi mai am destul.

— Crezi că tatăl tău îşi dăduse seama că nu veneam aici ca să ne îmbăiem?

— Cred că bănuia.

Robert mai luă o înghiţitură, îndoi un genunchi şi îşi rezemă braţul pe el. Îşi lăsă capul pe spate şi urmări dansul flăcărilor pe tavan.

— Am avut câteva discuţii interesante aici.

— Aşa e. Vezi că i-am spus lui Eleanor despre încurcătura în care te afli.

Robert întoarse capul într-o parte ca să-şi vadă mai bine prietenul.

— M-a întrebat cum de nu te-am ucis, şi din moment ce ştia prea bine că asta intenţionam să fac... Weddington ridică din umeri, apoi continuă: N-am minţit-o niciodată şi nu am secrete faţă de ea. Nu va sufla un cuvânt, te asigur.

Robert îşi îndreptă privirea spre tavan.

— Întreaga tărăşenie v-a făcut destul rău ţie şi lui Eleanor. Nu vreau ca şi alţii să aibă de suferit.

— Îmi imaginez totuşi că de azi după-amiază până acum nu ai reuşit să găseşti cea mai bună soluţie ca să-ţi rezolvi situaţia.

Robert duse sticla la gură, sorbi din licoarea tare şi îşi linse buzele.

— Nu. Dar în timp ce mă jucam cu Richard nu m-am putut gândi decât că, dacă John va rămâne în viaţă, copiii mei nu vor fi niciodată în siguranţă.

— Poate dacă i-ai da asigurări că te vei îngriji întotdeauna să nu îi lipsească nimic…

— M-am gândit şi la asta. Nu e vorba de bani. Nici nu se punea problema să nu primească o alocaţie care să îi permită să trăiască în acelaşi stil cu care se obişnuise. Despre titlu este vorba. Despre *toate* titlurile. Despre prestigiu, putere, despre respectul ce i se acordă unei persoane de rang. El a dovedit deja cât de departe e dispus să meargă pentru a fi duce. Nu cred că îl va împiedica faptul că ştiu ce îi poate pielea.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu.

— Cred că e posibil să ai şi o problemă pe care nu ai pus-o încă la socoteală.

— Care ar fi aceea?

— Soţia ta.

— Îmi dau seama foarte bine că asta e o problemă.

— Dar că te iubeşte îţi dai seama?

Robert râse de absurdul întrebării şi mai luă o înghiţitură de whisky, bucurându-se de căldura pe care i-o răspândea în tot trupul.

— Pe John îl iubeşte.

— Nu de la John nu-şi putea lua ochii în salon.

— Doar pentru că mă crede John. Dacă ar afla că nu sunt bărbatul care i-a cerut mâna, nici nu m-ar băga în seamă.

— Cred că greşeşti. Cred că îi place ce vede când se uită la tine. Cred că tu eşti cel care o face să zâmbească. Că gândul de a te pierde *pe tine* în duel a făcut-o să sufere atât de tare. Şi ştiu al naibii de bine că şi tu o iubeşti.

— Mi-e cu neputinţă s-o iubesc.

— Dar o iubeşti.

— Dar nu pot. John e cel care…

— Tu chiar crezi că e posibil să-l fi iubit?

— Da!

Se ridică în picioare în timp ce mai luă o gură de whisky.

— În ziua în care ne-am căsătorit, mi-a zis cât de mult ţine la mine. *Cu disperare,* aşa a spus. Şi nu se referea la mine, ci la John. În dimineaţa de după evadare, când m-am trezit, am aflat că urmează să mă însor. Până ce am realizat că nu e doar una dintre acele femei care vor pur şi simplu să se mărite cu un duce, afacerea era încheiată. Se uită în jos, la sticla pe care o ţinea între genunchi, apoi adăugă: Nu vreau să renunţ la ea, dar o să vrea ea n-a renunţe la mine când va afla adevărul.

— Robert, am cunoscut-o abia în această după amiază, dar nu-mi pot imagina că o femeie atât de dulce s-ar îndrăgosti de un individ atât de lipsit de scrupule ca fratele tău.

— Nu cred că are vreo idee despre ce a făcut John. A convins pe toată lumea că fratele geamăn al ducelui de Killingsworth a emigrat în America, spuse Robert ridicându-şi privirea.

— Auzisem şi eu zvonurile. Ţii minte cât de des spunea că o să se ducă în America? Pe mine nu mă mirase că până la urmă chiar o făcuse.

— Numai că, de fapt, n-a plecat nicăieri. Dar să vezi ce scrisori trimitea, chipurile, din America! Ce de aventuri povestea!

— Da, auzisem şi despre asta. Dă-mi voie să spun că tărăşenia îmi miroase deja a ţicneală. Un motiv în plus ca soţia ta să îţi rămână alături.

Robert bău din nou, iar în minte îi reveni ceva ce Torie spusese mai devreme.

— Mi-a spus că a avut îndoieli – să se mărite sau nu cu mine. Sau, în fine, cu bărbatul care crede că sunt. E foarte derutant totul.

— Gândeşte-te! John e un manipulator. A urzit plan după plan. Cel mai probabil, nu şi-a dezvăluit în faţa ei adevărata fire. Caz în care… tu chiar crezi că ea îl merită? Tu ştii adevărul despre el. De ce ai condamna-o să îşi petreacă viaţa alături de un asemenea om? Unde mai pui

că nici nu cred că poţi face asta. Legea nu îi permite să se mărite cu fratele soţului.

— Dar sunt sigur că, dacă i-o înapoiez castă, atunci căsătoria poate fi anulată. Aş explica în instanţă că nu a fost vina ei că s-a căsătorit cu fratele nepotrivit…

— Cred că ar trebui să te gândeşti serios la faptul că, în realitate, s-a căsătorit întocmai cu fratele potrivit. N-ar trebui să încerci să o împiedici să se îndrăgostească de tine, de adevăratul Robert Hawthorne.

*

Bine încălzit de whisky, lui Robert i se păru că socoteala lui Weddington era de bun-simţ. De fapt, era aproape strălucită.

Odată ajuns în dormitor, se lăsă să cadă pe scaunul spre care îl conduse Weddington, care îi făcu apoi cu ochiul şi îi indică din cap că alături se afla camera lui Torie. Weddington îi mai propuse să îi trimită valetul, dar Robert refuză. Voia să fie singur cu gândurile lui.

Fusese atât de îngrijorat că ea putea descoperi că nu era bărbatul pe care îl ştia drept Robert, încât nu îi trecuse prin minte să îi îngăduie să vadă ce fel de om era cu adevărat. Să-l descopere pe el, pe bărbatul din faţa ei. Tot nu îşi propunea să se culce cu ea. Dacă mariajul lor avea să fie anulat, nu voia să-i răpească un lucru pe care nu avea cum să i-l înapoieze, de pildă fecioria.

Putea, în schimb, să petreacă tot mai mult timp cu ea, să-şi cheltuiască banii pentru ea. Putea să-i scrie sonete. Sau poate ar fi fost prea mult. În orice caz, ar fi fost un ţel prea ambiţios, căci nu scrisese un sonet în viaţa lui, iar de citit, le citise doar pentru că profesorul îl obligase. Gândurile îi rătăceau în toate direcţiile. Se aplecă şi încercă să se descalţe. Apucă una din cizme şi trase, trase până când o smulse din picior şi o aruncă pe jos.

Se lăsă pe spate în scaun şi ridică degetul arătător. Trebuia să se concentreze asupra planului. A planului, da. Aşadar, sonete. Nu. Nu sonete. Mai bine îi citea sonetele

scrise de alţii. De Shakespeare, de pildă. Robert îşi aminti că individul scrisese câteva chiar bune, numai bune să înduioşeze inima unei femei.

Aşadar, trebuia să-i dedice timp, bani şi sonete. Ce altceva? Nu ştia mai nimic despre cum se curtează o femeie. Exact la vârsta când ar fi trebuit să înceapă, el îşi fabrica prieteni imaginari. Un talent prea puţin folositor la cucerirea unei femei. Auzi o bătaie uşoară la uşă. La naiba! Weddington nu se lăsase şi îi trimisese valetul.

Robert se uită spre cizma aruncată cât colo şi la cea pe care încă o avea în picior şi decise că i-ar fi de folos, la urma urmei, serviciile unui valet.

— Intră!

Uşa se deschise, dar în prag nu apăru valetul, ci chiar soţia lui. Era în cămaşă de noapte şi halat, iar de sub poalele veşmintelor i se vedeau vârfurile degetelor.

— Mi s-a părut că te aud.

— Îţi cer scuze. O să încerc să fac mai puţin zgomot.

Planul lui de a o cuceri se ducea pe apa sâmbetei. Avusese ocazia perfectă să dea o replică spirituală şi, în loc de asta, el îşi ceruse scuze, ca ultimul mototol.

„Las-o baltă, Robert! Nu o vei cuceri niciodată!”

— Nu m-ai deranjat. Nu dormeam. Mă gândeam la ceva, iar tu mi-ai putea fi de ajutor.

El se îndreptă de spate. De spate? De fapt, ce căuta încă pe scaun? În cameră intrase o doamnă. Doamna lui. Se ridică în picioare, se clătină un pic, reuşi să îşi ţină echilibrul şi îşi dădu seama cât de ridicol arăta, un pic înclinat pentru că purta doar o cizmă. Dar, desigur, el fiind un bărbat fin şi degajat, ea n-ar avea cum să nu se îndrăgostească nebuneşte de el.

— Care era problema şi cum pot să te ajut? întrebă el.

Ea făcu un mic semn cu bărbia.

— Pentru început, cred că ar trebui să te ajut eu pe tine. Porţi o singură cizmă.

— A, da, chiar aşa. Ia te uită! Şi eu care credeam că din cauza furtunii casa s-a înclinat într-o parte, ca o corabie pe mare.

— Eşti băut?

— Nu, nuuu! Sunt vesel, pur şi simplu.

— Vrei să te ajut să îţi dai jos cizma?

— A, nu, mă descurc singur, mulţumesc mult.

„Ai ratat o ocazie, Robert. Dacă acceptai să te ajute, s-ar fi apropiat de tine”.

— Deci care era problema? insistă el.

— Mai întâi, cizma.

— Prea bine.

Se lăsă să cadă înapoi pe scaun, ridică piciorul şi trase de cizmă. Şi trase. Şi trase.

— Chiar ai nevoie de ajutor, spuse ea, şi se apropie.

Parfumul ei de trandafiri şi liliac îl împresură şi îl ameţi întocmai ca whisky-ul cu care se delectase. Ea îngenunche, apucă cizma şi trase, dar nu avu mai mult noroc decât el.

— De obicei, valetul meu reuşeşte să mă descalţe atunci când…

Vocea i se stinse înainte de a termina fraza. Una era valetul, alta era ea.

Torie îl privi cu acei ochi mari, căprui, în care se putea pierde cu atâta uşurinţă. De fapt, nu se simţea deloc pierdut în preajma ei. Dimpotrivă, aşa cum îi spusese cu câteva ore mai devreme, lângă ea simţea că se regăseşte.

— Hai, spune-mi cum procedează valetul tău.

— Păi… el… Lasă că o scot eu.

Încercă să îşi ridice iar piciorul, dar ea nu îl lăsă.

— Tu ai încercat şi nu a mers. Eu am încercat şi nu a mers. Spune odată cum face valetul tău!

— Se aşază cu spatele la mine. Îmi încalecă piciorul. Mi-l ridică, apucă cizma, iar eu îmi proptesc celălalt picior pe fundul lui şi împing, spuse el repede.

— Înţeleg.

— Bănuiam eu. Acum lasă-mi piciorul, te rog.

În loc să-l asculte, ea îi încălecă piciorul, îl ridică şi îi apucă cizma. Cămaşa de noapte îi dezveli gambele. Erau adorabile. Ar fi vrut să le mângâie şi să le acopere cu sărutări.

— Hai, împinge! îi ceru ea. Mi-e tot mai greu să-ţi ţin

piciorul.

El îi privi şoldurile. Dumnezeule mare, posteriorul ei nu semăna câtuşi de puţin cu cel al valetului său! Ar trebui să se mişte repede, de dragul ei.

— Hai, grăbeşte-te! repetă Torie.

Fără prea multe formalităţi, el îşi apăsă piciorul de fundul ei ferm, atât de ferm şi de rotund, şi împinse. Cizma ieşi în sfârşit din picior, dar Torie îşi pierdu echilibrul şi fu împinsă în faţă. Îşi recăpătă însă echilibrul şi se îndreptă.

— Eşti bine?

— Da, spuse ea ţinând cizma strâns la piept.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. Chiar mă simt mai bine când am ambele picioare la acelaşi nivel.

Ea începu să râdă, lăsând să i se vadă gropiţa.

— Ce e? întrebă el.

— Uneori arăţi sau te porţi atât de diferit, că nici nu mai ştiu ce să cred.

Asta era, într-adevăr, o problemă. Uşor-uşor, îşi revenea din ameţeala provocată de whisky, iar sugestia lui Weddington de a-i face curte lui Torie i se părea brusc foarte nepotrivită.

— Parcă spuneai că te gândeai la ceva şi că ţi-aş putea fi de ajutor.

— A, da.

Puse cu grijă cizma pe podea şi îşi împreună mâinile.

— Nu-mi aduc aminte cum reuşeai să faci elefantul.

— Poftim?

— Am reuşit să fac păsările, câinele şi cerbul, cu tot cu coarne, dar cu elefantul nu mă descurc deloc.

Cum pe chipul lui se citea în continuare nedumerirea, ea îi veni în ajutor:

— Mă refer la umbrele pe care le-ai proiectat pe perete, Robert. Mai devreme. Cu Richard.

— A, da, elefantul! E chiar simplu, să ştii.

Privi în jur, căutând un perete gol.

— Te deranjează dacă te rog să te aşezi pe podea?

— Nu.

— Minunat.

Luă o lampă aprinsă şi o aşeză pe jos.

— Hai să încercăm aici. Stai în faţa mea ca să te pot cuprinde cu braţele, cum am făcut cu Richard. Aşa îmi va fi mai uşor să-ţi arăt cum să mişti mâinile, se simţi el obligat să-i explice.

Pe măsură ce îşi venea în fire cu o rapiditate de-a dreptul uimitoare, Robert îşi dădu seama că într-adevăr era de preferat să o evite pe Torie pentru că, odată ce s-ar fi lăsat în voia pasiunii, nu s-ar mai fi putut controla. S-ar fi simţit că un deţinut de la Pentonville căruia i se deschisese poarta şi i se spuse că avea voie să facă un pas afară, dar apoi trebuia să revină între zidurile închisorii. Nici vorbă!

Ca să o cuprindă cu braţele şi să îi poată arăta cum să îşi folosească palmele, trebuia să stea foarte aproape de ea. Iar singurul mod de a face asta era să îşi petreacă picioarele de o parte şi de alta a şoldurilor ei. Din partea ei, nu simţi nicio tresărire sau o ezitare. Dimpotrivă. Se cuibări imediat, rezemându-şi spatele de pieptul lui. Apăreau tentaţii care îi făceau inima să-i bubuie în piept, iar gura să se usuce. Se gândi că, după ce avea să o ajute să găsească soluţia pentru aşa-zisa ei problemă, i-ar prinde bine să se întoarcă la scăldătoare şi să plonjeze în apa rece. În picioare. În cap. Pe o parte. În toate poziţiile imaginabile. Şi să stea în apa aproape îngheţată până când şi el, şi bărbăţia lui aflată într-o disperată nevoie de atenţie aveau să se reducă la zero.

— Elefantul? îl înghionti ea.

— A, da, elefantul.

Îi luă braţul stâng, simţindu-i pulsul agitat. Era oare la fel de tensionată ca el?

— Ridică braţul, îndoaie încheietura, relaxează mâna şi las-o să atârne pur şi simplu. Ce mâini mici ai! Mici şi fine.

Îşi trecu uşor degetul peste încheietura ei. Pielea îi era precum satinul. Îşi aduse aminte scenele de mai devreme din bibliotecă. Pielea de pe gâtul ei avea întocmai aceeaşi fineţe.

— Elefantul? îi aminti aproape gâfâind.

A-i arăta ei cum să facă umbrele nu semăna deloc cu experienţa de mai devreme cu micul Richard. Robert se concentră cu greu având la îndemână atâtea ispite. Îi putea atinge urechea cu buzele, îi putea răsufla încet în păr.

— Lasă-ţi în jos degetele din mijloc. Ele formează trompa, vezi? apoi ridică degetul mic şi arătătorul. Iată colţii elefantului! Degetul mare va forma conturul gurii. Îl mişti în jos ca s-o deschidă şi în sus ca s-o închidă.

Îi luă cealaltă mână.

— Acoperă-ţi mâna stângă cu dreapta până ce formezi capul, îndoaie-ţi uşor degetele până când doar un pic de lumină mai are loc printre ele. Acolo e ochiul elefantului. Şi gata. Eşti în Africa!

— Ai fost vreodată în Africa? întrebă ea încet.

— Doar cu gândul.

— Eu n-am fost aproape nicăieri. Mi-ar plăcea mult să călătoresc.

— Unde ţi-ar plăcea să mergi?

— Întotdeauna mi s-a părut că ar fi interesant să vizitez Egiptul. Nu ştiu de ce, dar chiar aş vrea să văd piramidele.

— Poate vom merge într-o bună zi. Am putea face o croazieră pe Nil.

— Cred că îţi trebuie mult curaj pentru aşa o aventură.

— Nu e chiar atât de înspăimântător când ai pe cineva alături.

Ea se întoarse uşor, până când buzele lor fură la acelaşi nivel.

Nu trebuia decât să se mişte foarte puţin spre ea. Ea îl privi în ochi.

— Eleanor zicea că furtunile sunt un bun prilej pentru îmbrăţişări şi alint. Că Weddington o ţine în braţe şi o sărută până ameţeşte.

— Până ameţeşte? Nu-s prea sigur că l-ar flata descrierea asta.

— Îl iubeşte cu ardoare… Iar mie mi-au amorţit braţele.

— A, da? Iartă-mă. Pune-le peste ale mele.

Îşi întinse braţele sub ale ei, ca să le dea un punct de sprijin.

— Ţi-am spus vreodată că mi-e groază de furtuni?

Dumnezeule mare, oare îi spusese? Ar fi trebuit să ştie răspunsul sau era o întrebare retorică?

— Poate mi-ai spus, dar nu îmi amintesc acum.

Nemernic insensibil! În mod normal, şi-ar aminti fiecare vorbă rostită de ea din clipa în care o cunoscuse!

— Chiar îmi e, spuse ea. Mai ales aici, unde marea e atât de aproape. Şuieratul vântului pare şi mai puternic şi mai fioros în locurile astea. Mă împiedică să dorm. Încercam să mă liniştesc un pic cu umbrele astea ale tale. Ar fi însă mult mai plăcut dacă m-ai ajuta tu să mă liniştesc.

Iar el nu mai avu nevoie de nimic altceva.

Capitolul 17

Torie avu un moment de nesiguranţă când văzu dorinţa dezlănţuită din privirea lui. Era ca şi cum o ţinuse de prea mult în el, iar acum îi dădea frâu liber. Iar ea, la rândul ei, nu putea ignora valul de tandreţe pe care Robert îl trezise în ea în timp ce se jucase cu Richard. Voia să-l cunoască întru totul. Se săturase să joace rolul soţiei răbdătoare.

Voia să-şi deschidă inima. Mâna lui îi mângâie faţa, gura o strivi pe a ei, iar ea îşi dădu seama că era foarte posibil să se fi îndrăgostit de soţul ei.

Niciodată nu avusese parte de o atingere mai tandră, de un sărut atât de aţâţător. Voia doar să i se predea, să se lase sedusă.

Căci o seducea nu prin forţă sau prin insistenţe, ci pur şi simplu oferindu-i ce îi ceruse şi neluând mai mult de atât.

Ea se întoarse, schimbându-şi poziţia astfel încât să-i permită să adâncească şi mai mult sărutul, iar el o făcu cu înflăcărare. Îi răspunse, la rândul ei, cuprinzându-l cu

braţele şi abia dacă îşi dădu seama că el o întinse uşor pe covor.

Avea un braţ în jurul ei, iar cu cealaltă mână continuă să-i mângâie faţa. Degetele i se împletiră apoi în părul ei, pe care una dintre servitoarele lui Eleanor îl pieptănase şi îl prinsese în coadă înainte ca Torie să se bage în pat.

O sărută pe bărbie, pe gât, şoptindu-i numele ca pe o binecuvântare. Apoi gura lui o copleşi din nou pe a ei, numai că de această dată în sărutul lui nu se mai simţi nicio reţinere.

Părea că nu se mai satură de ea, de buzele ei, de gustul ei, de mirosul ei. Părea că dorinţa îi era atât de fierbinte, încât nu avea să şi-o potolească vreodată. Camera răsună de gemetele lui, în timp ce limba lui exploră, iar buzele aţâţară.

— Spune-mi ce vrei, îi ceru el cu răsuflarea împletită cu a ei.

— Spune-mi *tu* ce vrei, îi răspunse ea.

— Vreau tot ce vrei şi poţi să-mi dai în noaptea asta.

El se trase uşor înapoi, ca ea să-i poată vedea fulgerele negre din ochi. Torie mai văzu însă ceva. Văzu pasiune, îndoială, dar mai ales afecţiune şi puterea de a iubi.

— Vreau să te văd despletită, rosti el cu răsuflarea întretăiată. Vreau să-ţi desfaci nasturii cămăşii de noapte, vreau să-ţi simt atingerea pe piept, pe spate, pe păr. Vreau să fim piele pe piele. Vreau să fim atât de aproape, încât să nu te văd întreagă atunci când te privesc. Dar cel mai mult vreau să doreşti şi tu ceea ce am de oferit. Spune-mi „da”, şi voi fi blând precum noaptea care cade peste noi.

Să-i spună „da”? Ce ciudat ca un soţ să-i ceară asta soţiei lui. Oare îi lăsase până acum impresia că i-ar fi spus altceva decât „daM? Oare nu ea fusese cea care îl tot îmboldise?

N-ar fi crezut că soţul ei, un bărbat de viţă nobilă, un duce, s-ar fi îndoit că ea îl doreşte. Domnea peste proprietăţi întinse, iar acum urma să domnească peste inima ei. Îi zâmbi cu căldură, iar el o sărută pe obraz.

— Ador când îţi apare gropiţa. Aş face orice să nu mai dispară.

Vocea lui întretăiată o făcu să se înfioreze. Simţi cum i se strânge stomacul, iar inima ameninţă să-i sară din piept.

— O, te rog, se auzi oftând. Te rog.

Buzele lui se lipiră din nou de ale ei, iar ea îşi spuse că momentele pe care le trăiau acum erau preludiul unei uniuni sublime. Era atât de priceput, de versat, limba i se unduia şi se încolăcea cu a ei, într-un ritm vechi de când lumea. Abia simţi când el îi desfăcu părul şi îl împrăştie în jurul ei, umplându-şi palmele cu mătasea grea a pletelor de aur brun.

— E atât de frumos şi de moale…

Îşi îngropă faţa în părul ei de parcă ar fi fost tot ce avea mai frumos. Un tremur îi cuprinse trupul, apoi Torie îl simţi că se încordează tot, de parcă avea nevoie de un moment să îşi revină în urma unei descoperiri epocale.

Îşi întoarse capul spre ea, iar sărutările lui îi desenară linia maxilarului, apoi îi cotropiră bărbia şi gâtul. Cu fiecare atingere, aprindea în ea mici focuri care parcă îi circulau prin vene, din cap până în picioare. Vederea i se înceţoşă. Torie se gândi că, deşi mâinile lui erau pricepute în a crea umbre, erau chiar mai pricepute în a provoca plăcere.

El se ridică, îşi dădu jos cămaşa, iar ea îşi plimbă mâinile pe pieptul lui.

— E atât de frumos şi de ferm!

Îi zâmbi, iar el râse. Ajunsese să-i iubească râsul. Când Robert reveni deasupra ei, degetele începură să desfacă nasturii cămăşii ei de noapte. Simţi în atingerea lui bucurie, nerăbdare şi curiozitate. Privi cu atenţie cum fiecare nasture îl apropie tot mai mult de imaginea trupului ei gol. Nu se grăbi. Păru că desface un cadou, iar fiecare gest fu un pas firesc al călătoriei la finalul căreia urma să i se dezvăluie conţinutul cutiei, pe care apoi avea să fie liber să îl savureze.

Când îi desfăcu şi ultimul nasture, ea îşi ţinu respiraţia înainte ca el să desfacă marginile cămăşii. Uimirea din privirea lui aproape că îi umplu ochii de lacrimi. El îşi

petrecu uşor mâna în jurul unui sân, gemu încet şi îl mângâie cu nespusă tandreţe. Crezuse că avea să se simtă stânjenită sau speriată, dar tot ce simţi era dorinţa nespusă ca mâna lui şi rămână acolo pentru eternitate. Cu un geamăt adânc, o trase spre el, iar căldura pieptului lui îi înfierbântă şi ei pielea.

— Nici nu-ţi imaginezi cu câtă ardoare mi-am dorit să te am atât de aproape. Mi-am dorit din clipa în care te-am văzut la altar.

Nu apucă să îi răspundă, căci el începu să o atingi cu mâinile, cu buzele, cu limba, iar ea îl atinse, la rândul ei, bucurându-se de fermitatea muşchilor lui, de netezimea ca de catifea a pielii lui. O, da, asta era, asta însemna şi fii iubită, să fii dorită. Şi facă dragoste fără asemenea momente… Nu, nu credea că se poate! Era o parte importantă a unei relaţii, să caute plăcerea…

Cineva bătu la uşă. Ea scoase un ţipăt uşor când uşa se deschise şi cineva păşi în cameră. Robert o trase lângă el şi îi ţinu capul spre pieptul lui. Îi inspiră înnebunită aroma îmbătătoare, ruşinată că aveau să fie văzuţi într-o postură atât de compromiţătoare, deşi îşi dădu seama că el făcu tot posibilul să o apere, să o protejeze.

— Ah, mă scuzaţi că vă deranjez, deşi recunosc că sunt tare bucuros că mi-ai urmat sfatul.

— Nu ţi l-am urmat.

— Serios? Nu aşa pare. În fine, asta nu e important. O corabie a naufragiat nu departe de aici. Plec chiar acum să încercăm să salvăm supravieţuitorii.

— Vin şi eu numaidecât.

— Foarte bine. Dar grăbeşte-te. Corabia e deja înclinată şi…

— Vin acum!

— Bine.

Uşa se trânti în urma lui Weddington, iar Robert o lăsă uşor pe Torie pe covor şi începu să se îmbrace.

— Îmi pare rău, trebuie să plec.

Ea începu să îşi încheie la loc nasturii cămăşii de noapte, privindu-l cum îşi pune cămaşa pe el şi îşi trage

cizmele în picioare.

— Dar eşti băut.

— Mi-am revenit aproape complet, zise el şi îi aruncă o privire. Deşi trebuie să mărturisesc că săruturile tale nu sunt mai puţin îmbătătoare.

Acelaşi lucru îl simţea şi ea despre săruturile lui.

— Te duci să-i ajuţi? întrebă ea.

— Da, normal. Nu fi aşa de îngrijorată! Am mai fost la astfel de salvări. Ştiu ce e de făcut.

Oare chiar se vedea pe chipul ei cât de îngrijorată era? Probabil că da, pentru că într-adevăr se temea pentru el.

— Dar e furtună…

— Ştiu. Tocmai furtuna a provocat incidentul.

Îşi luă haina de pe spătarul scaunului.

— Dar cum o să-i poţi ajuta? Dacă sunt pe un vas…

— O să vâslim până ce ajungem la ei, o să luăm cu noi cât de mulţi oameni vom putea, apoi pe alţii şi tot aşa, până când îi aducem pe toţi la mal.

— Când ai mai fost la astfel de salvări?

— Când eram mai mici.

Se ridică şi îşi simţi picioarele moi şi nesigure. Era îngrozită de furtună, mai îngrozită ca oricând, îngrozită de gândul că l-ar putea pierde tocmai când era la un pas să devină al ei. Trupul încă îi vibra, aşteptând, căutând ceva ce nici ea nu înţelegea.

Simţi mici înţepături în buzele umflate, care încă purtau gustul lui. El se opri şi o privi.

— Ce e? îl întrebă.

— Mă uit la părul tău. Chiar îţi trece de şolduri, ca o perdea de catifea. Nu e nici castaniu, nici negru. Are culoarea lemnului de mahon. E minunat!

Cu un gest de cochetărie, ea îşi dădu pletele grele peste umăr.

— O să ai grijă de tine, da?

El îi zâmbi cu un aer nepăsător.

— Sigur că da.

Se apropie de ea, o luă în braţe şi o sărută cu o

disperare care aproape că o îngenunche. Se agăţă de el, dornică să îl oprească, să nu îl lase să plece, dar el se retrase.

— Trebuie să plec.

— Robert? O să fiu aici când te întorci. Să te ajut să-ţi dai jos cizmele.

El rânji.

— Dacă te găsesc aici, o să te sărut până ameţeşti.

Râseră amândoi. Cu toate că el pornea spre o aventură periculoasă, amândoi ştiau că ea avea să fi aştepta. Că urma să fie acolo pentru el.

*

După ce el plecă, Torie se lăsă să cadă într-un scaun şi stătu aşa preţ de un minut. Îşi dădu seama apoi că avea să îi fie cu neputinţă să stea pur şi simplu într-un loc până la întoarcerea lui. Trebuia să poată fi de ajutor cumva. Îşi strânse halatul şi plecă în căutarea lui Eleanor. Era sigură că nici ea nu dormea. Servitorii o îndrumară prin casa impunătoare şi, în cele din urmă, o găsi pe ducesa de Weddington stând în dreptul unei ferestre uriaşe, la etajul al doilea al clădirii. Privea înspre mare, iar obrajii îi erau uzi de lacrimi.

— Eleanor?

Eleanor îşi trase nasul şi îşi şterse obrajii.

— Iartă-mă. Urăsc marea, ştii?

— Nu. Nici nu bănuiam. Dacă o urăşti, cum de trăieşti la malul ei?

— Pentru că Weddy o adoră. E singura care mi-l poate lua. Şi mă tem că va veni o zi când mi-l va lua pentru totdeauna.

Torie veni la fereastră lângă ea. La fiecare fulger ce brăzda cerul, marea şi nava naufragiată deveneau înspăimântător de vizibile.

— L-am văzut cum te priveşte. Nici măcar marea nu are puterea de a ţi-l răpi.

— Într-o zi, prin sat a trecut o ţigancă ce ghicea

norocul şi am făcut greşeala să-i cer să-mi citească viitorul în cărţile ei de tarot. Mi-a spus că marea mi-i va lua pe cei doi pe care îi iubesc.

— Poate că Weddy al tău va călători în Egipt şi asta va însemna că marea ţi l-a luat şi l-a dus departe.

Eleanor clătină din cap.

— Nu. Mi-a spus că-l va răpi pentru mult timp. De mii de ori am vrut să-i cer lui Weddy să ne mutăm, să locuim în altă casă, pe altă proprietate, undeva departe de mare. Însă prefer să am parte de mai puţini ani împreună, dar să-l văd şi să-l ştiu fericit, decât să trăim alături ani mulţi în care să-l ştiu trist.

— Eleanor, nimeni nu poate vedea în viitor.

— Poate. Poate sunt naivă. Dar această teamă a mea că nu vom avea parte de suficient timp împreună ne face să nu intrăm în vârtejul vieţii sociale din Londra. Vreau ca nimic să nu ne distragă atenţia de la celălalt. Nu o să fiu niciodată pregătită să trăiesc fără el, dar măcar voi avea suficiente amintiri din care să mă hrănesc. Şi iată-mă devenind ursuză când avem atâtea de făcut! În curând, vor fi aduşi aici oameni care au nevoie de căldură, hrană şi haine. Dacă-ţi face plăcere să ajuţi, eşti invitata mea.

— Spune-mi ce să fac!

*

Fură aprinse focurile în şemineuri, iar pături groase fură aşezate în dreptul lor, ca să se încălzească. La bucătărie, supa fu pusă la încălzit.

Când servitorii începură să aducă primii supravieţuitori, îi duseră mai întâi în bucătărie, unde fusese montat un paravan pentru ca oamenii să se poată dezbrăca de hainele mustind de apă. Li se dădură apoi veşminte şi pături calde şi fură duşi în sala de mese, unde li se oferi supă caldă.

Servitorii îi duseră apoi în dormitoare, ca să se poată odihni, şi îi asigurară că totul avea să fie bine. Fură aduse în total douăzeci şi şapte de persoane, pasageri şi membri ai

echipajului.

Torie nu-şi dădea seama ce s-ar fi făcut toţi acei oameni dacă proprietatea n-ar fi fost atât de mare. Din fericire, fu loc pentru toţi.

La un moment dat, Torie îşi puse o pelerină şi pomi cu grijă spre mal, ca să vadă operaţiunea de salvare, convinsă că poate fi de ajutor mai mult afară decât în casă, unde servitorii se îngrijeau de nevoile tuturor. Dar nu avea însă forţă să vâslească barca pe care Robert şi Weddington o desprindeau de corabie. Abia dacă avea putere să ţină piept vântului. Îşi privi soţul, văzu cum îşi punea viaţa în pericol ca să-i salveze pe alţii, iar dragostea pentru el creştea precum valurile tot mai mari şi mai înspumate care se loveau de mai.

Îi era atât de teamă că avea să fie ucis, încât abia putea privi scenele din faţa ei.

Se întoarse în casă şi observă că plecarea ei nu făcuse decât să le dea şi mai mult de lucru servitorilor, căci acum era nevoie să o usuce şi să o încălzească şi pe ea. Eleanor îi aduse din camera ei o altă cămaşă de noapte.

— Îmi pare rău. Nu gândeam, spuse Torie când, în cele din urmă, fu aşezată în faţa focului, îmbrăcată cu haine uscate şi curate. Cobor imediat să dau o mână de ajutor.

— Cred că servitorii au deja totul sub control. Şi să ştii că nu te condamn că ai coborât la mal. De când sunt aici, e abia a doua astfel de catastrofă. Dar nu am reuşit să-mi fac curaj să ies să văd ce se petrece.

— Era şi Robert aici când s-a mai întâmplat aşa ceva?

— De când sunt eu aici, nu. Cred că a mai fost aici la un singur naufragiu, pe vremea când erau mult mai tineri. Corăbiile şi furtunile nu prea fac casă bună.

— Nu-l cunosc, Eleanor, spuse Torie, privindu-şi noua prietenă. Am crezut că se va apuca să dea ordine în stânga şi-n dreapta, că le va spune oamenilor ce să facă. N-am crezut că va fi în barca de salvare, luptându-se cu valurile ca să-i salveze pe acei bieţi oameni. A fost îngrozitor să îl văd într-un pericol atât de mare. Dar părea atât de sigur pe el, atât de hotărât, de neînfricat!

Eleanor îngenunche în faţa ei şi îi luă mâinile în ale sale.

— Weddy considera cândva că nu avea şi nici nu va avea un prieten mai devotat decât Robert. Apoi, Robert pe care îl cunoşteam noi a dispărut cumva. Însă acum s-a întors. Ai încredere în inima ta şi-l vei vedea şi tu pe acel Robert pe care îl iubim cu toţii.

Vorbele lui Eleanor i se părură cumva ciudate şi misterioase. Torie rămase cu privirea aţintită asupra prietenei sale.

— La ce te referi când spui că a dispărut?

— Ah, iată-vă! Weddy!

Eleanor sări în picioare şi alergă în braţele soţului ei care făcu un efort să nu cadă pe spate cu ea cu tot.

— Sunt ud şi înfrigurat, Eleanor, şi la fel vei fi şi tu dacă nu te dezlipeşti de mine.

— Cred că am să rămân aşa. O să ne uscăm şi o să ne încălzim unul pe celălalt.

El se uită înspre Torie.

— Robert va veni imediat. Acum e la mine în cameră ca să mai ia un rând de haine.

Când Robert se întoarse în dormitorul lui, desculţ şi purtând doar o pereche de pantaloni, o găsi pe Torie acolo. Părea epuizat, şi pe bună dreptate. O privi, apoi îşi privi picioarele desculţe.

— Valetul lui Weddington m-a ajutat să mă descalţ, explică el, aproape cerându-i scuze.

— Am ieşit pe mal şi te-am văzut ajutându-i pe acei oameni. M-am îngrozit.

— Şi eu.

— Cu toate astea, te tot întorceai după ei. Făceai un drum, apoi altul, apoi altul…

— Aveau nevoie de ajutor, iar eu îl puteam oferi.

— Dacă mureai?

— N-am murit. Nu văd de ce am face speculaţii despre ce-ar fi fost dacă…

— Atunci hai să facem speculaţii despre ce e acum, despre ce se întâmplă. Despre prezent. Eşti soţul meu, dar

n-am devenit încă atât de intimi cât ar trebui. De ce nu mă vrei?

— Of, Dumnezeule, dar te vreau, te vreau cu fiecare fibră a fiinţei mele!

— Atunci ia-mă!

*

Robert se gândi la invitaţia ei şi o privi dezbrăcându-se. Ea începu să îşi desfacă nasturii cămăşii de noapte, apoi depărtă marginile şi o lăsă să-i cadă de pe umeri. Când deveniseră femeile atât de îndrăzneţe?

Şi când devenise el atât de slab? Privi cu uimire şi recunoştinţă spectacolul ce i se oferea în faţa ochilor. Cămaşa ei de noaptea căzuse uşor spre podea, atingând, în trecerea fină, contururile îmbietoare ale trupului ei, dezvăluind-o centimetru cu centimetru, înnebunitor de lent. La sfârşit, o văzu complet goală, poate uşor vulnerabilă, dar în mod cert uluitor de frumoasă.

Era splendidă cu rotunjimile şi liniile trupului ei care se îmbinau…

Dintr-odată, ea se aplecă, luă de pe jos cămaşa de noapte şi o strânse la piept.

— Nu! spuse el, ceva mai poruncitor decât şi-ar fi dorit, iar ea rămase nemişcată.

Expresia ochilor ei mari îi aminti de cea a unei căprioare pe care o observase cândva în pădure, iar ea îşi dăduse la un moment dat seama că mai era cineva în preajmă.

— Mai lasă-mă să mă uit un pic la tine.

Ea îşi linse buzele şi se încruntă.

— Credeam că, după ce mă dezbrac, treaba o să meargă repede. Judecând după reacţia ta, mi-am spus că probabil nu mă placi. Că eşti dezamăgit.

— Cum să fiu dezamăgit?

Ea dădu cămaşa un pic într-o parte, dezvelind un sân absolut perfect.

— Sânii mei sunt cam…

— Voluptuoşi?
— Mari, mă gândeam.
— Iar eu am mâini mari.
Ea îi privi mâinile care le ţinea cu stângăcie pe lângă corp. Apoi se uită drept în ochii lui şi lăsă din nou cămaşa să cadă încet pe podea.
Ea era o ispită.
Iar el nu era decât un bărbat. Nu era vreun sfânt.
Se ţinuse tare şi îi rezistase atâta vreme, ţinând piept singurătăţii şi nebuniei. Dar în această noapte era slăbit. Obosise. Îl obosise lupta cu furtuna, lupta cu fratele lui, lupta cu propriile dorinţe. Era al naibii de obosit.
Se lăsă în voia puterii de seducţie a vocii ei, a parfumului ei, a prezenţei ei, a nuanţei trandafirii a pielii ei dezgolite. Depuse armele, căci nu mai avu nici tăria, nici dorinţa de a se îndepărta iar de ea.
Îşi desfăcu pantalonii la fel de încet precum îşi desfăcuse ea cămaşa. O privea fix, gata să reacţioneze la cea mai mică urmă de teamă sau de îndoială ce i-ar fi putut apărea pe chip. Nu văzu însă decât nerăbdare şi, slavă Cerului, dorinţă!
Weddington avea dreptate. Pe el îl dorea. Pe el, Robert. Pe cel care stătea în faţa ei. Nu pe fratele lui. Nu pe John.
Pe el. Poate nu avea să-i cucerească inima, dar câtă vreme dorinţa ei era să devină una cu el, să-şi împreuneze trupul cu al lui, el avea să accepte, să se bucure de ea şi să se străduiască apoi ca bucuria lui să fie şi a ei.
Inspiră adânc, apoi îşi lăsă pantalonii să cadă, rămânând gol în faţa ei, dezgolit şi vulnerabil la fel ca ea.
— Cerule mare… Eşti atât de frumos! şopti ea, privindu-l apreciativ. Nu ştiam că un bărbat poate arăta atât de… magnific. Arăţi ca un războinic. Sau ca un zeu.
— Nici chiar aşa… mormăi el, uşor jenat de laudele ei, dorindu-şi pentru o clipă să-şi înşface pantalonii şi să-şi acopere goliciunea.
În fanteziile lui, astfel de scene aveau loc în încăperi bine luminate unde şi el, şi iubita lui erau complet goi. În

realitate, sperase cumva ca totul să se petreacă la adăpostul întunericului, sub pături, folosindu-şi mâinile şi degetele ca să „vadă” trupul femeii, iar ea, pe al lui.

— Eu aşa te văd, spuse ea, zâmbindu-i uşor, făcând gropiţa când să apară, când să dispară. Ard de nerăbdare să te ating.

Acum, că venise momentul, era sfioasă. Soţia lui era sfioasă.

O adora pentru asta.

— Mai întâi, lasă-mă să mă umplu de tine, îi spuse el, deşi ştia că în curând el avea să o umple pe ea.

Nu voia însă ca prima lor împreunare să fie zorită, făcută în grabă.

Era el însuşi un pic sfios. Nu făcuse niciodată dragoste cu o femeie. Sau, cel puţin, nu îşi amintea să fi făcut.

În acea noapte când plecase să sărbătorească împreună cu fratele lui, în noaptea de dinainte de Pentonville, acesta fusese scopul: să bea, să joace jocuri de noroc şi să meargă la femei. Îşi aminti de băutură şi de jocuri. Cât despre femei… era sigur că fusese drogat până să ajungă acolo. Iar dacă într-adevăr apucase să aibă una, era sigur că avusese o prestaţie jalnică.

Voia ca momentele cu Torie să fie perfecte, căci era sigur că şi pentru ea era prima dată când simţea atingerea unui bărbat. Roşeaţa din obraji îi cuprinse gâtul, pieptul şi rotunjimile delicate ale sânilor. Iar în timp ce o privea şi îşi nota în minte fiecare amănunt, fiecare curbură şi fiecare moliciune, îşi dădu seama că ea făcea acelaşi lucru şi că îi măsura trupul cu aceeaşi curiozitate avidă, cu aceeaşi poftă cu care el îl măsura pe al ei.

— Eşti emoţionată?

Ea încuviinţă din cap.

— Speriată?

Îi făcu semn că nu.

— Asta e bine. Pentru că eu sunt.

— De ce ai fi tu speriat? îl întrebă.

Speriat era puţin spus. Era îngrozit la gândul că urma să facă vreun lucru greşit, că ei avea să nu-i placă.

— Ştiu că femeia simte ceva durere. Nu vreau să îţi fac rău şi mă tem că, în încercarea mea de a te scuti de orice durere, voi fi neîndemânatic şi stângaci.

Torie se apropie şi îşi puse degetele pe buzele lui, făcându-l să tacă şi reaprinzându-i, în acelaşi timp, focul dorinţei. Ochii ei îl priviră fix, de parcă i-ar fi pătruns până în adâncul sufletului. Gropiţa îi reapăru.

— Cum se face că de obicei nu prea vorbeşti, iar acum, mai degrabă aş prefera să nu spui nimic. Sunt aproape sigură că am ajuns să te iubesc.

— Oh, Dumnezeule mare!

Robert simţi că i se taie genunchii şi cade din picioare. Şi poate ar fi căzut dacă n-ar fi tras-o pe Torie lângă el, lipindu-şi buzele de ale ei, sprijinindu-se de ea.

Cât tânjise după un astfel de moment! Şi-l imaginase vreme de opt ani lungi şi grei. Visase la el. Dar nimic nu avea cum să îl pregătească pentru experienţa reală, pentru senzaţia pe care i-o oferea trupul gol al unei femei, lipit de al lui din cap până în picioare, strivit de al lui, aproape pătruns de al lui. Şi nu era vorba de orice femeie. Nu avea în braţe o femeie pe care o plătise sau o slujnică pe care o siluise. Femeia aceea chiar ţinea la el. Sau cel puţin asta îi spusese. Că era aproape sigură. Oare ce ar fi putut să facă să o ajute să fie absolut sigură?

La fel de sigură ca el. O iubea. Ar fi iubit-o chiar dacă nu i-ar fi dăruit momentele pe care tocmai le savuraseră împreună. Îi iubea zâmbetul şi gropiţa din obraz. Îi iubea râsul şi uimirea ce i se aşternea pe chip la vederea unui pui de căprioară.

Alături de ea, tăcerile erau lesne de îndurat. Era mulţumit să fie, pur şi simplu, cu ea. Iar a avea mai mult de atât, a avea ceea *ce* tocmai se întâmpla…

Era tot ce şi-ar fi putut dori. Şi era decis să îşi apere fericirea cu preţul viaţă. Avea să găsească o cale să demonstreze cine este cu adevărat şi să-l împiedice pe John să mai fie vreodată o ameninţare.

Avea să facă toate acestea cu mintea limpede. Căci în aceste momente era pierdut în senzaţiile pe care i le oferea

apropierea ei. Trăia din plin minunea de a-i simţi pielea mătăsoasă, sânii tari apăsându-i pieptul, uimirea cu care mâinile ei îl atingeau şi îl mângâiau pe umeri, pe spate, pe braţe. O sărută, iar ea îi întoarse sărutul.

Se întinseră uşor pe pat, fără a-şi dezlipi buzele, iar trupurile lor îşi găsiră repede locurile, lipindu-se şi strângându-se ca şi cum erau două jumătăţi care, în sfârşit, se regăsiseră într-un întreg. Ea se simţi întocmai unde îi era locul, sub greutatea incitantă a trupului lui, cu părul răsfirat pe perne.

Iar el simţi, la rându-i, că ajunsese, în sfârşit, acolo unde îi era locul. Îşi ridică uşor capul, se uită adânc în ochii ei şi se simţi cuprins de un val de încredere. Avea să-i provoace plăcere, să o facă să se simtă bine.

Torie văzu schimbarea din ochii lui. Văzu o expresie de încredere şi de hotărâre pe care nu ştia cum s-o explice. Îşi trecu degetele prin părul lui, peste umerii largi.

Acolo era locul lui. Prins între coapsele ei, sprijinindu-se pe coate, privind-o cu o intensitate animalică. Îşi coborî apoi privirea spre buzele ei, o sărută adânc, după care coborî şi mai mult şi îi sărută uşor sânii.

Limba lui frământa sfârcul întărit, limba făcea mici cercuri delicioase care îi provocau fiori. Lui Torie i se păru cumplit de decadent ceea ce făceau, dar cu niciun preţ n-ar fi vrut să se oprească. Îşi trecu mâinile prin părul lui, ţinându-l aproape, savurându-i atingerea la fel de mult cum i-o savură el.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el în timp ce-şi plimba buzele de la un sân la altul.

Degetele lui mângâiau conturul sânilor, iar buzele şi limba lui se ocupau de alte locuri care cereau mângâiere. Coborî o mână spre şoldurile ei unduioase, ajungând în final în interiorul coapselor ei, chiar în centrul feminităţii ei.

Ea se gândi că poate s-ar cuveni să fie şocată de atingerea lui, dar totul păru atât de firesc, de natural… totul era perfect… şi incredibil de incitant. Trupul i se arcui spre al lui, ca şi cum ştia mai bine decât ştia ea însăşi de ce avea nevoie, ce îi trebuia ca să fie împlinit, ca să scape de

freamătul aproape dureros ce o cuprinsese. Se desfătă cu atingerile lui şi dori să le simtă pe fiecare centimetru de piele cuprinsă de fierbinţeala dorinţei. Degetele lui pătrunseră încet în miezul umed al trupului ei, făcând-o să scâncească uşor. Se ridică deasupra ei.

— În curând, Torie, în curând.

O sărută, iar când limba i se strecură în gura ei, fermitatea bărbăţiei lui o pătrunse încet. Era pregătită pentru el, caldă, umedă, dorindu-l la limita nebuniei. Se împinse încă puţin în ea, până când o pătrunse întru totul. Durerea pe care bănuia că avea să o simtă şi despre care i se vorbise nu avea nicio legătură cu ce simţi în acele momente. Doar o uşoară usturime, senzaţia că o barieră cedase şi că de acum era soţia lui cu adevărat, cu suflet şi trup, în întregime. El îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei.

— E atât de bine, te simt atât de bine! Parcă ai fi făcută din catifea fierbinte, şopti el cu respiraţia sacadată.

Ea îl auzi cum înghiţea şi îi simţi umezeala pe pielea ei. O picătură caldă îi căzu pe piele. Erau broboane de sudoare, cu siguranţă, căci tot spatele lui îi era acoperit ca de o rouă delicată. Nu puteau fi lacrimi. Nu putea fi copleşitoarea recunoştinţă de a fi în sfârşit un singur trup.

Stătu aproape nemişcată, dornică să simtă, să savureze fiecare senzaţie, fiecare clipă. Erau împreună ca unul, iar trupurile lor păreau să ceară mai mult, tot mai mult.

El începu să-i acopere faţa cu sărutări, apoi îşi plimbă buzele pe gâtul ei, pe umeri… începu să se mişte în ea, mai întâi încet, pătrunzând-o adânc şi lent, oferindu-i plăcerea centimetru cu centimetru, desfăcând-o şi umplând-o, retrăgându-se şi intrând iar.

Se ridică pe coate, iuţind tot mai mult ritmul, concentrat, cu ochii ţintuiţi în ochii ei, cu o privire animalică, aproape înspăimântătoare. Ea îl ţinu strâns în timp ce o posedă cu o pasiune sălbatică, îşi ridică şoldurile ca să-l întâmpine, să-i facă loc în ea, să-l simtă până în străfunduri, iar senzaţiile crescură şi crescură până când simţi că e pe punctul să explodeze.

Iar când în sfârşit explodă, unde şi fiori de incredibilă plăcere o străbătură, iar lumea parcă luă foc în jurul ei.

Soţul ei trăi plăcerea în acelaşi moment şi la fel de intens ca ea, şi parcă nimic nu mai era şi nu mai putea fi la fel.

*

Robert bănuise dintotdeauna că îi fuseseră răpite nenumărate lucruri şi experienţe, dar nu avusese decât o idee vagă despre ele, despre cum i-ar fi fost viaţa dacă ar fi avut parte de tot ce i s-ar fi cuvenit. Era întins în pat şi o mângâia uşor pe Torie, care stătea cuibărită alături de el. Abia în acel moment înţelese dimensiunea reală a cruzimii fratelui său.

Închisoarea era pentru nelegiuiţi, pentru criminali, pentru cei care furaseră şi uciseseră. Robert nu făcuse nimic pentru care să merite să fie întemniţat.

Acum voia răzbunare şi o voia cât mai degrabă. Însă, chiar când acele gânduri îl împresurau, realiză că, de fapt, tot ce dorea era să se termine totul. Obosise. Voia să fie liber să-şi trăiască viaţa în pace, lângă Torie. Numai că nu îşi dădea seama cum putea să facă asta.

Nu se îndoia că John vedea situaţia cu totul diferit. John, care o curtase şi îi ceruse mâna. Cu care crezuse că se mărită.

Încercă să alunge sentimentul de vină care îl copleşi când realiză ce făcuse. Îşi aminti că ea îi spusese că avusese îndoieli înainte să se mărite. Îşi aduse aminte că în această noapte toate îndoielile i se risipiseră precum ceaţa la ivirea soarelui. Pe el îl dorise. La el ţinea. Şi nu putea nega faptul că şi el ţinea la ea. Cu ardoare.

Afară, furtuna încă nu se potolise, fulgerele încă despicau cerul, tunetele parcă zguduiau pământul, dar ei doi erau la adăpost într-un refugiu călduros şi confortabil.

— Unde te-ai dus?

Întoarse capul spre soţia lui.

— Poftim?

— Se vede pe faţa ta că nu mai eşti aici, cu mine.

— Mă gândeam cât de norocos sunt că exişti, că te am în viaţa mea. Şi la tot ce sunt dispus să fac pentru ca nimeni să nu mi te poată lua. Ca să te păstrez.

— N-ar trebui să-ţi fie prea greu. Îmi plac ciocolata, perlele şi florile.

— Aha, deci eşti lesne de mituit.

Ea se strânse şi mai aproape de el, mângâindu-i pieptul.

— Nu ţi-am zis niciodată asta?

— Nu cred.

— Ori ţi-am spus lucrurile astea la un moment dat, ori mă cunoşti foarte bine. Că doar mi-ai dăruit colierul şi brăţara din perle pe care le-am purtat la nuntă.

Îi fu recunoscător că nu se uită la el şi nu putuse vedea expresia feţei. Întotdeauna urmau să existe lucruri pe care nu avea să le ştie. Întotdeauna. Şi avea să-l pândească mereu pericolul ca ea să afle adevărul, să descopere totul.

Trebuia să îi mărturisească acum, cât stătea în braţele lui, satisfăcută şi mulţumită. Să îi spună că nu era cine credea ea, că nu era bărbatul cu care credea că s-a măritat. Dar nu reuşi să articuleze niciun sunet. Nu reuşi să-i spună adevărul, să-i distrugă momentul. Nici ei, nici lui. Mâine. Îi va spune totul. Mâine.

Capitolul 18

— N-ai decât să protestezi cât vrei, dar se vede clar că astă-noapte mi-ai urmat sfatul. Şi încă cum!

Robert stătea lângă trăsură, aşteptând ca soţia lui să-şi ia rămas-bun de la Eleanor. Ignoră făţiş cuvintele prietenului său.

Era deja după-amiază, ploaia se oprise, iar cerul plumburiu se înseninase. După operaţiunea de salvare de peste noapte, Robert şi Weddington dormiseră până în

urmă cu o oră şi ceva.

Robert ar fi fost bucuros să nu se mai dea jos din pat, căci Torie dormise alături de el. Îi plăcuse la nebunie să o privească dormind.

Ea îşi freca uşor picioarele în timpul somnului, iar el se întrebă dacă astfel de mici detalii făceau ca soţii şi soţiile să doarmă în paturi separate. Lui îi plăcuse să o simtă aproape, iar foiala ei din timpul somnului îi adusese linişte şi alinare.

— Nu spui nimic? întrebă Weddington.

— E prima dată când îmi dau seama ce prieten nesuferit eşti.

— Nesuferit, poate. De nădejde, fără îndoială. Vreau să iei astea cu tine, îi mai spuse Weddington, întinzându-i o cutie din lemn.

— Nu, mulţumesc, n-am de gând să mă mai duelez prea curând. Lui Torie nu i-ar plăcea deloc.

— Nu ţi le dau ca să ai cu ce să te duelezi, ci ca să te aperi. Dacă tu ai reuşit să evadezi de la Pentonville, e posibil ca şi fratele tău să reuşească. Nu e mai puţin inteligent decât tine.

Robert nu putea nega asta. Ba chiar era de părere că, în unele privinţe, fratele lui era mai inteligent. Sau măcar mai viclean.

— I-ai spus adevărul despre situaţia ta? întrebă Weddington.

Robert se strâmbă uşor. Nu era deloc mândru de răspunsul pe care era nevoit să-l dea la întrebarea prietenului său.

— Nu.

— Mă îndoiesc că pentru ea va avea vreo importanţă, fu de părere Weddington.

„Cum să nu aibă”, se gândi Robert.

— Eleanor o place, spuse Weddington.

— Şi ea o place pe Eleanor.

Nu trecu mult timp şi Torie fu în sfârşit gata de plecare. Robert îşi luă rămas-bun de la Weddington şi se urcă în trăsură în urma lui Torie, aşezându-se lângă ea. Ea îi

zâmbi timid, el o luă de mână, iar trăsura se puse în mişcare, lăsând în urmă conacul Drummond. Robert se înfrână cât de mult putu, dar fu nevoit să se recunoască înfrânt în faţa atracţiei faţă de soţia lui.

Torie începea să recunoască semnele dorinţei când aceasta punea stăpânire pe el. După cele petrecute noaptea trecută, nu mai existau motive să nu dea frâu liber pasiunii. Buzele li se întâlniră într-un sărut insistent, dornic de mai mult, dar fără a provoca niciun pic de teamă. Era atâta bunătate în acest bărbat, era atâta grijă, dar era şi un torent de pasiune.

Cu el, totul începea ca o scăpărare de chibrit şi se transforma într-o flamă pustiitoare, ca un foc într-o noapte de iarnă. Iar ea ardea, dorea să-i simtă sărutul, să-i simtă atingerea. Îl voia cu totul.

O trase în poala lui ca să o simtă mai aproape, iar sărutul deveni şi mai profund. Îşi trecu mâinile prin părul ei, scoţându-i acele şi agrafele, dornic să-i vadă iar pletele scăpate din strânsoare. Iar ei nici că îi păsa.

Îi aruncă pălăria pe cealaltă banchetă, iar ea presupuse că acul pălăriei îi ieşise din păr şi îşi aminti de reacţia lui când se aşezase pe el. Doar că de data asta nu mai râse. Nu putea, căci abia mai avea suficient aer ca să supravieţuiască atacului pasional la care o supunea Robert. Îl dorea, îl dorea cu ardoare.

— Dumnezeule, Torie, n-ar fi trebuit să încep ceva ce nu pot termina!

Respiraţia îi era întretăiată, iar buzele îi trasau dâre de foc pe gâtul ei, în timp ce degetele lui îi descheiau nasturii de la rochie.

— Dar poţi termina. Te rog. Trebuie…

— Nu, nu aici, nu în trăsură. Vreau să te am în pat, să te simt sub mine. Să fim complet goi. Vreau totul. Aşteptarea va fi o tortură. Dar o tortură dulce, care va înzeci plăcerea.

Ea ştia că avea dreptate. Era înfierbântată, iar cu fiecare atingere a lui pasiunea şi nerăbdarea creşteau.

— Cât mai avem până acasă? întrebă cu vocea

sugrumată de dorinţă.

— O oră, cred. Nu mai mult. De fapt, cred că mai puţin de o oră.

— Atunci hai să ne mai chinuim un pic unul pe celălalt până ajungem.

Ştia că el se pricepe de minune la asta. Îi trase corsajul, sărutând fiecare centimetru de piele la care putea ajunge, pipăind, strângând, mângâind. Când îşi coborî capul şi îi atinse sânul cu buzele, prinzându-l apoi cu degetele şi sugându-l încet, Torie aproape că îi sări din poală.

Voia să se oprească, dar şi să continue, îşi dorea să ajungă în pat cât mai repede. Chiar în clipa asta!

Îi întoarse favorul, desfăcându-i cămaşa, gustând aroma sărată impregnată în pielea lui. El gemu, îi şopti numele, iar mâinile lui se strânseră încet în jurul sânilor ei. Ea îi simţi vigoarea dorinţei, o simţi exact sub ea, şi se gândi că, dacă şi-ar fi ridicat pur şi simplu fustele şi s-ar fi întors spre el, încălecându-l, atunci acea parte din ea care cerşea cu disperare atenţie s-ar fi deschis exact cât trebuia pentru acea parte din el care pulsa de dorinţa de a o pătrunde, ca să îşi facă loc în miezul fierbinte şi primitor.

Era instinct pur această dorinţă de a fi împreună ca unul, de **a** vibra ca un singur trup. Simţi că se stinge, că avea să moară dacă nu îl simţea cât mai repede între coapsele ei. Se gândi la toate mişcările pe care le-ar putea face deasupra lui, la felul cum şi-ar ridica şi coborî şoldurile ca să se bucure cât mai bine de tăria lui, la cum şi le-ar roti în căutarea plăcerii finale ce avea să o copleşească. Dar nu. Simţi că el avea dreptate.

Era mai bine să nu o facă tocmai acolo, în trăsura care se clătina şi scârţâia.

Vizitiul opri caii, iar el ţâşni de lângă ea şi privi pe geam.

— Am ajuns, slavă Cerului! Hai să ne aranjăm.

Ea îşi încheiase deja corsajul, iar el îşi netezea cămaşa când valetul deschise portiera trăsurii. Expresia de pe chipul lui rămase impasibilă în timp ce îşi ajuta stăpânul uşor răvăşit şi stăpâna un pic mai răvăşită să coboare.

Torie avea părul desfăcut. Pălăria îi era pe banchetă, dar nu mai catadicsi să o ia. Robert se aplecă, o luă în braţe şi pomi spre casă. Ea îşi lipi faţa de gâtul lui.

— Pot merge şi singură, să ştii.

— Îmi place să te port eu.

Urcă în grabă scările, cu paşi siguri. Uşa se deschise înainte să ajungă în dreptul ei.

— Mă bucur că aţi revenit, Excelenţele Voastre, spuse Whitney.

— Şi noi ne bucurăm, spuse Robert fără să se oprească, îndreptându-se spre scara ce ducea spre aripa rezervată familiei. Spune-i doamnei Cuddleworthy că diseară eu şi ducesa vom lua masa la noi în cameră, dar nu vreau să fim deranjaţi până ce nu vă dau eu de veste.

— Prea bine, Excelenţă.

— Robert, o să ne iasă vorbe printre servitori.

— N-au decât să vorbească.

*

— De ce ţii mereu ochii închişi când facem dragoste?

Torie stătea întinsă peste soţul ei, cu obrazul pe pieptul lui, ca să nu se vadă jena ce o cuprinsese când el îi pusese întrebarea aceea.

— Nu-i ţin *mereu* închişi.

— Ba aproape mereu.

— Tu nu-i închizi?

— Nu.

— Niciodată?

— Aproape niciodată.

Din momentul în care intraseră în dormitor şi îşi smulseseră hainele de pe ei, nu se mai obosiseră să se îmbrace la loc. Îşi petrecuseră în camera lui toată după-amiaza şi toată seara. Cinaseră în cameră, tot goi, amuzându-se de propria decadenţă.

— De ce? întrebă el din nou. De ce-i închizi?

Ea ridică încet capul, apoi îl lovi cu bărbia în capul pieptului.

— Au! strigă el, punând mâna sub bărbia ei, ca să împiedice un nou atac. De ce ai făcut asta?

— Pentru că pui întrebări prea personale.

— Prea personale, zici? Crezi că mai e loc de aşa ceva între noi după tot ce ne-am făcut unul celuilalt toată după-amiaza şi seara? Ce mai înseamnă prea personal?

Fu nevoită să accepte că el avea dreptate şi că punctul lui de vedere era nu doar corect, ci şi convingător. O impresionase cât de aventuros se dovedise. Nu făcuseră dragoste de două ori în aceeaşi poziţie. Îi pusese perne sub şolduri, ca să i le înalţe şi să schimbe unghiul din care o penetra. O făcuseră chiar stând aşezaţi pe scaun. O făcuseră în picioare.

Dorinţa soţului ei părea nemăsurată.

El îi gâdilă nasul cu părul.

— Haide, Torie! Zi-mi de ce ţii ochii închişi?

Ea pufni, uşor iritată.

— Pentru că mi se pare un pic prea mult să mă şi uit la ce facem. Ştiu că facem dragoste, nu e nevoie să şi văd.

— Mie îmi place să mă uit.

— Tu eşti un pervers, asta eşti. M-am măritat cu un pervers.

— Nu sunt deloc pervers. Sunt interesat. Curios. Dacă aş închide ochii, nu aş mai vedea roşeaţa care te cuprinde de la rădăcina părului până în vârful degetelor atunci când ajungi la extaz.

— A, da, sigur, tocmai roşeaţa mea îţi trezeşte interesul, nimic altceva.

— Vreau ca data viitoare să te uiţi şi tu.

— Va mai exista o dată viitoare?

El îi aruncă un zâmbet poznaş, iar ea simţi o împunsătură în spate.

— Mda, se pare că va exista.

— Deci uită-te de data asta, da?

— De ce ţii atât de mult?

— Nu ştiu. Gândul că priveşti, că vezi ce facem, îmi provoacă aşa... o... în fine, cred că se vede şi se simte chiar în clipa asta cam ce-mi provoacă.

— Nu cred că mă pot uita. Şi să ştii că n-am mereu ochii închişi.

— Îi închizi din momentul în care intru în tine.

— Cum poţi să vorbeşti despre asta atât de lejer?

— Cum ai prefera să vorbesc?

— Aş prefera să nu vorbeşti deloc. Nu despre asta.

El se întinse şi o bătu uşor peste fund.

— Hai, ridică-te.

— Păi credeam că o să facem…

— O să facem. Dar vreau să îţi arăt ceva mai întâi.

Ea se rostogoli de pe el, se întinse pe spate şi îşi acoperii sânii cu cearşaful.

— Nu, nu! Am nevoie de el.

Trase cearşaful de peste ea şi îl legă de un colţ de un picior al baldachinului.

— Ce faci? întrebă ea, trăgându-şi genunchii la piept şi petrecându-şi braţele în jurul lor.

— Vei vedea, îi răspunse el, legând încă un colţ al materialului de alt picior al baldachinului.

Ca la un spectacol, făcuse din cearşaf un perete alb, la capătul patului. Trase apoi o măsuţă, o lipi de pat şi puse pe ea câteva lămpi aprinse. Îşi puse apoi mâinile în şold şi îşi privi opera cu o expresie de mulţumire.

— Aşa. Cred că o să meargă.

Ea privi spre marginea patului şi văzu, ca în jocul de umbre la care el se pricepea aşa de bine, silueta unei femei stând în şezut în pat, cu genunchii la piept. Silueta ei.

— O, nu! spuse ea, încercând să fugă din pat.

Robert o prinse de gleznă şi o trase înapoi spre el. O apucă şi de cealaltă gleznă, îi petrecu picioarele în jurul mijlocului său şi se aplecă spre ea, imobilizând-o.

— Parcă îţi plăceau jocurile cu lumini şi umbre.

— Îmi place să privesc ce faci cu mâinile.

Pe chipul lui se întipări o expresie de triumf masculin în toată puterea cuvântului.

— O, fii liniştită, am de gând să fac o mulţime de lucruri cu mâinile.

— Nu la asta mă refeream.

Respira greu şi nu îi venea să creadă că mica lui punere în scenă o aţâţa atât de tare. El îşi puse palma pe obrazul ei şi îl împinse uşor într-o parte.

— Priveşte, Torie. Nu-i nimic rău sau murdar în ce facem.

Ea îşi îndreptă privirea în direcţia spre care o ghida el. Ar fi vrut să reziste tentaţiei, dar curiozitatea învinse. Făcu ochii mari la vederea imaginii. Erau două umbre, bărbat şi femeie, ea întinsă pe spate, el ridicat şi aplecat spre ea.

— Se vede ca şi cum ai fi în mine, când de fapt nu eşti.

— Deci ai observat că nu sunt în tine.

— Ar fi greu să nu observ.

El rânji.

— Cum reuşeşti să mă tachinezi, dar nu eşti deloc interesată să priveşti?

— Nu ştiu.

Se uită din nou spre umbrele lor.

— Pare cam plictisitoare scena, nu?

Privi cum umbra de deasupra se apleacă în faţă şi îl simţi pe Robert sărutându-i zona extrem de sensibilă din spatele urechii.

— Tot plictisitoare ţi se pare? o întrebă el cu glas scăzut, făcând-o să tresară şi să se încordeze.

Îi simţi limba plimbându-i-se pe piele.

— Plictisitor, nu?

— Nu, oftă ea, cu ochii aproape închişi.

Nu închide ochii. Uită-te la umbre.

La umbre. Să se uite la umbre.

Privi cum bărbatul se ridică în genunchi, cu spatele drept şi arma pregătită să-şi atingă ţinta. Privi cum femeia se ridică uşor, cât să-şi poată trece mâinile peste coapsele lui, peste abdomen, pe piept şi înapoi, apoi jos, tot mai jos, apucând şi dezmierdând ceea ce el îi oferea.

Umbra tremură uşor, capul bărbatului se lăsă pe spate, iar geamătul profund care îi porni din gât reverberă în întreaga cameră. El ridică braţele pentru ca ea să poată vedea cum umbra femeii îşi lasă mâinile să alunece înainte

şi înapoi peste bărbăţia lui fermă, cum mâinile mângâie, freacă, apucă. Uneori imaginea era clară, în alte momente amănuntele nu erau atât de limpezi.

Ea se pierdu în dansul umbrelor când bărbatul îi prinse mâinile, o ridică şi se lăsă pe spate, trăgând-o spre el până când îl încălecă şi îl strânse între coapse. Se întinse deasupra lui ca o pisică leneşă, care se pregăteşte să se înfrupte din pradă. Se înfruptă în schimb din el, plimbându-şi limba peste pielea lui goală, gustând, lingând, savurând. El gemu şi o trase spre el, până când buzele lui reuşiră să-i apuce un sân.

O tortură cu gingăşie, la fel cum făcuse şi ea, aţâţând-o cu mişcările pricepute ale limbii, prinzându-i în gură când un sfârc, când celălalt, lăsându-şi apoi mâna să alunece în jos, înnebunind-o de plăcere.

Ea îşi întoarse privirea dinspre umbre şi îl privi. Avea capul întors într-o parte şi privea cu voluptate dansul seducător aflat în plină desfăşurare. Se privea pe el, pe ei…

Torie simţi cum plăcerea se zbate să erupă şi exact atunci el îi prinse şoldurile, o ridică şi apoi o lăsă uşor în jos. Ea ţipă imediat ce îl simţi înăuntru, cuprinsă de un extaz instantaneu, mai intens decât tot ce simţise până atunci. Apoi altul.

Gemu când el începu să se mişte în ea, împingând şi ieşind, controlându-i mişcările cu mâinile aproape înfipte în şoldurile ei. Acum ea era cea care îşi lăsă capul pe spate şi îl întoarse uşor ca să privească.

Se văzu mângâindu-şi pântecul, prinzându-şi sânii în palme, atingându-se exact cum o atingea el deseori, înnebunindu-l cu îndrăzneala de care dădea brusc dovadă. Simţi o eliberare fantastică, plăcându-i la nebunie sentimentul că nu mai avea nicio reţinere şi îşi îngăduise să îşi exprime dorinţele în deplină libertate.

El scoase un geamăt profund, animalic, îşi arcui spatele, iar şoldurile lui făcură o ultimă împingere chiar atunci când ale ei coborau să-l întâlnească. O săgetă o plăcere intensă, dincolo de orice imaginaţie, atât de copleşitoare că îi dădură lacrimile.

Văzu cum femeia din umbră se lăsă moale peste amantul ei.

— Acum poţi să închizi ochii, spuse el cu un zâmbet satisfăcut, cuprinzând-o cu braţele.

Ea îşi întoarse capul şi zâmbi cuplului care zăcea îmbrăţişat în penumbră. Iar somnul o fură chiar aşa, zâmbind.

Capitolul 19

În dimineţile ce urmară, Robert îşi petrecu timpul închis în bibliotecă sau în birou, iar Torie se ocupă de administrarea gospodăriei. Îşi umpleau după-amiezile cu plimbări pe jos sau călare, tururi ale zonei, picnicuri, plimbări pe marginea râului, săruturi lungi şi fierbinţi sub copacii unde făceau câte un popas.

Serile luau cine delicioase, după care citeau. Mai curând ea îi citea lui, pentru că lui îi plăcea la nebunie sunetul vocii ei. Nu cunoscuse alt bărbat atât de încântat de vocea unei femei încât să nu se mai sature să o asculte.

Nopţile nu li se păreau niciodată îndeajuns de lungi. Făceau dragoste, dormeau, se trezeau ca să facă dragoste din nou. De fiecare dată când se iubeau, mişcările le erau tot mai fluide, tot mai în armonie.

Torie ajunse să-i cunoască trupul aproape la fel de bine ca pe al ei. Ştia că şi el îl cunoaşte la fel de bine pe al ei. Ştia cum să o atingă pentru a provoca acele senzaţii minunate care o înfiorau din cap până în picioare. Ştia când să se retragă şi să o înnebunească de dorinţă şi nerăbdare, dar şi când să continue şi să-i ofere acel moment de eliberare. Era, pur şi simplu, extraordinar.

Iubita mea soră,

M-am gândit deseori la tine de când am pornit în voiajul de nuntă. Sau, mai bine zis, m-am gândit la discuţia

noastră cu mama, cea din dimineaţa nunţii mele. Cu toate că e abia o lună de când m-am măritat, trebuie să-ţi spun că n-am să mă plictisesc niciodată de meniul de care am parte zi de zi.

Credeam că îl cunosc foarte bine pe bărbatul pe care urma să-l iau de soţ, însă fiecare zi vine cu o nouă descoperire şi îmi amplifică dragostea pe care i-o port. Mi-am dat seama cu uimire şi cu o incredibilă bucurie că n-am să mă satur niciodată să fiu cu acest bărbat. Chiar dacă nu facem decât să ne plimbăm împreună prin grădină, ca în fiecare seară înainte de cină, ceva îmi atrage mereu atenţia şi mă încântă. Felul în care râde, timbrul vocii sale, zâmbetul, căldura din ochii lui, din sărutul lui...

Ah, draga mea, sărutul lui... Durează o veşnicie şi se încheie prea repede. Trebuie să-ţi mărturisesc că nu sunt deloc de acord cu ce spunea mama, că dragostea făcută încet trebuie îndurată.

Din contră, găsesc că trebuie savurată.

Îţi scriu asta tocmai ca să îţi temperez temerile că o femeie n-ar fi mulţumită doar cu un bărbat, căci chiar dacă nu e decât unul, are o mulţime de stări şi de faţete şie o sursă constantă de mister care nu se lasă dezlegat decât încet-încet. Sunt fericită la gândul că îmi va lua o viaţă întreagă să...

Torie se opri din scris. Cineva bătuse la uşă, iar ea îi acordă permisiunea să intre. Majordomul apăru în prag.

— Vă cer scuze că vă deranjez, Excelenţă, dar ducele vă roagă să îi acordaţi un pic din timpul dumneavoastră şi să îl vizitaţi în bibliotecă.

— S-a întors deja? Nu-l aşteptam înainte de căderea nopţii.

Se întrebă dacă Robert îşi terminase mai devreme treburile în sat pentru că nu-i plăcea să stea departe de ea, aşa cum nici ei nu îi plăcea să stea departe de el.

— Spune-i că vin în zece minute.

— Da, doamnă.

După ce majordomul închise uşa, Torie se duse la

oglindă şi îşi aranjă ţinuta. Din moment ce el se întorsese devreme acasă, ea nu se îndoia că nu era nevoie să petreacă prea mult timp pregătindu-se, pentru că în curând va avea părul despletit şi rochia pe podea.

I se păru ciudat că-i ceruse să se întâlnească în bibliotecă şi nu venise direct la ea. Spera că totul e în regulă. O presimţire nu îi dădea pace. Începu să se teamă că ceva nu era în ordine.

Ieşi degrabă pe hol şi coborî scările. Apoi se îndreptă spre bibliotecă. Lacheul îi deschise uşa, iar ea intră în încăpere în paşi de dans. Îşi văzu soţul în picioare, lângă fereastră, cu spatele la ea, privind înspre grădină.

Nu-i recunoscu hainele. Nu era îmbrăcat cu cele cu care plecase de dimineaţă. Pe el însă l-ar fi recunoscut oriunde. Postura lui, forma spatelui, înclinarea capului.

Fu mirată că el nu se întoarse spre ea, că nu îi remarcase apariţia.

— Whitney mi-a spus că vrei să ne întâlnim aici.

El rămase cu spatele la ea. Torie se strădui să nu se lase copleşită de sentimentul că era ceva în neregulă şi se îndreptă spre el, păşind pe covoarele groase de pe podea. Îşi petrecu braţele în jurul lui şi îşi puse obrazul pe spatele lui.

— Mi-a fost cumplit de dor de tine.

— Chiar aşa? spuse el încet.

— De ce te-ai îndoi de asta? Ţie ţi-a fost dor de mine?

— Mai mult decât îţi poţi da seama.

Se desfăcu din strânsoarea braţelor ei şi se întoarse cu faţa spre ea. Ea făcu un pas înapoi. Nu ştia sigur de ce, ştia doar că instinctul îi spunea să o facă. Ceva era diferit. Cu totul diferit. Nu-şi dădu seama exact ce nu era la fel şi nu-şi putu explica senzaţia. Ochii lui probabil. Ochii lui erau diferiţi, la fel şi felul în care o privea. I se zbârli părul pe ceafă şi făcu încă un pas înapoi.

— Tu nu eşti soţul meu.

— Ai dreptate, din nefericire. Nu sunt.

Ea încercă să zâmbească, să râdă, să înţeleagă ce se petrecea.

— Aha, deci ai pus la cale o farsă. I-ai spus lui Whitney să-mi transmită că ducele a sosit şi că vrea să mă vadă, dar de fapt eşti John. Ai apărut neanunţat ca să îi faci o surpriză lui Robert. Va fi foarte încântat! A fost foarte dezamăgit că nu ai putut veni la nuntă. Mi-aş fi dorit totuşi să ne fi anunţat că vei veni în vizită.

El o privi de parcă ar fi fost o nebună din sat care vorbea aiurea, fără pic de sens. Îşi dădu şi ea seama că vorbea ca să nu tacă. Nu-şi putea explica însă acea apariţie neaşteptată sau comportarea lui stranie. În mod sigur nu se comporta precum fiul risipitor revenit acasă.

— Acum îmi dau seama de ce te uiţi aşa de ciudat la mine. N-ai nicio idee cine sunt. Sunt Torie. Soţia fratelui tău.

— Ştiu bine cine eşti.

— Te rog, John, dă-mi voie să…

— Nu sunt John.

— Eşti vreun văr de-al lor? Asemănarea e remarcabilă.

— Torie, draga mea, nu sunt nici John, nici vreun văr.

Vocea lui avea un ton ameninţător, ca atunci când un câine latră când cineva se apropie. Ea simţi nevoia să facă încă un pas în spate.

— Atunci cine eşti?

— Sunt Robert Hawthorne, ducele de Killingsworth.

Torie rămase nemişcată, privindu-l fix pe bărbatul din faţa ei, încercând să pătrundă sensul cuvintelor lui. Clătină din cap, neputând să le descifreze, deşi ştia prea bine ce înseamnă fiecare dintre ele. Nu aveau nicio noimă. El nu avea nicio noimă.

— Nu. Îl cunosc pe Robert. El are…

„Are ochi mai blânzi, o anume bunătate şi vulnerabilitate”. Sufletul lui era diferit de cel al bărbatului din faţa ei. Privindu-l, îl simţi în acelaşi timp cunoscut şi străin. Clătină şi mai energic din cap.

— Dumneata, domnule, nu eşti Robert Hawthorne. Nu eşti soţul meu.

— Aşa e, nu sunt soţul tău. El mi-a răpit această onoare, la fel cum mi-a furat tot restul. Făcu un pas spre

ea. Priveşte-mă cu atenţie, Torie. Uită-te în ochii mei, cum făceai înainte. Ca în cele şase luni în care am planificat nunta. Ca în cele şase luni de dinainte, când ţi-am făcut curte.

— Nu!

Făcu încă un pas înapoi. Voia să o ia la goană pe holul casei, ţipând de groază.

— Nu te cunosc, domnule. Nu ştiu cine eşti. M-am măritat cu bărbatul în ai cărui ochi…

— Ba nu!

O apucă de mâini şi o scutură, cu o expresie îndurerată pe chip.

— Asta tot încerc să-ţi spun! Nu te-ai măritat cu Robert, ci cu John!

Capitolul 20

Torie se zbătu până când reuşi să se elibereze din mâinile care o strângeau. Se îndepărtă de el. Groaza pe care spusele lui i-o provocaseră îi încleştase stomacul.

— Nu, nu e cu putinţă, nu! Eu…

Îşi duse mâinile la gură, iar frânturi din trecut începură să-i năvălească în minte. Nenumăratele rânduri în care simţea că s-a măritat cu un străin. Nedumerirea de a-l vedea atât de reţinut faţă de ea. Însă se îndrăgostise de bărbatul a cărui soţie era. Descoperise în el atâta bunătate şi blândeţe! Îi făcea plăcere să fie în compania lui, îi plăceau toate aspectele vieţii cu el.

— Ştii că spun adevărul, Torie. Se vede în ochii tăi.

Ea îşi spuse că, probabil, tot ce se vedea în ochii ei erau lacrimile, pentru că îşi simţea ochii şi gâtul arzând. Le simţi apoi umezindu-i obrajii. Bărbatul din faţa ei îi era cunoscut. Îi era cunoscut dincolo de forma nasului, de plinătatea buzelor, de albastrul ochilor lui. Petrecuse timp în compania lui. De ce vedea asta acum şi nu o văzuse când intrase în bibliotecă, iar el era cu spatele la ea?

— Da, se poate, spuse ea. Îmi eşti cunoscut. Nu ca un străin pe care l-am văzut cândva, în trecere, ci ca pe cineva de care am fost apropiată.

— Cineva cu care ai dansat când purtai acea rochie albă împodobită cu dantelă şi trandafiri roşii?

Aproape că îi stătu inima la descrierea rochiei pe care o purtase în seara în care îl cunoscuse pe ducele de Killingsworth.

— Cineva care ţi-a oferit căpşune date prin zahăr la picnicul de pe malul Tamisei?

Simţi o presiune cumplită apăsându-i pieptul şi crezu că i se taie răsuflarea.

— Cineva care ţi-a cerut să-i acorzi onoarea de a deveni ducesă de Killingsworth?

Ea scoase un ţipăt. O, Dumnezeule, nu avea cum să ştie toate aceste lucruri decât dacă le trăise alături de ea! Picioarele care oricum ti tremurau îi cedară, iar Torie se lăsă să cadă pe un scaun.

— Dar nu înţeleg, şopti ea, urând din tot sufletul îndoiala şi teama pe care şi le simţea în glas.

— Nici nu ai avea cum, îi spuse el pe un ton blând. De când mă ştiu, John a încercat să obţină ceea ce-mi aparţinea de drept. Fiind primul născut, urma să moştenesc totul. Asta e litera legii, care prevede că…

— Ştiu ce prevede legea, izbucni ea, pierzându-şi răbdarea, vrând ca el să ajungă cât mai repede la esenţa problemei.

Încă spera că totul era o glumă proastă, o farsă oribilă. O parte din ea se simţea violată, dar o parte şi mai însemnată voia doar să îşi vadă soţul, să fie în braţele lui şi să audă din gura lui că totul avea să fie bine. Numai că nu soţul ei stătea acum în faţa ei. Era altcineva, cineva din altă viaţă. El îi zâmbi slab.

— Sigur că ştii. Dar, aşa cum şi-a dorit să-mi ia titlurile şi averea, era limpede că va dori să-mi ia şi aleasa.

Numai că lucrurile nu stătuseră chiar aşa. Încercase să o evite. Ea fusese cea care i se tot oferise, până când el nu se mai putuse împotrivi.

Mă tentezi cu mult peste puterea mea de a rezista”, îi şoptise cândva.

— Dar el nici nu mă cunoştea, îi aminti ea bărbatului care tocmai o anunţase că este ducele de Killingsworth. Era în Virginia.

— Ba nu. Partea asta a fost o minciună urzită cu grijă ca să-mi protejez familia.

— Dar scrisorile…

— Eu le-am scris cu mâna mea.

— De ce?

El îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei. Era atât de aproape, încât Torie se simţi încolţită. Se simţi prizonieră. Inima i se zbătea în piept, palmele îi asudaseră. Era ca un animal hăituit care nu mai avea scăpare.

— Unde este… soţul meu? întrebă ea, după o scurtă ezitare, căci nu era hotărâtă cum să-l numească.

— Vede de bunul mers al afacerilor, bănuiesc.

— Şi ce se va întâmpla când se va întoarce?

— Tu şi eu trebuie să facem un plan.

Îşi apăsă palmele pe tâmple.

— Nu înţeleg cum de s-au întâmplat toate astea.

— Încerc să-ţi explic cât de bine pot.

Îi luă mâinile şi i le aşeză în poală.

— Poate o să ţi se pară incredibil ce am să-ţi spun. Tatăl nostru îşi dăduse seama că John nu îmi va onora dreptul întâiului născut. Aşa că în noaptea în care amândoi am împlinit 18 ani l-a întemniţat pe John la Pentonville.

— La Pentonville? Asta nu e o închisoare?

— Ba da. Cealaltă variantă era spitalul de nebuni. Tata a considerat că Pentonville e o alegere mai bună, pentru că era nouă. Modernă.

— Dar e un loc unde sunt duşi criminalii. Fratele tău nu comisese nicio crimă.

— Dar ar fi făcut-o. Tata era sigur de asta. I-a dat unui gardian bani frumoşi ca să îl ţină pe fratele meu închis între zidurile de la Pentonville.

— Şi tu ai ştiut de această nedreptate?

— Da.

Torie îşi privi îndelung mâinile, apoi ridică privirea.

— De-asta cereai din când în când să se oprească trăsura şi stăteai minute în şir să te uiţi la închisoare?

— Da. Mă chinuia gândul că fratele meu e închis acolo. Încercam să-mi dau seama dacă m-aş pune în pericol cerând să fie eliberat. S-a vădit însă că libertatea lui a însemnat iadul meu.

Se ridică de pe scaun aproape cu furie, iar violenţa gestului o făcu pe Torie să se tragă înapoi, de teamă că o va lovi. El apucă spătarul cu mâinile şi îl strânse până i se albiră încheieturile. Cu greu îşi descleştă fălcile şi îşi continuă povestea.

— Fratele meu a evadat. Şi nici că o putea face într-un moment mai nepotrivit. A scăpat chiar în noaptea de dinaintea nunţii noastre. A apărut în casa din Londra şi m-a trimis pe mine în locul lui la Pentonville.

Privi spre tavan, de parcă şi-ar fi găsit acolo şirul gândurilor.

— Am fost plasat în regim de izolare, aşa că a trecut ceva timp până când am reuşit să vorbesc cu gardianul şi să-l conving că făcuse o greşeală. Am fost eliberat acum trei zile. Se întoarse spre ea şi continuă: Atunci a început cu adevărat iadul meu. Am întrebat discret în stânga şi în dreapta şi am aflat că fratele meu nu anulase ceremonia şi că eraţi soţ şi soţie. Aşa am înţeles că John se dădea drept Robert şi îmi răpise nu doar titlurile şi averea, ci şi pe aleasa inimii. Judecând după reacţia ta de mai devreme, înţeleg că ţi-a furat şi inima.

Inima, trupul şi sufletul. În acel moment, lui Torie i se păru că acel bărbat o urăşte până în măduva oaselor. Îi evită privirea, căci îi era peste putinţă să o îndure. Simţi că, doar uitându-se la ea, el avea să ghicească tot ce făcuse fratele lui cu ea, toate săruturile, toate atingerile...

— Povestea ta e incredibilă.

— Nu e poveste, e purul adevăr.

Ea îndrăzni să-i înfrunte privirea.

— Soluţia pe care tatăl vostru a găsit-o la o posibilă ameninţare pare foarte crudă, spuse ea clătinând din cap.

De fapt, nu pare crudă. Chiar a fost crudă. Nu se poate să nu fi existat o altă cale de a proteja ceea ce spui că ţi se cuvenea.

— Ceea ce spun că mi se cuvenea? Nu, Torie, e vorba despre ce este al meu, al meu de drept, şi urma să fie şi al tău. Spune-mi, s-a culcat cu tine?

Torie simţi cum se îmbujorează toată.

— S-a culcat cu tine?

Ea încuviinţă din cap. El se întoarse brusc cu spatele la ea.

— Ar merita să-l ucid fie şi doar pentru asta, murmură el.

— Nu, spuse ea răspicat, ridicându-se în picioare. Nu merită să moară. Dacă ceea ce spui e adevărat…

— Adică te îndoieşti de mine? întrebă el, întorcându-se iar spre ea.

— Nu ştiu ce să cred.

— Crede-mă că nu a trecut nici măcar o singură noapte fără să mă gândesc la tine. Nu a trecut un moment fără să îmi fac griji în privinţa ta, fără să mă întreb ce s-a ales de tine. În fiecare secundă mi-am imaginat chipul tău, râsul tău, zâmbetul tău.

Totul era o nebunie, iar Torie începu să se întrebe dacă era vreunul dintre ei întreg la minte. Ea, el, soţul ei…

— Dar cum de nu mi-am dat seama? Cum de nu am observat diferenţele dintre voi? Chiar dacă arătaţi la fel…

— Te mai îndoieşti că sunt bărbatul care ţi-a făcut curte?”

Simţi cum ochii i se umplură iar de lacrimi. Se simţi de parcă ar fi fost bolnavă. La început, avusese sentimentul că se mărită cu un străin. Lucru care se dovedise adevărat. Scaunul căzu pe podea, iar el îl îndepărtă, căzu în genunchi în faţa ei şi îi luă mâinile.

— Cine sunt, Torie?

Îşi simţi gura uscată, prea uscată ca să poată vorbi, iar gâtul îi era blocat din pricina emoţiei.

— Spune-mi, sunt bărbatul care te-a curtat?

Îi privi cu atenţie chipul, ochii… Apoi încuviinţă din

cap.

— Sunt ducele de Killingsworth?

Era oare? Nu ştia. Ştia doar că nu era cel cu care se măritase.

— Vreau să-l văd…

Voia să spună că vrea să îl vadă pe Robert, dar dacă exact la Robert se uita în acele clipe?

— Vreau să-l văd pe soţul meu.

— Mă crezi când îţi spun că sunt ducele de Killingsworth? Că sunt Robert? insistă el.

— De ce m-ar minţi? întrebă ea, evitând să îi răspundă.

— Ţi-am spus deja. Voia tot ce-mi aparţinea mie.

— Dacă e adevărat ce spui…

Lacrimile îi umplură ochii şi îi tulburară vederea, căzând apoi pe obraji.

— E adevărat, Torie. Trebuie să mă crezi. De ce aş inventa o poveste atât de complicată?

— Ce aştepţi acum de la mine?

— Vreau să înţelegi că, atunci când va fi confruntat cu adevărul, el tot va spune că este Robert. Mă tem chiar că în mintea lui *se crede* Robert. Cred că şi-a pierdut minţile. În noaptea în care a evadat…

Ea îi simţi mâinile tremurând.

— Ce? Ce s-a întâmplat în acea noapte?

— M-a legat şi mi-a pus căluş la gură.

Vedea în ochii lui că nu minţea. Îi vedea groaza încă întipărită în privire.

— M-a lovit ca să îmi pierd cunoştinţa. Când mi-am revenit, eram singur, complet singur într-un loc întunecos.

Lui Torie încă îi venea greu să creadă tot ce auzea, însă nu putea nega faptul că bărbatul cu care se măritase nu era cel căruia îi acordase mâna. Îi era limpede acum. Toate ezitările de la început ale soţului ei se explicau.

— Ai de gând să-l trimiţi înapoi la Pentonville?

— Nu. Oricum nu am fost niciodată de acord cu soluţia găsită de tata. O vreme, am vrut să ţin cont de dorinţa lui, dar acum văd că l-a tratat cumplit de nedrept

pe fratele meu. Cu toate astea, nu pot să risc ca el să încerce din nou să pună stăpânire pe ce îmi aparţine.

Tot ce putea face Torie era să încuviinţeze din cap că înţelege situaţia.

— Ce-ai vrea să fac?

— Vreau să mă întâlnesc cu el, să stau de vorbă cu el.

— Va sosi acasă din clipă în clipă.

— Nu aici. Vreau să ne întâlnim departe de casă. Nu vreau să ne audă servitorii. Se va lăsa cu strigăte şi urlete, bănuiesc, până ce vom reuşi să lămurim lucrurile. Nu o să-i placă ce am de spus, dar, dacă va recunoaşte că el e John, poate există speranţă pentru noi toţi. Poate vom reuşi să găsim o soluţie.

— Chiar nu înţeleg de ce nu vrei să vă întâlniţi chiar aici.

— Pentru că e posibil să devină violent.

— Nu mi s-a părut că e o fire violentă.

— Dar că trăieşte viaţa altuia nu ţi s-a părut?

— Nu.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre fratele meu, Torie. Nu uita însă că, luându-te de nevastă, te-a trădat mai mult decât m-a trădat pe mine.

*

Lui Robert îi făceau mare plăcere plimbările la amurg alături de Torie. Făcuseră un obicei din a se plimba înainte de cină, petrecând timp împreună, dând uitării toate grijile. De data aceasta, îi ieşise în întâmpinare la grajduri imediat ce se întorsese acasă. Deşi era mereu nerăbdătoare să meargă împreună la plimbare, de data asta avea un aer reţinut, aproape solemn. Nu era veselă ca de obicei.

Robert ştia că nu-i mai putea ascunde adevărul. Trebuia să îi mărturisească totul. Iar apoi să spere că sentimentele ei faţă de el nu aveau să se schimbe.

Nu plănuise să se îndrăgostească de ea. Şi totuşi asta se întâmplase. Adora totul la ea.

Îşi petrecuse după amiaza călărind fără o destinaţie

anume, încercând să şi dea seama cum ar fi *fost cel* mai bine să-i dea veştile. Care ar fi fost cel mai bun moment. Înainte *să facă* din nou dragoste cu ea? *Pentru că* îşi dorea nespus să o atingă din nou. Când era vorba de ea, voinţa i se topea. Sau poate ar fi fost mai bine să îi spună după ce făceau dragoste, când ea avea să stea liniştită în braţele lui, radiind de plăcere.

Ar putea să-i spună la cină, ca să-i dea ocazia să-i interzică să vină în patul ei, dacă dorea să-l pedepsească astfel. Sau să-i facă mărturisirea dimineaţa, ca să se mai bucure de o noapte petrecută în braţele ei.

Zi de zi, aceleaşi scuze, aceleaşi amânări. Aşa că ajunsese într-un punct foarte dificil. Nu dorise nicio secundă să o rănească, dar acum se temea că tocmai asta avea să se întâmple.

— S-a întâmplat ceva, Torie? întrebă el în cele din urmă.

Ea îl privi şi îi zâmbi, făcând să apară gropiţa pe care el o adora.

— Totul e în regulă. Sunt doar uşor distrată.

— Parcă eu aveam defectul acesta, iar tu îmi tot atrăgeai atenţia. Nu-mi spuneai aşa? Că mă pierd în gânduri până când parcă nu mai sunt lângă tine?

Ea încuviinţă tăcut, iar lui i se păru că îi vede lacrimi în ochi, deşi se străduia să-şi întoarcă privirea.

— Torie?

— Sunt bine. Mă întrebam când ne vom întoarce la Londra.

Nu avea de ce să se întoarcă la Londra. Trebuia să rămână unde era şi să găsească cea mai bună soluţie să rezolve situaţia cu John. De aceea, nu mai putea amâna, trebuia să îi spună lui Torie adevărul.

Crezuse că există o cale de a-l elibera pe John, însă problema cea mai dificilă era să se asigure că fratele lui nu avea să continue cu uneltirile şi nu avea să-i mai întindă vreo capcană. Dacă nu îi spunea soţiei sale adevărul, exista riscul ca John să îşi facă apariţia într-o zi, iar Torie să îl recunoască drept bărbatul care îi ceruse mâna. Niciodată

nu-şi dorise să se ajungă aici. Tot ce voise fusese să îşi reintre în drepturi.

Se aflau deja la distanţă de casă, într-o zonă din grădină unde gardul viu era înalt, cu frunzişul des.

— M-am gândit destul de mult la asta. Mă gândeam că poate…

Robert auzi un zgomot. Un foşnet. Se întoarse, iar în acea clipă Torie fugi de lângă el. Fu înhăţat de două matahale. Se zbătu, deşi era limpede că nu era chip să scape. Unul dintre bărbaţi îi aplică un pumn în stomac. Simţi că rămâne fără aer şi căzu la pământ. Mâinile îi fură prinse la spate.

— Nu-i faceţi rău! strigă Torie.

Simţi cum o bucată de sfoară aproape că îi sfâşie pielea.

— Ridicaţi-l! tună o voce pe care o recunoscu numaidecât.

Fu ridicat şi se strădui să se ţină pe picioare. Trupul său ar fi vrut însă să se prăbuşească la pământ nu atât din pricina loviturii, ci a durerii care îi pulsa în inimă. Se uită la Torie, care nu păru deloc mirată de apariţia acelui bărbat care arăta întocmai ca soţul ei. Îşi dădu seama că ea ştiuse că John şi acoliţii lui stăteau acolo la pândă, aşteptându-l.

Trădarea femeii pe care o iubea parcă îl tăia în carne vie.

— Torie…

— Ştie tot adevărul, frate, spuse John. Ştie că tu eşti John şi eu sunt Robert.

Îi ignoră cuvintele şi continuă să îşi privească soţia.

— Torie, trebuie să mă crezi. Eu sunt Robert. Trebuie să mă crezi…

— De ce nu mi-ai spus adevărul de la bun început? De ce te-ai prefăcut că…

— Nu m-am prefăcut! Ecoul vorbelor sale reverbera în jur. Sunt Robert!

— Te-ai prefăcut că eşti cel care m-a curtat, cel care m-a cerut de soţie. Ai ştiut tot timpul că simţeam că eşti altcineva. Am avut încredere în tine. Ţi-am încredinţat

inima mea!

— Iar eu ţi-am încredinţat absolut totul.

— Cât de poetic, John.

— Nu sunt John, şi ştii asta foarte bine.

— Sigur că eşti.

Se chinui, fără sorţi de izbândă, să scape din strânsoarea matahalelor care îl ţineau.

— Sunt Robert Hawthorne, duce de Killingsworth.

O privi pe Torie.

— Trebuie să mă crezi, Torie.

— Dar de ce nu mi-ai spus? Dacă e cum zici tu, de ce nu mi-ai spus?

— Te îndoieşti că spun adevărul.

— Cum să nu mă îndoiesc, când s-a vădit că m-ai minţit din secunda în care m-ai cunoscut?

— Ai înşelat-o şi ai trădat-o, aşa cum m-ai trădat şi pe mine, spuse John. Duceţi-l la mausoleu.

— De ce la mausoleu? întrebă Torie.

— Pentru că nu ar îndrăzni să profaneze acel loc încercând să evadeze.

— Torie!

Robert făcu o ultimă încercare de a-i vorbi soţiei lui, dar ea se întoarse cu spatele, iar el văzu expresia de triumf din privirea fratelui său.

— Legaţi-l bine de picioare când ajungeţi acolo, spuse John. Nu vreau să risc să încerce să scape, chiar şi profanând amintirea strămoşilor noştri. La urma urmei, mi-a furat titlurile, pământurile şi iubita.

Robert simţi că i se frânge inima când o văzu pe Torie acceptând braţul lui John, care o cuprinsese de umeri pentru a o consola. Înţelese că o pierduse.

*

Torie simţi că nu avea să uite vreodată durerea de pe chipul soţului ei în momentul în care înţelesese că îl condusese cu bună ştiinţă într-o ambuscadă. Însă nu ştiuse că lucrurile vor degenera astfel. Fusese la fel de surprinsă

ca el, dar mintea îi era înceţoşată după tot ce îi fusese dat să afle în acea după-amiază.

Acum nu mai ştia ce să creadă şi pe cine. Sau ce trebuia să facă. Stătea aşezată pe scaun în dormitorul ei, privind afară, la bezna care se aşternea încet-încet.

Era pur şi simplu epuizată după tot ce se întâmplase. Era confuză şi îngrijorată pentru… bărbatul pe care îl trădase.

Ambii bărbaţii pretindeau că sunt Robert Hawthorne.

Unuia îi acceptase cererea în căsătorie.

Cu celălalt se căsătorise.

Pe unul îl plăcea.

— Pe celălalt îl iubea.

Conta oare că se măritase cu John? Inimii ei nu-i păsa dacă e sau nu ducesă de drept. Însă, dacă el era John, avea mare nevoie de ajutor.

Uşa care îi separa camera de cea a ducelui se deschise. Aşteptase cu atâta nerăbdare ca el să vină la ea în acea noapte, iar acum nu voia decât ca bărbatul din faţa ei să plece cât mai repede.

Veni lângă ea şi îşi sprijini umărul de tocul ferestrei. Îi simţea privirea.

— La ce te gândeşti? întrebă el.

— Încerc să-mi dau seama dacă sunt măritată cu cel alături de care am spus jurămintele la nuntă sau cu cel al cărui nume apare în acte.

— Aceeaşi întrebare mi-am pus-o şi eu. În orice caz, acum cea mai presantă chestiune este dacă porţi sau nu copilul fratelui meu.

— Nu înţeleg, spuse ea întorcându-se spre el.

— Nu voi veni în patul tău timp de o lună. Dacă după o lună vom vedea că nu eşti însărcinată, vei fi soţia mea, aşa cum ne-am înţeles. În schimb, dacă ai rămas însărcinată…

— Atunci ce?

— Nu pot risca să dai naştere unui băiat, unui moştenitor. Voi fi nevoit să divorţez pe motiv că mi-ai fost necredincioasă.

— O să divorţezi, deşi nici nu te-ai căsătorit cu mine?

— Faptul că nu am fost eu la altar nu schimbă certitudinea că tu şi fratele meu v-aţi jurat credinţă, iar tu credeai că te măriţi cu *mine.*

— Vom explica, pur şi simplu, că... Torie nu putea să-l numească John pe soţul ei. Că fratele tău a pretins că era Robert.

— Nu. N-am să îngădui ca un asemenea scandal să îmi ruineze familia. Tot ceea ce s-a întâmplat va rămâne între noi.

— Găseşti că e mai nimerit să ştie toată Londra că soţia ţi-a fost necredincioasă?

— Să sperăm că nu va fi nevoie să ajungem aşa de departe. Poate nu va fi cazul.

— Ce-ai de gând să faci cu... fratele tău?

— Încă nu m-am hotărât.

— Dar dacă aş reuşi să îl conving să renunţe la toate astea şi să plece?

— Nu va renunţa la toate astea nici măcar pentru tine, răspunse el râzând nervos.

— Mi-a spus că te iubeşte.

— Ţi-a spus şi că el e Robert şi e duce. Minte precum respiri. Nu poţi avea încredere în el, Torie.

— Nu înţeleg de ce ai pus să fie încuiat în mausoleu.

— Aveam de ales între mausoleu şi închisoarea din sat.

— Ce vei face cu el? Nu-l poţi lăsa acolo pe vecie. E atât de frig înăuntru!

— Va rămâne acolo doar până ce voi hotărî care e cea mai bună cale de a rezolva situaţia.

Se îndepărtă de fereastră şi o prinse pe Torie pe bărbie.

— Nu avea niciun drept asupra ta. Îl pot ierta pentru că a vrut să-mi ia titlul, dar nu-l voi ierta niciodată pentru că mi te-a luat. Pentru că şi eu te iubesc, spuse el, aplecându-se spre ea până când feţele aproape că li se atinseră.

Îi dădu apoi drumul şi se îndreptă de spate.

— Să mergem la cină.

Vorbise de parcă n-ar fi ştiut sau nu i-ar fi păsat că inima îi era zdrobită şi că lumea i se prăbuşise.

— Nu-mi e foame.

— Trebuie să fii puternică. Pentru noi, chinul abia a început.

*

Robert aproape că nu simţi nici frigul pătrunzător, nici foamea care îi chinuia măruntaiele. Iar picioarele şi mâinile legate îi erau la fel de amorţite cum îi era inima.

Zăcea pe o parte, întocmai cum îl aruncaseră, deloc ceremonios, cei doi acoliţi ai fratelui său. Cum se făcea oare că John reuşea mereu să se însoţească aşa de bine cu toate scursurile societăţii?

La Pentonville măcar era ceva lumină. Aici totul era înecat în beznă şi disperare.

Torie se îndoise de el, iar durerea pe care i-o provocase această îndoială era ca un pumnal în inimă. Fusese nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare şi de încă ceva pe deasupra ca să nu plângă văzând-o pe Torie cum se îndepărta la braţul lui John.

Dacă Torie nu îl credea, ce mai conta dacă reuşea, până la urmă, să demonstreze că e moştenitorul de drept? Titlul de duce, averea, proprietăţile, toate i se păreau de-acum lipsite de importanţă. I se păru că vede prin geamul cu vitralii o lumină apropiindu-se de mausoleu. Apoi auzi zgomotul unei chei în broască. Uşa se deschise se auzi glasul dulce al soţiei sale.

— Vă mulţumesc, mă descurc de-aici. Ducele mi-a cerut să vă spun să mergeţi la conac şi să mâncaţi ceva. Voi rămâne aici până vă întoarceţi.

Torie intră şi închise uşa după ea. Într-o mână ţinea un felinar, iar în cealaltă, câteva pături. Ca şi cum n-ar fi înţeles că pentru el confortul fizic nu mai avea nicio importanţă. El privi în jos, spre podea. Ar fi făcut orice numai să nu fie nevoit să o privească. Auzi ecoul paşilor ei,

apoi zgomotul făcut de felinarul pe care îl lăsase pe podea.

— Ţi-am adus nişte pături, spuse ea şoptit, ca şi cum s-ar fi ferit să îl deranjeze.

El se uită o secundă spre ea, apoi îşi întoarse privirea spre podea.

— Vrei să te ajut să stai în capul oaselor? întrebă ea.

— Nu.

— Nu pot să îndur gândul că eşti ţinut prizonier aici, spuse ea, dar fratele tău se teme că îi vei uzurpa autoritatea…

— Foarte bine că se teme, pentru că nu are nicio autoritate şi niciun drept.

O privi în ochi.

— Ţi-a îndrugat tot felul de poveşti şi te-a făcut să-l crezi.

Ea îngenunche pe podea, strângând păturile la piept.

— Eram în stare de şoc. Ai idee cum e să descoperi că eşti căsătorit cu altcineva decât credeai?

— Credeai că te măriţi cu ducele de Killingsworth şi cu el te-ai şi măritat.

— Fratele tău spune altceva.

— Minte, Torie. De ce pe el te-ai grăbit să-l crezi, iar de mine te îndoieşti?

— Pentru că el nu m-a minţit niciodată.

— Ba te-a minţit, aşa cum a minţit întreaga Londră, pretinzând că e altcineva decât este. Pretinzând că e Robert, că e ducele de Killingsworth.

— Iar tu puteai pune capăt înşelătoriei dacă îmi spuneai adevărul de la bun început, dar nu ai făcut asta. Ştiai prea bine că nu m-ai cerut de soţie. De ce nu ai anulat nunta?

— Pentru că nici nu mi-a trecut prin minte că între voi e altceva decât o căsătorie din interes. Credeam că vrei titlul, nu pe bărbatul care îl poartă.

— Un titlul nu-mi poate ţine de cald noaptea.

— Atunci nu te cunoşteam deloc, nu ştiam că aşa simţi.

— Dar acum?

— Acum te cunosc foarte bine, dar se pare că tu nu mă cunoşti.

— Spune-mi tu atunci ce nu ştiu despre tine.

El nu voia să-i spună nimic. Voia ca ea să-l creadă pe baza a ce ştia despre el în acel moment. Dacă îl iubea cu adevărat, trebuia să fie de ajuns. Dar îşi dădu seama că, din punctul ei de vedere, cererea părea rezonabilă. Pentru că, într-adevăr, era rezonabilă.

— M-am mai gândit şi aş prefera să stau totuşi în capul oaselor.

Ea puse păturile deoparte, îl apucă de braţ şi se strădui să îl tragă până ce se ridică în şezut. Se aşeză cu spatele sprijinit de mormântul mamei lui, cu genunchii ridicaţi, într-o poziţie cât de cât comodă.

— Vrei să te învelesc cu o pătură? îl întrebă Torie.

— Nu. Mi-e bine aşa.

— Eşti legat fedeleş şi zici că ţi-e bine.

— Sunt legat fedeleş mulţumită invitaţiei tale de a ne plimba în grădină cât mai departe de casă.

Ea îşi lăsă privirea în jos.

— N-am ştiut că asta are de gând să facă. Mie mi-a spus că nu vrea decât să staţi de vorbă, zise ea clătinând din cap.

— Şi cu toate astea îl crezi. Crezi că el e ducele de Killingsworth.

Torie ridică privirea spre el.

— Spune-mi tu ce ar trebui să ştiu. Spune-mi tot.

— Ar trebui să ştii că sunt Robert fără să mai fie nevoie să o auzi din gura mea.

— Să zicem că eşti Robert. Asta nu înseamnă că nu m-ai minţit. Pentru că nu eşti cel care m-a cerut de soţie.

El oftă.

— Ai dreptate. Dar nu plănuisem…

„Că o să ajung să te iubesc.”

Dar lăsă cuvintele nerostite pentru că ele nici nu mai contau.

— Mi-ai cerut să îţi spun lucrurile pe care nu le ştii. Nu ştiu exact ce ai aflat, aşa că tot ce pot face este să îţi spun

ce ştiu eu. Cu puţin înainte să împlinim 18 ani, John a sugerat să petrecem o noapte de dezmăţ care să înceapă la asfinţit, de ziua mea, şi să se încheie a doua zi la răsărit, de ziua lui. Aveam planul făcut, stabiliserăm în ce localuri vom merge. Locuri unde, mă asigurase el, vom fi bine-veniţi. Poate ar fi trebuit să bănuiesc ceva. Ne-am plimbat prin Londra, bând whisky în trăsură. Am ajuns apoi la marginea oraşului, la o casă pe care nu o ştiam, dar unde se părea că toată lumea îl ştia pe John. Înăuntru, zarvă mare, băutură, distracţie, femei. Îmi amintesc că John mi-a pus un pahar de whisky într-o mână, iar în cealaltă, mâna unei tinere femei. Mi-a spus să dau băutura peste cap şi să o las pe acea femeie să se ocupe de restul.

Făcu o pauză şi clătină din cap.

— Îmi amintesc că am urcat scările, am intrat într-o cameră… iar următorul lucru de care îmi aduc aminte e că m-am trezit într-o celulă, în haine de deţinut, strigând după ajutor şi luând bătaie pentru asta. Eram prizonierul D3-10. Când mi-am dat seama că sunt la închisoarea Pentonville, am ştiut că am dat de un mare necaz. Am crezut iniţial că şi John e închis acolo, într-o altă celulă. Că ne-am nimerit în cine ştie ce negoţ de sclavi. Ori cei din acea casă de la marginea Londrei ne foloseau ca să-şi înlocuiască nişte prieteni aflaţi în închisoare. Erau explicaţii ridicole, ca de altfel întreaga situaţie. Eram prost, naiv şi incapabil să înţeleg de ce se întâmpla asta. Aşa cum ţi-am povestit deja, trebuia să avem feţele acoperite cu acele măşti atunci când ne scoteau în curtea închisorii. Cu toate astea, încercam să mă uit în ochii celorlalţi prizonieri, crezând că îl voi găsi pe John. Alteori, încercam să-i şoptesc ceva deţinutului din faţa mea, dar din pricina asta m-au băgat o vreme la carceră. Într-o bună zi, am primit o scrisoare. Cineva îmi trimisese o tăietură din *The Times.* Era necrologul ducelui şi al ducesei de Killingsworth.

— Părinţii tăi, şopti ea.

El încuviinţă din cap.

— În plic mai era o hârtie pe care scria: „Mi-am zis că s-ar cuveni să afli”. Era semnată de Robert Hawthorne,

duce de Killingsworth. În clipa aceea am ştiut că nu are sens să îl mai caut pe John printre ceilalţi prizonieri şi am înţeles că sărbătorirea zilei noastre de naştere a fost doar un complot prin care să mă înlăture.

— Dar de ce tocmai atunci, când nici nu erai încă duce? Plus că era imposibil ca dispariţia unuia dintre fraţi să treacă neobservată.

— John le spusese de nenumărate ori părinţilor noştri că vrea să plece în America. Cred că, dându-se drept Robert, le-a spus că John şi-a urmat visul şi a plecat peste ocean după acea petrecere. Poate le-a zis că se îmbătase şi plecase. Dar nu ştiu precis că aşa a fost. Sunt doar bănuielile mele.

Ea începu să-şi frece braţele, iar el nu ştia dacă e din cauza frigului sau a înfiorătoarei poveşti pe care o auzise.

— Nu mă crezi, spuse cu tristeţe.

— El mi-a spus că tatăl vostru a aranjat să fii închis pentru că ştia că într-o bună zi vei dori să-i răpeşti fratelui tău ce-i revenea de drept.

— Ce ar fi avut tata de câştigat?

— Dar fratele tău?

— Titlul de duce.

— Poate, dar nu pentru totdeauna. Nu avea cum să ştie că părinţii voştri vor pieri atât de repede.

Robert se forţă să înghită şi reuşi cu mare greutate să spună cu voce tare lucrul care îl bântuia de atâţia ani:

— Asta dacă nu cumva ştia deja că titlul îmi va reveni în curând…

Ea înlemni.

— Dar singurul mod în care putea să ştie ar fi fost…

Robert încuviinţă.

— Ar fi fost dacă planul lui includea uciderea tatălui nostru.

*

Torie se înfioră, iar senzaţia nu avea cu nimic de-a face cu răcoarea pe care o răspândea marmura rece din

jur.

— De ce nu ai anulat nunta?

— M-am gândit să o fac, dar trebuie să înţelegi că, după opt ani de izolare, după opt ani în care nu am avut cui să-i împărtăşesc gândurile, mă trezisem la altar, încercând cu disperare să îmi dau seama cum e mai bine să fac. Nu ştiam cum să dovedesc că sunt Robert şi îmi era teamă că, dacă anulam totul, ar fi urmat o grămadă de întrebări la care nu eram pregătit să răspund. Apoi, după ceremonie, nu ţi-am putut zice adevărul pentru că îmi spuseseşi că ţii cu ardoare la mine şi mi-am spus că, dacă îţi mărturisesc totul, te vei duce la autorităţi înainte să am ocazia să găsesc o soluţie pentru situaţia în care mă aflam. Îmi propusesem să nu mă ating de tine. Planul era ca, odată ce John va fi din nou liber, să găsesc o cale să anulez cumva căsătoria şi o cale să te văd măritată cu cel care îţi ceruse mâna. Chiar dacă ar fi fost nevoie de o dispensă din partea Parlamentului.

Era atâta sinceritate în glasul lui, era atâta disperare să fie crezut şi înţeles!

— Cum ai evadat?

Îl ascultă în tăcere, vrăjită şi fascinată de felul în care îi descria rutina fiecărei zile, izolarea continuă, plimbările din curtea închisorii şi mersul la capelă. Îl ascultă vorbindu-i despre singurele momente când atmosfera nu era încărcată de acea linişte înnebunitoare: momentele în care intonau imnurile religioase. Îl ascultă vorbindu-i despre cum se chinuise să evadeze prin podea. El îi povesti de domnul Matthews şi despre cum procedase ca să-l trimită pe John în locul lui la Pentonville.

— Deşi nu era *locul* meu. Nu era nicidecum al meu, n-ar fi trebuit de la bun început să fi ajuns acolo.

Îi văzu lacrimile pe care se lupta să le ţină în frâu. El încercă să-şi ferească privirea de a ei, iar muşchii gâtului i se încordau nebuneşte.

— Torie, nu-ţi poţi imagina cum au fost acei opt ani. Să nu simţi altă atingere decât îmbrâncelile, să nu poţi schimba o vorbă, fie şi despre cel mai nesemnificativ lucru,

ca de pildă vremea, culoarea ochilor unei femei, graţia cu care merge… ca să nu mai vorbesc despre dureri, dorinţe, speranţe.

— Şi, cu toate astea, te-ai ţinut la distanţă de mine până în acea noapte cu furtună, când te-am rugat să mă faci a ta.

— Nu aveam dreptul să te ating.

— Cu toate astea, ai făcut-o.

— Dacă vrei să-ţi cer scuze… De fapt, fie că vrei, fie că nu, meriţi scuzele mele. Îmi pare rău, Torie. Îmi pare rău pentru toate momentele în care te-am rănit, te-am făcut să suferi, pentru ce ţi-am răpit fără a-ţi mai putea înapoia.

— Cum ai de gând să dovedeşti cine eşti?

— Mă crezi?

Era atâta speranţă în vocea lui, era atâta disperare de a fi crezut!

— Tot ce ştiu e că te iubesc, recunoscu ea.

El scoase un oftat amar şi îşi lăsă capul în jos.

— Nu e îndeajuns.

Lui Torie i se frânse inima auzindu-i cuvintele. Bănuia însă că pe el îl rănea faptul că ea avea ezitări în a-l recunoaşte drept ducele de drept. Dacă îl iubea, n-ar fi trebuit oare să-l şi creadă?

Căută printre pături până ce găsi exact ce ascunsese acolo: un cuţit.

— Oricine ai fi, nu meriţi un asemenea tratament.

Începu să taie funia care îi ţinea picioarele legate.

— Du-te la Londra şi află cu ce lorzi trebuie să discuţi pentru dispute legate de succesiune.

— Cu lordul cancelar.

— Dacă ştiai deja cu cine, de ce nu te-ai dus până acum să vorbeşti?

— Pentru că nu-mi pot dovedi spusele. E cuvântul meu împotriva cuvântului lui John.

— Şi crezi că aşa e mai bine? Să vă jucaţi de-a cine pe cine ţine prizonier?

— Nu. Ai dreptate. Trebuie să am încredere în instanţe.

Îi dezlegă şi mâinile.

— Mergi la Londra, îi porunci.

El îi mângâie obrazul.

— Vii cu mine?

Oare de când dragostea ei nu-i mai era suficientă? Clătină din cap, cu lacrimi în ochi.

— Nu pot.

Torie se întoarse brusc, auzind uşa deschizându-se şi aproape că îi stătu inima la vederea celuilalt bărbat care pretindea că e Robert.

— Mă gândeam eu că o să te găsesc aici, scrâşni el. Imaginează-ţi ce surprins am fost când mi-am văzut oamenii venind spre conac.

Soţul lui Torie înşfăcă degrabă cuţitul şi se căzni să se ridice în picioare.

— Şi ce ai de gând să faci cu acesta, frate? întrebă bărbatul din dreptul uşii.

— Depinde de ce mă vei *forţa* să fac.

— Pare-se că suntem într-un impas. Dar sunt foarte curios să ştiu cum de ai reuşit să evadezi de la Pentonville?

— Prin podeaua capelei.

— Foarte inteligent.

— Dar tu?

— Eu n-am evadat. Am fost eliberat. După ce m-au readus de la carceră, am insistat că vreau să vorbesc cu domnul Matthews.

— Cu şeful gardienilor.

— Întocmai. Soarta mi-a zâmbit în noaptea în care l-am cunoscut pe acest domn. Mare amator de băutură şi jocuri de noroc. Din păcate, cărţile nu prea ţineau cu el. Ajunsese să aibă datorii frumuşele la diverşi indivizi cam neprietenoşi, aşa că a fost mai mult decât dispus să accepte banii pe care i-am oferit. Unde mai pui că avea şi un secret neplăcut pe care voia să-l păstreze. Tocmai faptul că ştiam acest secret l-a făcut pe Matthews să îşi dea seama că făcuse o greşeală îngrozitoare. Aşa că a aranjat să fiu eliberat, iar acum e în drum spre America.

— Foarte convenabil. Singurul martor care putea

depune mărturie despre înşelătoria pe care ai pus-o la cale a dispărut.

John zâmbi.

— Fac şi eu ce pot. Şi ce sunt nevoit să fac.

— Dar mama şi tata? Nu şi-au pus întrebări după ce numai unul dintre noi s-a întors în acea noapte?

John îşi dădu ochii peste cap.

— Fratele meu, n-au aflat niciodată că doar unul dintre noi s-a întors acasă. Nu mi-a fost uşor să fiu când eu, când tu. Dar a durat doar câteva zile, pentru că după aceea *John* i-a convins că pleacă să-şi caute norocul în America.

— Şi cu Weddington cum te-ai descurcat?

— Cu el a fost mai greu. Îmi dădea mereu de înţeles că ar şti că sunt, de fapt, John. Adică tu. A trebuit să tai legăturile cu el. A durat însă ceva vreme până ce am reuşit să-l elimin total din viaţa mea. Am reuşit abia când s-a încurcat cu târâtura aia mică.

— Ai fost de-a dreptul diabolic.

— N-aveam de ales. Tu tot insistai că eşti, de fapt, moştenitorul de drept.

— M-ai fi eliberat vreodată?

— Nu ştiu. Matthews s-a achitat de minune de sarcina pe care i-am dat-o. Mă aşteptasem să stai acolo doar câteva luni, după care urma să fii urcat pe vas şi dus în colonii. Însă el se temea că, dacă ieşeam din sistemul acela de detenţie şi izolare, va ieşi la iveală ce făcuse. Sau cel puţin asta a spus când a dat ochii cu binefăcătorul lui. Şi iată-te acum, încercând din nou să îmi conteşti drepturile.

— Sunt într-o poziţie dificilă, dar sunt dispus să te las să ai totul.

— Şi pe soţia ta?

— Nu. Pe ea nu.

— Dar, dacă eu sunt Robert, atunci e măritată cu mine…

— Acordă-i divorţul.

— Divorţul înseamnă scandal. Şi oricum, dacă eu o eliberez, tot nu se poate mărita cu fratele meu.

— Ba poate. În America.

John ridică o sprânceană.

— Vă duceţi în America?

— Da. Cred că da.

— O să-mi scrii? Îmi place aşa de mult să citesc despre aventurile prin care treci pe-acolo. Dar cred că ar trebui să te stabileşti mai la vest. Virginia începe să mă plictisească.

— O să-ţi scriu de unde vrei.

Bărbatul din cadrul uşii clătină uşor din cap.

— Din păcate, fratele meu, n-am încredere în tine.

Torie privi îngrozită cum bărbatul îndreaptă un pistol înspre soţul ei.

Sări în picioare şi se aruncă în faţa bărbatului ei. Şi atunci simţi o arsură intensă şi avu senzaţia că ceva explodează în interiorul ei. Auzi ecoul pocnetului de pistol. I se păru atât de puternic, încât crezu că tavanul avea să se prăbuşească, că întreg mausoleul urma să se surpe. Căzu la pământ. Vederea începu să i se înceţoşeze, iar apoi o beznă tot mai intensă cuprinse totul în jur. Oare stinsese cineva felinarul?

— Vai, Dumnezeule mare! Torie? Torie?

Simţi un lichid cald curgând din ea, formând o baltă în jur. Totul era din ce în ce mai negru. Contururile dispăruseră. Chiar şi vocea pe care o auzea, parcă de la mare depărtare, se stinse. Simţi că o înfăşoară cineva cu pături şi o ridică în braţe. Braţe ferme, puternice, hotărâte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu sta acolo! Du-te repede în sat şi adu un doctor. Acum!

Îşi dădu seama, când se cufunda în plăcuta senzaţie de abandon şi uitare, că tocmai auzise vocea adevăratului duce de Killingsworth.

Capitolul 21

Se relaxa într-un câmp mărginit de rugi de zmeură în floare. Soţul ei stătea întins alături, cu capul în poala ei. Îi

culese o floare din desişul spinos şi i-o oferi. O ţinea în palmă, iar floarea se transforma, ca prin minune, într-o zmeură. Îi adulmeca aroma, apoi o lipea de buzele alesului inimii ei...

Torie se lupta să iasă din bezna care o învăluia. Trupul o durea de parcă i se zdrobise de nişte stânci. Se ridică uşor, iar durerea o săgeta la cea mai mică mişcare. O durere cruntă. Încercă să vorbească, dar nu putu scoate decât un geamăt slab.

— Şşşt! Stai liniştită. Odihneşte-te.

Simţi cum degete blânde şi delicate îi dau părul la o parte de pe frunte. Deschise ochii şi îl văzu pe bărbatul care veghea lângă patul ei. În ochii lui se citeau atâta dragoste şi grijă pentru ea, că l-ar fi recunoscut dintr-o sută de bărbaţi care ar fi arătat întru totul la fel cu el.

El fusese lângă ea de fiecare dată când deschisese ochii, zâmbindu-i, dându-i încredere că totul va fi bine, tamponându-i fruntea, dându-i supă cu linguriţa, rugând-o să se facă bine, de parcă asta ar fi depins de ea.

— Robert?

— Şşşt! îi şopti el din nou, luându-i mâna şi sărutându-i vârfurile degetelor. Ai trecut printr-o încercare cumplită. Ai nevoie de odihnă.

La cum arăta, părea că şi el trecuse printr-o încercare la fel de grea, iar ea nu vedea cum ar fi posibil ca a ei să fi fost mai dificilă. Era nebărbierit de zile întregi, părul îi era în dezordine, ochii înroşiţi, cămaşa descheiată la guler.

— Ştiu cum poţi dovedi că tu eşti Robert, spuse ea încet.

— Cerule mare! Torie, ai fost la un pas de moarte. Chiar crezi că mai dau doi bani acum pe afurisitul de titlu de duce? Crezi că îmi mai pasă de altceva în afară de tine? întrebă el cu glasul frânt de emoţie.

Avea ochii în lacrimi şi se străduia din răsputeri să nu plângă. O mângâie pe obraz, iar mâna îi tremura.

— Opt ani am fost singur, complet singur. Dar gândul că te-aş putea pierde, că s-ar putea să nu-ţi mai văd

niciodată zâmbetul sau gropiţa din obraz, că s-ar putea să nu-ţi mai aud râsul… nu-ţi pot descrie durerea chinuitoare pe care-am simţit-o. Am fost înnebunit de teamă că te voi pierde. Aş renunţa la tot, la titluri, la avere, la nume, la tot şi toate doar ca să mai petrec câteva clipe cu tine.

O podidiră lacrimile. Şi-ar fi dorit să aibă forţa să se întindă spre el şi să îl cuprindă cu braţele.

— Fără tine, lumea n-ar avea nicio însemnătate.

Îşi feri privirea de a ei, iar Torie îi văzu muşchii gâtului crispându-se în încercarea de a-şi ţine emoţiile în frâu. Iar când o privi din nou, fu surprinsă să-l vadă clocotind de furie.

— Dacă te mai pui vreodată într-un asemenea pericol… Unde ţi-a fost mintea când te-ai aruncat în faţa mea?

Îşi puse mâna peste mâna cu care el îi mângâia obrazul.

— Am făcut-o pentru că fără tine lumea n-ar avea nicio însemnătate.

El oftă adânc, îşi puse capul pe pieptul ei, iar ea îi mângâie părul.

— Nu vreau să te pierd vreodată, spuse el.

Vru să îi spună că nu are de ce să o piardă, că a găsit soluţia, dar se simţea tot mai slăbită. Pleoapele îi erau ca de plumb. Trebuia să-i spună şi lui ce avea de făcut ca să dovedească cine este, dar era cuprinsă de toropeală. Înainte să adoarmă la loc, reuşi să şoptească un singur cuvânt:

— Zmeură…

*

Zmeură. De două zile Torie tot pomenea de amărâtul de fruct.

Robert simţi cum mâna lui Torie devine moale în părul lui. Adormise. Dar fusese trează câteva minute, cel mai mult până acum. Poate că a doua zi va rămâne trează şi mai mult timp.

Crezuse că Pentonville e iadul pe pământ, dar nimic din ce i se întâmplase acolo nu se compara cu agonia prin care trecuse în ultimele zile, la căpătâiul ei. Niciodată nu se simţise atât de neajutorat. Când îşi dăduse seama ce făcuse Torie, ce făcuse John, când văzuse balta de sânge în care zăcea, trecuse printr-o explozie de emoţii pe care nu voia să le mai simtă vreodată. Teroare rece şi necruţătoare… Iar când trecuse…

Se ridică uşor de lângă soţia lui şi văzu că Torie deschisese iar ochii. Îl privea cu ochii ei limpezi, cu gropiţă minusculă şi un zâmbet pe care se temuse că nu avea să îl mai vadă vreodată.

— Tarte cu zmeură, spuse ea încet.

El îi zâmbi şi se aplecă spre ea.

— Vrei să-i cer doamnei Cuddleworthy să-ţi prepare câteva?

— Nu. Cu ele vei dovedi că eşti Robert, duce de Killingsworth.

— Ce tot spui?

— În prima dimineaţă după ce am ajuns aici, bucătăreasa mi-a spus că lui Robert îi plăceau la nebunie tartele cu zmeură când era mic.

— Aşa e.

— Lui John nu îi plac. Nu înţeleg de ce nu mi-am amintit asta mai devreme.

— Torie, iubita mea, nu are importanţă.

— Ba are. Tu eşti ducele şi o poţi dovedi foarte simplu.

— Cu tarte cu zmeură.

Ea surâse, şi gropiţa deveni şi mai pronunţată.

— Atât de simplu, şopti, iar privirea ei nu mai era înfierbântată de febră, ci de dragoste.

El îi luă mâinile, le duse la buze şi le ţinu acolo. Aşadar, când trupul îi era răvăşit de durere şi de febră, mintea ei căuta soluţii să îi vină lui în ajutor. Să îl salveze încă o dată.

— E chiar mai simplu de atât, îi spuse el. Tot ce trebuie să fac e *să fiu* Robert, duce de Killingsworth.

— Nu înţeleg. Cum dovedeşte asta că…

— Torie, mi-am dat seama că nu trebuie să dovedesc nimănui cine sunt. Când John te-a împuşcat – clătină din cap, încercând să nu îşi mai amintească de sângele ce îi curgea prin haine, de groaza ce îl cuprinsese –, când ai apărut în faţa lui, când te-am văzut zăcând pe jos, pentru prima dată de când am evadat de la Pentonville, am fost cu adevărat ducele de Killingsworth. Nu aveam să îngădui nimănui pe lumea asta să mă împiedice să fac ce aveam de făcut ca să te salvez.

— Te-am auzit. Atunci, în mausoleu. Şi mi-am spus: „Bărbatul care vorbeşte este adevăratul duce.”

Robert îi zâmbi.

— Nimeni n-a crâcnit. Nici măcar când le-am ordonat să-l lege pe John.

— Unde e?

— Într-un loc de unde nu va mai putea niciodată să mă ameninţe sau să-i ameninţe pe cei dragi mie.

— Unde? insistă ea.

— Am pus să fie trimis la un azil nu departe de aici. Nu e în toate minţile, Torie. Cred că uneori chiar crede că e Robert.

— Oare de ce? Ce i s-o fi întâmplat de a ajuns aşa?

El îi puse un deget pe buze.

— Nu ştiu. Şi nu ştiu dacă vom afla vreodată adevărul despre John Hawthorne.

Ce ştia însă erau ultimele cuvintele de despărţire pe care John i le aruncase. Şi care îl bântuiau.

„Pe mine m-a iubit primul!”, îi strigase.

Iar Robert îi răspunsese ca un copil care îi răspunde unui copil mai mare care îl hărţuieşte: „Tot ce mă interesează e să fiu ultimul pe care îl iubeşte”.

Când ea avea să se întremeze îndeajuns, trebuia să-i pună şi să-şi pună dragostea la încercare. A ei şi a lui.

Capitolul 22

Pe măsură ce îşi recăpăta puterile, Torie observă că soţul ei era din cale-afară de atent la toate nevoile ei, dar şi prudent când se îngrijea ca ele să îi fie satisfăcute. Îi aduce personal mâncarea pe o tavă de argint, ca şi cum n-ar fi avut servitori care să se ocupe de asta. O privea în timp ce mânca, de parcă ar fi asistat la cel mai uimitor spectacol din lume.

După-amiezile, o învelea cu o pătură şi o purta în braţe până în grădină, ca să se bucure de razele binefăcătoare ale soarelui. Spre nespusa mirare a vrednicului grădinar al conacului, Robert petrecea minute în şir culegând cele mai frumoase flori, apoi i le punea lui Torie în poală, până când ea părea că ţine în braţe un curcubeu de culori şi miresme. Apoi se aşeza lângă ea şi o copleşea cu întrebări despre Expoziţia Universală şi despre toate schimbările şi inovaţiile apărute în perioada când el fusese rupt de lume. Căci aşa începuse să vorbească despre anii petrecuţi la Pentonville. Nu vorbea despre încarcerarea sau întemniţarea lui. Nici măcar despre cumplita urzeală a fratelui său. Spunea, pur şi simplu, că în acea perioadă fusese rupt de lume. Voia ca nimeni să nu afle că fratele lui îi luase locul o vreme.

Iar de la ea voia să audă despre toate invenţiile moderne pentru ca, odată întorşi la Londra, să se poată purta ca şi cum fusese dintotdeauna acolo. Torie îi povestea despre tot şi toate şi se mira ea însăşi de progresele care se făcuseră în doar opt ani.

După-amiaza târziu, el pleca o vreme. Ei îi spunea că trebuia să-şi vadă de bunul mers al afacerilor, iar ea ştia că are o mulţime de îndatoriri care îi solicitau atenţia şi prezenţa. În acelaşi timp, era aproape sigură că John era motivul absenţelor lui. Bănuia că în acele ore Robert se ducea să-şi viziteze fratele. Torie ştia că soţului ei nu-i făcea nicio plăcere sau bucurie să îl ştie închis undeva, exclus din societate. Ştia şi că Robert suferea pentru că nu ştia ce îl făcuse pe John să se întoarcă împotriva lui, la fel cum nu ştia de ce fratele său ajunsese chiar să creadă că e

Robert.

Apăruseră serioase semne de întrebare legate de moartea părinţilor lor. Arsenicul era lesne de obţinut pe atunci de la orice spiţer, căci doamnele îl foloseau adesea ca să îşi pună tenul în valoare. Cei care cumpărau arsenic erau obligaţi, prin lege, să îşi treacă numele într-un registru special, dar nimeni nu îi putea controla cum foloseau otrava. Pentru că nu toată lumea apela la arsenic doar pentru înfrumuseţare. Devenise arma preferată a doamnelor dornice să scape pentru totdeauna de soţii lor.

Robert angajase pe cineva care umblase prin toată Londra, luând la bani mărunţi toate registrele spiţerilor. Omul găsise într-unul dintre ele numele lui Robert. Reieşea că procurase arsenicul cu o lună înainte de aniversarea lor de 18 ani. Şi, cum ştia că el, personal, nu cumpărase în viaţa lui arsenic, era limpede că John se dăduse o dată în plus drept Robert.

Din păcate, nu putea dovedi decât că fusese cumpărat arsenic. Nu putea dovedi că John folosise otrava. Era limpede că nu pentru ten, căci, îşi spunea Torie, nu avea nevoie de nicio îmbunătăţire.

Ştia că toate aceste noi informaţii îl chinuiau pe soţul ei şi nu îi dădeau pace. Era sigură că Robert petrecea o parte din timp cu fratele lui, încercând să înţeleagă ce îl transformase, cum devenise alt om. O sarcină ce părea fără sorţi de izbândă, căci Robert se întorcea acasă în fiecare seară tot mai îngândurat şi cu un aer tot mai sumbru. Ea încerca atunci să îl înveselească atât cât putea. Îi citea din scrisorile pe care le primea de la Diana, care povestea despre încercările de a găsi un bărbat care să nu o înnebunească de plictiseală după o zi sau două.

După ce Torie se retrăgea în camera ei, el i se alătura, dar nu făcea decât să se întindă lângă ea şi să o ţină în braţe, de parcă ar fi fost încă prea fragilă şi slăbită pentru altceva. Stăteau de vorbă întinşi în pat, îmbrăţişaţi.

— Vreau să înţeleg ce fel de om eşti. Să înţeleg ce ai avut de îndurat şi cum te-au schimbat toate experienţele prin care ai trecut.

— Creatură morbidă ce eşti!

— Nu mă lua în râs. Vreau să ştiu. Te-au bătut? Te-au biciuit?

— Nu. N-am avut parte de tratamente chiar atât de rele. Sigur, din când în când mai încasam câte o lovitură de la un gardian pentru că vorbeam sau nu-mi acopeream faţa. Cea mai grea dintre pedepse era să fii dus la carceră.

— Nu înţeleg ce diferenţă era între carceră şi regimul obişnuit de care aveai parte acolo.

— Când eram în celula mea, măcar auzeam ce se întâmplă în jur. Auzeam zgomote, voci. Nu mă simţeam chiar singur. Ştiam că sunt şi alţii în jur. Îi auzeam gemând, plângând, mişcându-se, în timp ce ţeseam la mine în celulă. Căci eram norocos în privinţa asta: munca pe care o aveam de făcut era să ţes toată ziua.

— Cum poţi să vorbeşti vreo clipă despre noroc în cazul tău?

— Am supravieţuit. Deci am avut noroc. Iar din când în când, ni se aduceau cărţi. Cel mai greu era noaptea, când atunci se lăsa o tăcere mormântală.

— Atunci ai învăţat să faci umbre pe pereţi folosindu-ţi mâinile?

— Da. Fiecare celulă era iluminată noaptea cu câte o lampă cu gaz. Până la ora 9 seara, când paznicii stingeau lămpile, îmi petreceam timpul creând fel şi fel de creaturi. Era modul meu de a evada dintre zidurile închisorii, chiar dacă evadam numai cu mintea. Elefanţii mă duceau cu gândul la Africa, iar cămilele mă purtau până în Egipt. Încercam să reproduc fiecare animal de care auzisem vreodată. Uneori, încercam să creez şi oameni. Pot să fac o cotoroanţă bătrână şi un bărbat cu barbă.

— Nu pot decât să îmi imaginez cât de singur trebuie să te fi simţit.

— Nu vreau mă măcar să îţi imaginezi Nu vreau să-ţi imaginezi nimic din tot ce-ţi povestesc despre acei ani.

Apoi veni rândul lui să îi pună întrebări

— Vorbeşte-mi despre tine, despre cum a fost viaţa ta. Ce îţi place, ce te bucură. Vreau să ştiu totul despre

tine.

— Păi, să vedem... Culoarea roşie e preferata mea. Anotimpul preferat e primăvara. Îmi place să fac plimbări lungi.

Se întrema de la o zi la alta, dar începea să se teamă că motivul pentru care el nu făcea încă dragoste cu ea nu avea legătură cu starea ei, d cu faptul că înţelesese că nu el, d fratele lui o alesese să fie ducesă de Killingsworth. Iar prezenţa ei Îi amintea în fiecare clipă de trădarea lui John.

Era tot mai copleşită de îndoieli. Simţea că nu le mai poate îndura povara. Cel mai greu îi era noaptea, când se băga în pat întrebându-se dacă de această dată soţul ei avea să redevină şi trupeşte al ei.

Stătea la masa ei de toaletă, abia conştientizând mişcarea periei ce trecea prin părul ei, şi se gândea la rolul pe care îl avea ea în viaţa lui Robert. Îşi spunea că orice femeie ar fi fost mai mult decât fericită să aibă parte de atâta atenţie şi de grijă din partea bărbatului ei, dar îi venea greu să se mulţumească dintr-odată cu mai puţin când avusese cândva totul. Şi poate că acela era motivul nemulţumirii ei crescânde.

La toate acestea se gândea şi în acea seară, în timp ce făcea o baie lungă şi relaxantă. Apoi, se gândi în timp ce Charity o ajuta să îmbrace cămaşa de noapte. Chiar şi după ce fata plecă, iar pentru ea începu aşteptarea momentului în care soţul ei avea să îşi facă apariţia.

Se gândea tot mai des la divorţ. Fusese întemniţat când încă era foarte tânăr. Apucase să meargă doar la câteva baluri şi cine. Nu avusese ocazia să le cunoască pe tinerele debutante ale sezonului monden şi să o aleagă pe cea care îi era pe plac. Se însurase cu ea pentru că fusese cea care i se alăturase la altar.

— Mi-ai promis cândva că o să mă laşi să-ţi perii părul.

Torie îşi ridică privirea spre oglindă şi văzu reflexia soţului ei. Stătea la câţiva paşi în spatele ei, într-un halat de casă albastru ca ochii lui.

— N-am auzit când ai intrat, spuse ea.

— Erai adâncită în gânduri. Păreau că te poată

undeva departe, aşa cum mă acuzai pe mine că mă las purtat uneori. Unde erai?

— Nu are importanţă, minţi ea.

Avea să-i ceară divorţul a doua zi. Nu în noaptea asta. Voia încă o noapte cu el. Sau poate urma să-i spună peste încă o zi. Sau încă una. Oare cât de mult avea să amâne momentul adevărului? El veni lângă ea şi îi luă cu delicateţe peria din mână.

— Pentru mine are importanţă tot ce e despre tine, spuse el, începând să-i treacă peria prin păr. Îmi amintesc de prima dată când ţi-am văzut părul desfăcut, împrăştiat pe perne.

Ochii li se întâlniră în oglindă, iar intensitatea privirii lui o ameţi.

— Era prima mea noapte aici. Când ieşisem la plimbare şi mă prinsese furtuna. M-ai adus acasă în braţe, pe cal. Iar după ce m-am băgat în pat, mi-ai adus cacao fierbinte.

— Mi-a fost teamă că mi se vor sfărâma oasele, aşa de tare îmi încleştasem pumnii ca să nu mă las în voia dorinţei de a te atinge.

— Dar voiam să mă atingi.

— Da, dar mă credeai altcineva.

— Sifilis, şopti ea, înţelegând brusc. Atunci, în prima dimineaţă, când am venit după tine în bibliotecă, mi-ai spus că ai sifilis, nu torticolis, aşa e?

— Încercam să vin cu o scuză. Să explic cumva de ce nu îmi îndeplineam datoria conjugală. Nu voiam să crezi că ai vreun neajuns, că îţi găsesc vreun cusur şi de aceea nu vin în patul tău.

— Dar nu ai sifilis.

— Nu.

— Încercai doar să găseşti o cale de a evita să fii cu mine.

— Nu voiam să evit să fiu cu tine, ci să evit să fac dragoste cu tine. Îmi intrase în cap nebuneasca idee că trebuia să i te înapoiez neîntinată lui John.

Ea dădu din cap în semn că a înţeles. Un nod i se

ridică în gât.

— La asta mă gândeam mai devreme, când m-ai găsit pierdută în gânduri. Că e teribil de nedrept faptul că nu ţi s-a dat ocazia să îţi alegi soţia.

— Şi eu mă gândeam cam la aceleaşi lucruri. Când acei oameni l-au luat pe sus, John a avut îndrăzneala de a-mi aminti că pe el l-ai iubit mai întâi.

— Nu, spuse ea, întorcându-se spre el. Nu. Ţi-am spus în acea seară, în trăsură, că aveam îndoieli.

El îi mângâie obrazul.

— Îmi amintesc. Dar ce vezi când te uiţi la mine? Îl *vezi* pe bărbatul care te-a cerut de nevastă?

Torie clătină încet din cap.

— Nu. Îl văd pe bărbatul pe care am ajuns să îl iubesc.

El căzu în genunchi şi îi cuprinse chipul în palmele lui mari şi puternice.

— Îl vezi pe Robert Hawthorne, duce de Killingsworth.

— Nu. Nu văd un nume sau un titlu. Văd doar un bărbat. Un bărbat care m-a ţinut în braţe în trăsură o noapte întreagă, deşi el însuşi stătea într-o poziţie imposibilă. Un bărbat care a încercat să-şi ascundă lacrimile vărsate pentru pierderea părinţilor lui. Un bărbat care a purtat un copil într-o călătorie magică prin jungla africană şi nisipurile din Egipt. Un bărbat care, în plină furtună, şi-a pus viaţa în pericol ca să-i salveze pe alţii. Un bărbat care încearcă să-şi ajute fratele, deşi acesta l-a tratat cum nu se poate mai rău. Un bărbat trădat de propria soţie, dar căreia, cu toate astea, îi citeşte în grădină. Îmi pare atât de rău că ţi-am pus la îndoială numele! Dar te rog să mă crezi că tot ceea ce simt pentru tine nu a fost nicio clipă sub semnul îndoielii. Te iubesc mai mult decât orice pe lume!

— Oh, Torie!

Aproape că o strivi de pieptul lui, îmbrăţişând-o. O luă de pe scaun şi o aşeză la el în poală.

— Nu-ţi poţi imagina ce greu de îndurat e să nu simţi niciun pic de dragoste, să fii izolat şi singur, iar propriile gânduri să fie singura companie de care ai parte.

— Gândurile şi creaturile din umbre.

O îndepărtă puţin, lăsând-o să îşi sprijine capul de mâinile lui încâlcite în părul ei, şi se uită lung la ea.

— Am crezut că-mi voi pierde minţile acolo. Îmi făcusem nenumărate planuri de răzbunare. Planuri să-l fac pe John să sufere. Apoi ai apărut în viaţa mea şi, din acel moment, nu mi-am mai dorit nimic altceva. Tu erai tot ce-mi doream.

Ea se uită la muşchii gâtului lui, simţind cum o strânge mai tare.

— Te iubesc nebuneşte. M-am străduit să mă împotrivesc, să rezist tentaţiei de a te săruta, de a face dragoste cu tine, de a fi cu tine. Victoria Alexandria Lambert Hawthorne, vrei să-mi faci onoarea de a rămâne soţia mea, de a fi mama copiilor mei şi stăpâna inimii mele?

Torie simţi cum lacrimile îi inundară ochii şi încep să i se prelingă pe obraji. Felul în care o privea era la fel de grăitor ca vorbele pline de dragoste şi sinceritate pe care i le spusese. Treceau dincolo de raţiune.

— Da, spuse ea cu glas sugrumat. Da!

Îşi lipi buzele de ale ei, pecetluindu-şi pentru eternitate legământul. O sărută ca şi cum nu i s-ar mai fi arătat vreodată şansa de a o săruta din nou. O sărută de parcă întreaga lui viaţă ar fi depins de asta. De parcă nu avea să se sature niciodată de ea. O iubea din tot sufletul şi o săruta ca şi cum ea era însăşi raţiunea existenţei lui.

Iar ea îi întoarse sărutul cu aceeaşi ardoare. Îl iubea.

Simţea că are în braţe tot ce îi dorea inima. Tot ce îşi dorise vreodată – să fie iubită, apreciată, preţuită. El însemna totul pentru ea, căci şi ea însemna totul pentru el.

— Cum mai e rana? o întrebă el, mângâindu-i cu buzele pielea moale din spatele urechii şi plimbându-şi apoi limba peste conturul urechii.

— S-a vindecat complet.

— Aş vrea să văd cum arată cicatricea.

Ea se lăsă uşor pe spate şi îi zâmbi în timp ce îşi ştergea lacrimile.

— Chiar aşa?

Robert încuviinţă, iar ea îşi dădu seama că probabil nu

o tachina, ci voia cu adevărat să vadă în ce stare îi e rana. Începu să îşi desfacă nasturii rochiei.

— Stai. Lasă-mă pe mine, o opri el.

Îi simţea degetele tremurând şi îşi aminti de prima dată când făcuseră dragoste.

— Ai fost închis timp de opt ani.

— Aşa e.

— În tot acest timp n-ai avut relaţii cu nicio femeie.

— Nici până atunci nu fusesem *niciodată* cu o femeie.

Torie îl privi cu o expresie de uimire şi nedumerire.

— Eu am fost prima femeie din viaţa ta?

— Vei fi şi ultima.

Torie simţi că afurisitele de lacrimi îi împăienjeniseră din nou ochii.

— Nu-mi vine să cred că ai dat dovadă de atâta stăpânire. Căci legea îţi îngăduia să…

— Legea îmi îngăduia să te am, Torie. Ştiu asta prea bine. Dar ar fi fost nedrept faţă de tine. Nu voiam să te folosesc ca să-mi potolesc poftele. Iar când am venit, în sfârşit, în patul tău, n-am făcut-o pentru că nu mai rezistam şi trebuia cu orice preţ să-mi fac mendrele cu tine. Îşi înclină uşor capul, apoi continuă: Mă rog, poate că am făcut-o într-o oarecare măsură. Bărbaţii nu sunt niciodată complet lipsiţi de pofte.

— Mi s-a părut că eşti din cale-afară de experimentat. N-aş fi zis niciodată că era prima dată când…

— Am avut la dispoziţie opt ani în care să-mi hrănesc imaginaţia, să mă gândesc în fel şi chip la cum aş vrea să fiu cu o femeie, într-o bună zi, chiar aş vrea să îţi arăt nişte imagini mai puţin convenţionale pe care le pot crea din umbre.

— Sunt imorale? Aţâţătoare?

— Fără îndoială.

Era rândul ei să-şi imagineze fel şi fel de lucruri, în timp ce el îi desfăcea nasturii, unul câte unul. Îşi strecură apoi mâna sub cămaşa de noapte şi i-o dădu jos de pe umeri, până la şolduri. Avea ochii închişi şi chipul crispat, ca şi când ar fi îndurat o durere cruntă. Iar când deschise

ochii, expresia de durere ce se regăsea în ei era mai mare decât şi-ar fi imaginat ea.

— Trebuia să laşi acel glonţ să mă atingă pe mine, spuse el cu glasul sugrumat de emoţie.

Robert se aplecă şi apăsă uşor cu buzele rana aproape cicatrizată, vizibilă în carnea moale de pe partea laterală a corpului. Glonţul intrase, dar, ca prin minune, nu atinsese niciun organ vital.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui şi îl sărută pe creştet.

— Cum să fac aşa ceva? Nicio durere fizică nu se compară cu durerea de a te pierde.

— Dacă e să sufere vreunul dintre noi, prefer să fiu eu acela.

— Dacă mureai, eu aş fi fost cea care suferea.

— Gândirea ta e teribil de întortocheată, spuse el mijind ochii.

— Hai mai bine să ne îngrijim ca niciunul din noi să nu mai sufere vreodată.

— În regulă. Îţi promit că nu vei mai suferi niciodată.

El se ridică în picioare. Ea acceptă mâna pe care i-o oferi şi se ridică, iar cămaşa de noapte îi căzu la picioare. El se aplecă uşor şi o ridică în braţe.

— Robert, sunt în stare să merg, murmură ea, petrecându-şi braţele în jurul gâtului lui şi ghemuindu-se la pieptul lui.

— Nu vreau să-ţi iroseşti energia.

— De ce?

— Pentru că, la ce planuri am cu tine, o să ai nevoie de ea.

Planurile pe care le avea însemnau să îi ofere plăcere absolută încă din clipa când o întindea pe pat.

Se dezbrăcă încet, sub privirea ei arzătoare, şi se apropie de ea. Era măreţ, dornic şi pregătit.

Trupurile li se împletiră, buzele li se întâlniră, mâinile lui începură să o mângâie pe tot trupul, evitând cu grijă rana.

— Nu-ţi face griji. Nu mă mai doare, îi spuse ea.

— Nu vreau să te mai doară ceva. Niciodată.

— Atunci sărută-mă!

O expresie de uimire păru să-i treacă pe chip, ca şi cum se întreba ce legătură are o afirmaţie cu cealaltă, dar apoi se gândi că acum nu mai conta. Îşi deschise gura peste gura ei şi o sărută adânc, temeinic. Erau un bărbat înfometat şi o femeie lihnită, dorindu-şi amândoi să se înfrupte din plăcerea ce le fusese refuzată atâta vreme.

Ea îi mângâie umerii şi spatele, îi sărută gâtul, bărbia, conturul feţei, savurând sunetul înfundat al gemetelor lui.

Aşezat deasupra, între coapsele ei, o privi cu o expresie de adoraţie nemaiîntâlnită, în timp ce ea îşi plimba tălpile pe gambele lui.

Îşi înfipse degetele în părul ei şi îi ţinu capul nemişcat în timp ce îi săruta fruntea, nasul, buzele, bărbia.

— Eşti ca un cadou la care nu m-aş fi aşteptat vreodată. Acum, că te-am desfăcut din ambalaj, am de gând să mă joc cu tine.

— Ce-ai de gând să faci?

El îi făcu şmechereşte cu ochiul, apoi începu să-i parcurgă trupul de sus în jos. Îi alintă unul dintre sâni cu o ploaie de sărutări, apoi suflă uşor peste sfârcul deja întărit. Ea îl simţi întărindu-se şi mai tare, la fel ca acel punct atât de sensibil dintre coapse. Se arcui uşor, lipindu-se de pieptul lui, tot mai dornică să se lase cuprinsă de valul de plăcere după care tânjea şi pe care el îl refuza sau, cel puţin, îl amâna cu acea dulce tortură. Robert îşi plimbă uşor limba peste sfârc, ca apoi să-l cuprindă cu totul între buze, sugându-l, masându-l cu limba, sugându-l din nou.

— Robert?

— Mmm?

— Te-ai jucat suficient. Acum hai, lasă-mă să mă bucur de tine!

— Nu încă.

Îşi mută atenţia asupra celuilalt sân, şi sărutările lui lăsau în urmă o dâră ca de rouă. Îi acordă aceeaşi atenţie precum celuilalt, iar mâinile îi coborâră spre şoldurile ei, apoi spre coapse. Acele mâini mari, minunate, blânde.

Iar ea îi întoarse plăcerea, mângâindu-i umerii, spatele, pieptul, şoldurile. Iubea senzaţia pe care trupul lui i-o dădea, iubea să îl atingă, să simtă pasiunea devenind tot mai intensă şi dornică să scape din frâu.

— Mă înnebuneşti, şopti.

— Aşa e corect, spuse el cu glas gâtuit. Tu-mi faci asta oră de oră, zi după zi. Doamne, Torie, cât de mult te iubesc! Mi-aş petrece tot restul vieţii în pat cu tine.

Buzele lui coborâră apoi tot mai jos, dezmierdându-i pântecul, îşi continuară senzuala călătorie, ajungând la pielea atât de fină de pe interiorul coapselor, provocându-i fiori delicioşi de încântare. Oare cum era posibil ca o atingere să-i facă tot trupul să vibreze? Şi totuşi era. O făcea să vibreze din ce în ce mai tare.

Intenţiile îi deveniră tot mai îndrăzneţe, iar Robert o privi în ochi ca să o asigure că avea de gând să o tortureze încă puţin, după care îşi coborî buzele spre părţile ei cele mai intime. Îşi folosea cu pricepere limba, apăsând, lingând, făcând dulci cercuri înnebunitoare. Îşi trecu mâinile sub şoldurile ei, ridicând-o uşor, pentru a-i putea oferi o plăcere şi mai mare.

Ea apucă strâns faldurile cearşafurilor, ca şi cum ar fi încercat să rămână cumva în acea lume, deşi el o ispitea să se ridice la cer. Îi strânse umerii între coapse ca într-o menghină, îşi ridică picioarele pe spatele lui, iar gemetele i se intensificară, transformându-se într-un ţipăt.

Îi striga numele, îl implora şi se oprească şi, în acelaşi timp, să continue. Trupul îi fu cuprins de convulsii, iar intensitatea plăcerii depăşi tot ce crezuse că e posibil să simtă vreodată. Urmă un moment de linişte absolută, după care Torie simţi cum o uşoară amorţeală o învăluie cu totul, aşa cum lava fierbinte se prelinge pe versantul unui vulcan.

Când începu să-şi recapete răsuflarea, îşi dădu seama că obrazul lui era lipit de pântecul ei, ca şi cum ar fi ştiut că are nevoie de câteva momente să-şi recapete suflul după cutremurul pe care extazul i-l provocase în vintre.

Îşi trecu degetele prin părul lui.

— Vino, îi şopti, surprinsă să simtă că aproape că nu

mai avea niciun strop de energie, iar letargia în care căzuse era atât de dulce, încât aproape că nu-şi dorea să-şi revină vreodată.

El se ridică deasupra ei, şi în acea clipă ea simţi că îi revin puterile. Iar când el o pătrunse cu o siguranţă izvorâtă din dragoste şi acceptare, ea simţi că aceasta era satisfacţia supremă. Înnebunit de dorinţă, Robert începu să se mişte ca posedat, de parcă îşi trăia ultimele momente de plăcere.

Se unduia deasupra ei pentru plăcerea amândurora, invitând-o parcă prin fiecare mişcare să i se alăture, arătându-i că nu are de gând să ajungă la extaz fără ea. Cu un geamăt profund, o sărută, iar ea simţi cum tensiunea din trupul lui se intensifică, apoi vâlvătaia din propriul ei trup sporeşte şi o împresoară cu totul.

Nu se aşteptase la o nouă explozie după ce îi fusese dat să simtă cu câteva minute în urmă, dar iată că era din nou sclava propriilor simţuri, gata să se lase din nou cuprinsă de fiori de plăcere. Îşi înfipse unghiile în umerii lui, căutând un sprijin înainte de furtuna care ştia că avea să pună stăpânire pe ea, pe ei amândoi.

Iar când valurile extazului îi cuprinseră la unison, îi purtară pe coama lor, îi subjugară şi apoi îi eliberară. Simţi cum şuvoiul fierbinte al seminţei lui o umple, iar trupul ei se închise în jurul lui. Când spasmele de plăcere încetară, crezu că nu avea să se mai poată mişca vreodată. El îşi lăsă capul în curbura caldă dintre gâtul şi umărul ei.

Încă îi simţea micile spasme care îl traversau.

— Relaxează-te şi lasă-te pe mine, îi spuse, atingându-i uşor spatele ud de sudoare.

— Mi-e teamă să nu te zdrobesc.

— Nu-ţi face griji, n-o să mă zdrobeşti.

— Mai lasă-mă să stau aşa o clipă.

— Nu doar o clipă. Pe viaţă.

Râsul lui păru că vine din străfundul unui suflet sfârşit. Se aşeză pe o parte şi o trase la pieptul lui.

— Pe viaţă? E o sentinţă pe care o accept bucuros.

Epilog

Îi promisese că nu avea să mai sufere vreodată din cauza lui, dar se înfioră auzindu-i ţipetele de durere, cu toate că ştia că biata Torie se străduia din răsputeri să nu se facă auzită. Oare când avea să înceteze acea agonie?

— Nu ai de gând să te opreşti? Te tot plimbi încoace şi încolo şi mă înnebuneşti de cap!

Robert se uită spre Weddington, care stătea pe o bancă de pe holul din faţa dormitorului ducelui. Era o tradiţie de familie ca fiecare copil al ducelui şi ducesei de Killingsworth să se nască în acea cameră. Era aproape de miezul nopţii când Torie îl trezise din somn şi îi spusese că a venit momentul să o ducă în camera lui. Robert nu mai dormise de multă vreme acolo. Se obişnuise să petreacă noaptea în dormitorul ei, ţinând-o în braţe, ascultându-i respiraţia liniştitoare. Acolo făceau dragoste şi tot acolo îşi şopteau secretele şi îşi împărtăşeau dorinţele şi aşteptările. Acolo se abandona în braţele somnului, iubind-o tot mai mult cu fiecare zi care trecea.

— Au trecut 18 ore!

— Stai liniştit, nu e aşa de rău precum pare.

— Ţie îţi vine uşor să vorbeşti. Eleanor a trecut prin asta doar o dată. Torie a trecut deja de două ori într-o singură zi şi, din ce aud, nu îi e mult mai uşor acum decât îi era la început.

Imediat ce îl privi pe Weddington, Robert îşi regretă spusele.

— Îmi pare rău, prietene.

— Eşti un norocos, dragul meu. Eşti norocos că ai mai mult de un copil şi că vin pe lume toţi odată. Să te bucuri de ei! Eleanor îşi doreşte cu disperare încă un copil. Poate ne faceţi voi unul cadou.

— Nu prea cred. Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme. Doar că…

Ţipetele lui Torie încetară, iar la scurt timp, în pragul

uşii apăru Eleanor.

— Gata.

Robert scoase un suspin de uşurare.

— Deci câţi au fost până la urmă? Doi?

— Nu. Trei!

— Trei?!

Ea încuviinţă şi îi zâmbi.

— În curând, vor fi gata să îşi cunoască tatăl.

— Cum se simte Torie? Când o pot vedea?

— Nu peste mult timp. Şi ea are nevoie de un pic de îngrijire înainte să poată da ochii cu tine.

— E bine?

— Foarte bine, în condiţiile date.

— Cum adică?

— În condiţiile în care tocmai a născut trei prunci, râse ea. Weddy, spune-i, te rog, să se calmeze.

— Am încercat, prinţesă, dar nici nu vrea să audă.

Eleanor îi trânti uşa în nas, cu un zâmbet complice. El se rezemă de perete, simţindu-şi picioarele moi, incapabile să îl susţină.

— Trei, repetă el.

I se păru o veşnicie până când doctorul ieşi din cameră, iar Eleanor îl conduse înăuntru. Torie stătea întinsă în pat, cu trei mogâldeţe în braţe. Cumva, reuşise să le cuprindă pe toate trei. Robert îngenunche lângă pat.

— Vai, Robert, uite ce mici sunt!

— Sunt trei, şopti el, uimit de prezenţa şi de incredibila lor frumuseţe şi fragilitate.

Erau superbe, mici, roz şi zbârcite. De multă vreme încetase să se mai gândească la lucrurile pe care le ratase din pricina fratelui său. Începuse, în schimb, să fie recunoscător pentru lucrurile de care se bucura acum: mai întâi Torie, iar acum, cele trei fiice.

— Da. Sunt trei.

— Slavă Cerului că sunt fete! Niciun moştenitor.

Nu avea nicio dorinţă ca primul său născut să aibă un frate geamăn. N-ar fi vrut ca băiatul să fie nevoit să îndure ce îndurase el, nici ca al doilea născut să treacă prin ce

trecuse John.

Robert îşi vizita fratele în continuare, o dată pe săptămână, dar fiecare întâlnire era dificilă şi dezamăgitoare, pentru că John încă era convins că e moştenitorul de drept şi că Torie îi aparţinea lui. Robert nu avea nicio idee cum să ajungă la sufletul lui, cum să îl ajute. Ciudat era că sora lui Torie începuse, la rândul ei, să îl viziteze pe John.

„Mă fascinează”, spusese la un moment dat Diana. „Nu e niciodată acelaşi. Nu e niciodată la fel”.

Nimeni nu avea cu el răbdarea de care dădea ea dovadă, iar Robert începu să se întrebe dacă nu cumva Diana era salvarea lui John, căci cea mai mare dorinţă a lui era ca fratele pe care îl avusese când era copil să revină la viaţă.

— Data viitoare, o să îndrept lucrurile, îl asigură Torie.

El se aplecă şi o sărută uşor.

— Îţi mulţumesc nespus că de data asta mi-ai dăruit numai fiice.

— Credeam că ducii se bucură să aibă fete abia după ce li s-a născut un fiu. Cel puţin unul.

— Eu mă bucur de orice vine de la tine.

— Data viitoare, chiar îţi voi dărui un băiat.

— Iar dacă nu, vom continua să încercăm.

Ea râse.

— Vom încerca şi după ce apare moştenitorul.

— Aşa vom face, îţi promit.

Ştia că era o promisiune de care urma să se ţină fără doar şi poate.

În anii ce urmară…

S-a spus despre Robert Hawthorne, duce de Killingsworth, că a fost cel mai aprig şi neobosit luptător pentru drepturile deţinuţilor şi reforma sistemului penitenciar. S-a mai spus că niciun alt bărbat nu şi-a iubit mai mult soţia şi copiii.

Sfârşit